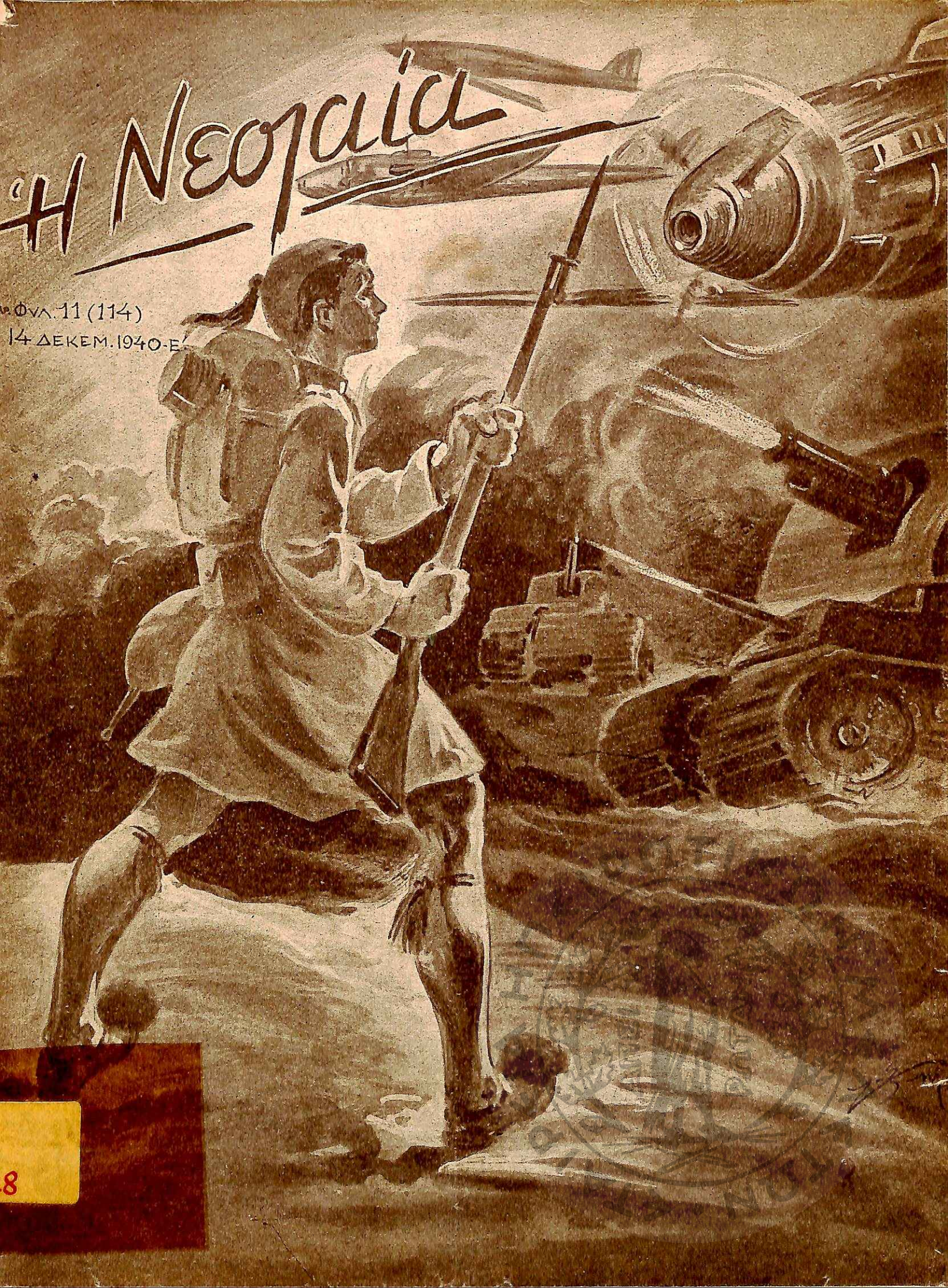

Η Νεοταία

ΦΛ. 11 (114)

14 ΔΕΚΕΜ. 1940-Ε

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΙΑΣ

(Νόμος 334)

Νομικὸν Πρόσωπον Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερ-
νήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ τὸ
ἐκπρὸς αὐτοῦ ἀντιπροσώπων ὑπὸ τοῦ Κυβερ-
νητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς

ΕΤΟΣ Γ' — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωφάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
> > Συντάξεως 34-425
> > Ἀρχισυντάκτης 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΙΑ»
Ὁδὸς Λεωφάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 11-14 Δεκεμβρίου 1940
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μη
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικὸν) Δρ. 160 — 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > > 80 — 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > > 40 — 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀμρ. Ἀγγλίας 1
> > Ἀμερικῆς Δολ. 6
> > Ἀλγυπτίου Ἀμρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιο-
τικού Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας,
Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν
γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνδουσιασμοῦ

ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΟΝ ΒΩΜΟ
ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Στις 4 Νοεμβρίου ψηλά «κάπου»
πάνω ἀπὸ τὴν Πίνδο, ἓνα ἑλληνικὸ
ἀεροπλάνο παρατηρήσεως με ἀποστο-
λὴ τὴν προσβολὴν ἐχθρικών στρατευ-
μάτων καὶ πληρώμα τὸν Ἀνθυπομη-
ναγὸ Κατᾶσον καὶ τὸν Ἀρχισμηναγὸ
Σαρβάνη, ἐνεπλάκη σὲ σκληρὸ ἀγῶ-
να με πολυάριθμα ἐχθρικά ἀεροπλά-
να καταδιώξεως. Στὸν ἄνισο αὐτὸν ἀ-
γῶνα, ἀγωνιζόμενοι σὰν πραγματικοί
Ἕλληνες, λιοντάρια, σὰν γνήσιοι ἀ-
πόγονοι τοῦ Λεωνίδα, τὰ δύο παλλη-
κάρια ἔπασαν ἡρωϊκὰ ἐπὶ τοῦ πεδίου
τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Εἶναι δύο ἀπὸ τοὺς πρώτους ἥρωες
τῆς Ἀεροπορίας μας. Μὰ συγχρόνως
εἶναι κι' ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὁ πρῶ-
τος Φαλαγγίτης ποὺ ἔπεσε μαχόμε-
νος στὴν Ἀεροπορία μας γιὰ τὴν πα-
τρίδα.

Ὁ Ἀρχισμηναγὸς Σαρβάνης.
Ἡ καλύτερα ὁ λοχίτης τῆς 138ης
Φάλαγγος Θεσσαλονίκης Σαρβάνης.
Ἐνα τίμιο καὶ σεμνὸ παλληκάρι.
Ἐνας ἀγωνιστὴς θαρραλέος. Ἐνας
ἰδεολόγος σταθερὸς κι' ἀγνός.

Ὅλοι οἱ παλῶν συναγωνιστὰι τοῦ
τῆς μαθητικῆς Φάλαγγος Θεσσαλονί-
κης, θὰ θυμοῦνται τὸν λοχίτην τοῦ λό-
χου Β' Γυμνασίου Ἀρρένων. Θὰ θυ-
μοῦνται τὸν ἔφηβο ποὺ πάντα πρώτος
ἔμπαινε σὲ κάθε ἀγῶνα. Ἀπὸ τοὺς
πρώτους ἔτρεξε νὰ γραφτῇ στὴν Ε.
Ο.Ν. τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1937. Κι'
οἱ ἀνώτεροι τοῦ νοιώθοντας τὴν δύ-
ναμίν του καὶ τὸν πόθον του νὰ ὑπη-
ρετήσῃ τὴν πατρίδα καὶ τὸν Ἀρχηγὸν
τὸν ἔκαναν σχεδὸν ἀμέσως λοχίτην
τῆς 138ης Φάλαγγος (τότε μαθητι-
κῆς Φάλαγγος).

Κι' ἔτσι σιγά- σιγά ἡ δύναμις τοῦ
λόχου τοῦ Σαρβάνη ἔγινε τάγμα, γιὰ
ν' αὐξηθῇ τέλος σὲ δύναμι δύο ταγ-
μάτων, σὰν ἀποκορύφωμα τοῦ ἀγῶ-
νος καὶ τῆς δουλείας αὐτοῦ καὶ τὸν
συνεργατῶν του.

Τὴν ὁμορφὴ αὐτὴ δημιουργία του,
ἥρθε νὰ διακόψῃ πάλι ἡ πατρίδα. Ἐ-
πρεπε νὰ κἀν τὴν θητεία του. Τὸν
Μάρτη τοῦ 1939 πῆγε στὴ Σχολὴ Ἑ-
φόδρων Ἀξιωματικῶν στὴ Σύρα. Τε-
λειώνοντας ἀπὸ ἐκεῖ ζήτησε νὰ ὑπη-
ρετήσῃ στὴν Ἀεροπορία. Πράγματι
δὲ ἐστάλη γιὰ ἐκπαίδευσιν στὸ Τατόι.

Στις 27 Ὀκτωβρίου ἡ πατρίδα τὸν
κάλεσε μαζί με τοὺς ἄλλους νὰ τὴν
ὑπερασπίσῃ.

Καὶ στὶς 4 Νοεμβρίου ἔπεσε γεν-
ναῖα γι' αὐτὴν μαζί με τὸν Κατᾶσον.
Ἡ Ε.Ο.Ν. εἶναι ὑπερήφανη γι' αὐ-
τὸν, ποὺ με τὸν θάνατόν του ἔδειξε
πὼς αὐτὴ κοντὰ στὶς ἄλλες τῆς ὑπη-
ρεσίας γιὰ τὴν πατρίδα δίνει καὶ τὸ
αἷμα τῆς.

Ὅλες οἱ Φάλαγγες ζηλεύουν τὴν
138ην ποὺ ἔκλεινε μέσα στὰ στελέχη
τῆς αὐτὸν τὸν πρώτον ἥρωα τῆς Ε.
Ο.Ν. στὴν Ἀεροπορία.

Ἐνα τέτοιο παλληκάρι δὲν πρέπει
νὰ τὸ κλαίμε. Μαζί με τὸν Σακελ-
λαρίου, τὸν Γιάνναρη, τὸν Παπαδό-
πουλο, τὸν Κατᾶσον καὶ τοὺς ἄλλους
ἥρωας τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Ναυτι-
κοῦ γράφουν σήμερα τὴν πιδ ὁμορφὴ
σελίδᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Τὰ
δνόματά τους θὰ γραφοῦν με ὁλό-
χρυσα γράμματα στὴν ἐνδοξὴ αὐτὴν
σελίδᾳ.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ ΑΝΤΩΝΑΡΟΣ
Ἐθελοντὴς Α. Τ. Ε.

Η ΕΛΛΑΣ ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ!

Τοὺς ξέρομε καλά. Τὸν ἀρχαῖο
καιρὸ ἦσαν βάρβαροι, ἄξεστοι καὶ
ἀγροῖκοι. Ὁ Ρωμαῖος στρατηγὸς
Μούμιος, ποὺ κατέλυσε ὀριστικὰ τὴν
ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος, ἀφικὸ κατέ-
στρεψε τὴν Κόρινθο τὸ 146 π. Χ., αὐ-
τὴν τὴν ἴδια Κόρινθο ποὺ γλυττήσαν
ἀνοχύρωτη, τώρα ἀπὸ τὸν ἀέρα οἱ
στρατιῶτες του, ποὺ μετέφεραν στὰ
καράβια τους, γιὰ νὰ πάνε στὴν Ἰτα-
λία, τὰ ἀγάλματα τῶν ἑλληνικῶν να-
ῶν, τὰ ἀθάνατα αὐτὰ ἀριστουργήμα-
τα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς τέχνης,
τοὺς ἔλεγε νὰ προσέξουν νὰ μὴ τὰ
σπάσουν, γιὰτὶ θὰ τοὺς βάλῃ νὰ τὰ
ξαναφτιάσουν μόνοι τους!

Τοὺς ἐξεπολίτισαμε. Τὸ ὁμολόγη-
σαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι με τὸ στόμα ἑνὸς
μεγάλου ποιητοῦ τῶν, τοῦ Ὁράτιου:
Λέγει αὐτός: «Grecia capta ferum
victorem cepit», δηλαδή: ἡ Ἑλλάς ἡτ-
τηθεῖσα ἐνίκησε (διὰ τὸν πολιτισμὸ
τῆς) τὸν ἄγριον νικητὴν.

Ἀλλὰ ἀπὸ πέρασμα τῶν αἰώνων ἔ-
ξεφυλίσθησαν καὶ ἔπεσαν ἠθικά καὶ
ψυχικά στὸ βόρβορο τῆς ἀκολασίας
τῶν Βοργιών καὶ τῆς σκοτεινῆς δολι-
χτητος τοῦ καταχθονίου πολιτικοῦ δι-
ασκάλου τῶν, τοῦ Μακκιαθέλη.

Σκληροὶ μέχρις ἀνηκούστου θρησι-
δίας. Στὰ τεῖχη τοῦ Μεγάλου Κά-
στρου τῆς Κρήτης, — τοῦ Ἡρακλείου
— χτίζουν οἱ Βενετοὶ δολοφόντους

τοὺς Κρητικούς ἐργάτες, ποὺ διὰ
τῆς βίας ἀναγκάζονται νὰ τὰ ἀνεγεί-
ρουν, ὅταν οἱ φοβεροὶ ἀφέντες τους
νομίζουν πὼς οἱ σκλάβοι δὲν ἐργά-
ζονται πρὸς αὐτοὺς.

Ἦταν οἱ καὶ ἄνδρες. Ὁ Ἰταλὸς
ἀρχοντας τῶν Χανίων Μολίνος, μὴ
μπορώντας νὰ νικήσῃ με τὰ ὅπλα
τοὺς ἀδάμαστους ἥρωας τοῦ γέρο-
ἀρχοντα Καντανολέου, προσφέρει τὴν
κόρη τοῦ γιὰ νύφη στὸ γυιὸ τοῦ Κρη-
τικοῦ ὀπλαρχηγοῦ, — ποῦ, ἀλλοίμο-
νο! τὴν ἀγαποῦσε, — κι' ἀπάνω στὸ
γαμήλιο συμπόσιο μεθαίει με ναρκω-
τικὸ τοὺς ἀνδρείους μας καὶ κατορ-
θώνει ἔτσι με ἀπαίσιο δόλο νὰ συν-
τρίψῃ τὴν ἐπανάστασι, ποὺ τὰ παλ-
ληκάρια τῆς Βενετίας δὲν εἶχαν τολ-
μήσει νὰ πολεμήσουν κατὰ πρόσωπο.
Διαβάστε τοὺς «Κρητικούς γάμους»
τοῦ Σπ. Ζαμπελίου καὶ θὰ ἰδῇτε.

Καὶ τώρα στὴν Δωδεκάνησο, με-
θόδους πρωτόγονες καὶ ἀφόρητα τυ-
ραννικές, ζητοῦν νὰ ἐξιταλίσουν νησιὰ
ἑλληνικὰ ἐδῶ καὶ 3 χιλ. χρόνια!

Μὰ ἡ θεὰ δίκῃ ἐπαγρυπνεῖ. Ἡ ὥρα
τῆς τιμωρίας ἔφτασε, οἱ ὄρες τους εἴ-
ναι μετρημένες. Ἡ πύρινη ρομφαία
θὰ πέσῃ στὸ κεφάλι τους πρὸς γλῆ-
γορα, τιμωρία φοβερὴ, παράδειγμα
στοὺς αἰῶνες.

Φοβεροὶ ἐκδικητές, οἱ σταυραετοὶ
τῆς Ἡπείρου, τῆς Μακεδονίας, τῆς
Θράκης καὶ τῆς Ρούμελης, τὰ ξεφτέ-
ρια τῆς Στερεᾶς καὶ τῆς Πελοπον-
νήσου, τὰ ὀνομαστὰ τῆς Κρήτης καὶ
τῆς Μάνης παλληκάρια, οἱ ἀνίκητοι
τῶν νησιῶν μας ναύαρχοι, θὰ δείξουν
στοὺς φτεροστολισμένους βερσαλιέ-
ρους τοῦ Μπενίτο ὅτι ξέρουν καλύτε-
ρα ἀπ' αὐτοὺς τὸ λατινικὸ ρητὸ:
Nemo me impune lacessit. Κανένας
δὲν με ὕβρισε ἀτιμωρητῇ. Ναί! Οἱ
Ἕλληνες ξέρουν νὰ τιμωροῦν σκλη-
ρὰ τὰς ὕβρεις.

Ἐνωμένοι γύρω ἀπὸ τοὺς μεγάλους
ἀρχηγούς μας, τὸ Βασίλειά μας καὶ
τὸν Ἑθνικὸ μας Κυβερνήτη, ὅλοι, ὁ
ἡρωϊκὸς κι' ἀνίκητος στρατὸς μας καὶ
ὁ καρτερόψυχος λαὸς, ὅλο τὸ ἔθνος,
ἄνδρες, παῖδιά, γυναῖκες, γέροντες, ὅλοι
με μιά καρδιά καὶ με μιά ψυχὴ, ἀπο-
φασιστικοὶ κι' ἀτάραχοι, ὑπομονητικοὶ
καὶ θαρραλέοι, ἀλύγιστοι καὶ ἀφοβοί,
περιφρονώντας κάθε κίνδυνον, ὑπομέ-
νοντας ἀγόνυστα κάθε θυσία, στέρη-
σιν καὶ λύπη, θὰ βαδίσουμε ὅλοι ἐμ-
πρός, με θέλησι ἀκλόνητη ἕως τὴν
νίκη καὶ τὸ θρίαμβον.

Κ. Δ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΣ

ΟΦΕΙΛΕΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

Ὅλες οἱ εἰδήσεις ποὺ φθάνουν ἀπὸ τὸ μέτωπο, οἱ διη-
γήσεις τῶν ἀνθρώπων ποὺ γυρίζουν ἀπὸ τὶς προχωρημέ-
νες γραμμές τοῦ στρατοῦ μας, τὰ ἴδια τὰ γράμματα τῶν
πολεμιστῶν καὶ τῶν τραυματιῶν, οἱ σύντομες καὶ θαυμα-
στὲς ἱστορίες ποὺ τὶς μεταφέρουν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ
τὶς ἐπαναλαμβάνουν ὅλες οἱ πόλεις καὶ ὅλα τὰ χωριά τῆς
Ἑλλάδος δίδουν ἀναλλοίωτη σ' ὅλες τὶς ἀπειρες παραλ-
λαγές τῆς τὴν ἴδια περιγραφήν τοῦ πνεύματος ποὺ ἐκυρι-
άρχησεν ἐκεῖ ἐπάνω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ κι' ἔδωκε τὴν
μιά καὶ τελειωτικὴ σφραγίδα στὸ σημερινὸ μας πόλεμον,
ποῦ, ἂν ἔχη ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς πανάρχαιας, τῆς κλασ-
σικῆς — γιὰ νὰ μεταχειρισθῶμε κι' ἐμεῖς τὴν λέξι ποὺ
τόσο συχνὰ τὴν ἔχουν χρησιμοποήσει αὐτὲς τὶς ἡμέρες οἱ
ξένοι ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ κι' ὁ παγκόσμιος τύπος — ἑλ-
ληνικῆς ἀντρείουσνης, ξεχωρίζει ὅμως ἀνάμεσα σ' ὅλους
τοὺς ἄλλους, τοὺς πολλοὺς καὶ δυσκόλους ἀγῶνες ποὺ
ἐπεχειρήσε κατὰ τὴ νεώτερη τοῦ ἱστορίας ὁ Ἑλληνισμός,
με τὴν ὑπέροχην ἀπλότητα καὶ τὴν τελετουργικὴ θὰ ἐλέ-
γαμε καὶ ἡρεμὴ ἀποφασιστικότητά με τὴν ὁποία γίνεται.
Αὐτὴν τὴν ἀνεπιτήδευτον ἀπλότητα ποὺ ἡ ἀπήχρησις τῆς
ἡ ἀμείψῃ, στὴ δωρικὰ λιτὴ καὶ ἐπιγραμματικὰ περιεκτικὴ
σύνταξι τῶν καθημερινῶν ἀνακοινωθέντων τοῦ Γενικοῦ
Ἑλληνικοῦ Στρατηγείου, τὸσον ἐθαυμάσθη καὶ ἐξυμνήθη
ἀπὸ τὸν ξένον Κόσμον. Ὅπως εἰς τὰ ἀνακοινωθέντα αὐτὰ,
ἐστὶ καὶ εἰς τὸν τρόπο με τὸν ὁποῖο πολέμῳ καὶ νικᾷ ὁ
στρατὸς μας κι' ἀκόμη περισσότερο, εἰς τὸν τρόπο με τὸν
ὁποῖο μιλοῦν καὶ ἐκφράζονται γιὰ τὸν ἔχθρῳ, γιὰ τὸν
ἐαυτὸ τους, γιὰ τὸν πόλεμον οἱ στρατιῶτες μας, δὲν ὑπάρ-
χει τίποτε ποὺ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ τὸ ψέξῃ ὡς περιττόν,
ὡς φιλολογίαν, ὡς ρητορείαν.

Ὅσοι εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ ξεμοναχιάσουν κανένα ἀπὸ
τὰ παλληκάρια τῶν λόχων καὶ τῶν συνταγμάτων μας, ποὺ
ἐδρασκέλισαν φαράγγια ἀπρόσιτα κι' ἀνέβασαν σὲ κορ-
φὲς δύο χιλιάδων μέτρων ὕψους τὰ κανόνια τους, ποὺ ἐξ-
επόρθησαν πέτρα με πέτρα καὶ βῆμα με βῆμα τὶς μόνι-
μες ὀχυρώσεις τοῦ ἐχθροῦ ἐπάνω σὲ χιονισμένους ὄρει-
νους ὄγκους καὶ ποὺ ἔμειναν νὰ πολεμοῦν μέρες χωρίς
φαγλὶ καὶ ἐξδομάδες δίχως νὰ βροῦν μίαν ὥρα γιὰ ξα-
πόσταμα καὶ γιὰ ὕπνον — γιὰτὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τοὺς παρα-
κολουθοῦν με τὴν ἴδια γρηγοράδα οἱ ὑπηρεσίες τῆς ἐπι-
μελητείας καὶ γιὰτὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ μὴ διακόπτεται οὐτε
νὰ χαλαροῦνται ἡ ἐπαφὴ με τὸν καταδιωκόμενον ἐχθρὸ —
ὅσοι εἶχαν τὴ χάρι νὰ τοὺς μιλήσουν, τοὺς ἀντρες ποὺ
ἔστησαν ἄθλους καὶ τρόπαια, ποὺ δὲ θὰ σῇσουν ποτὲ τὴ
λάμψι τους οἱ αἰῶνες, ἔχουν νὰ λέν γιὰ τὴ σεμνότητα, γιὰ
τὴν ἀπλότητα καὶ γιὰ τὴν καλόκαρδη ἀνθρωπιά τους. Τὶς
νίκες τους τὶς ἱστορίζουν σύντομα, με λίγα καὶ σεμνὰ λό-
για. Γιὰ τὸν ἐχθρὸ δὲν ἔχουν παρά ἓνα αἰσθημα θυμώ-
σοφου οἴκτου καὶ ἀκακῆς εἰρωνείας περισσότερο, παρά μί-
σους. Τὰ κατορθώματά τους, τὶς δάφνες καὶ τὴ δόξα τους
τὰ ἀναθέτουν στὴν Παναγία καὶ στὸν Θεό. Με αὐτὸν τὸν
τρόπον δίνουν στοὺς ἄλλους καὶ στὸν ἐαυτὸ τους πρώτα
πρῶτα τὴν ἐξήγησι γιὰ ὅσα ἀληθινὰ ὑπεράνθρωπα ἔχουν
πραγματοποιήσει.

Ἡ Οἰκουμένη ὁλόκαιρη, οἱ λαοὶ τῶν δύο ἡμισφαιρίων,
ποὺ τοὺς δύο τελευταίους μῆνες ἔχουν μεταθέσει σὲ δεύ-
τερον πεδίο ἐνδιαφέροντος ὅλα τὰ ἄλλα θεάτρα τῆς γι-
γαντιαίας πάλης τῶν μεγάλων αυτοκρατοριῶν, ποὺ πολε-
μοῦν γιὰ τὴν κυριαρχία τοῦ Κόσμου, γιὰ νὰ παρακολου-
θοῦν με συγκρατημένη ἀγωνία τὸ ἔπος ποὺ γράφουν τὰ
παῖδιά τῆς Χώρας αὐτῆς στὶς ἀλθανικὲς βουνοκορφές,
αὐτὴν τὴν σεμνότητα κι' αὐτὴν τὴν ἀπλότητα θαυμάζει πε-
ρισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Τὴν αυτοκυριαρχία τοῦ πνεύ-
ματος, ποὺ ἦταν τὸ μυστικὸ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ με τὴν πα-
νάρχαια ἱστορία, τοῦ λαοῦ ποὺ τρεῖς χιλιάδες χρόνια
τώρα ὁ νοῦς, ἡ φαντασία καὶ τὰ ἔργα του ἐστάθησαν πη-
γὲς τῶν ὑψηλοτέρων ἐμπνεύσεων καὶ πυρσοὶ τῶν φωτει-
νότερων ὁνείρων γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ τὴν ἐξήγησι
τῆς ξεχωριστῆς γοητείας, ποὺ ἀσκοῦν οἱ μάχες καὶ οἱ
νίκες τοῦ στρατοῦ μας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀμάχου λαοῦ μας
ἡ στάσις σ' αὐτὸν τὸν πόλεμον θὰ ἔκαμε λάθος ὅποιος θὰ
τὴν ἀναζητοῦσε μόνο στὴν λάμψι τῆς παλαιότερης ἱστο-
ρίας τῆς Χώρας αὐτῆς. Ὅχι. Αὐτὴν τὴν φορὰν κι' ὁ Ὀ-
μηρος καὶ ὁ Αἰσχύλος καὶ τῶν μεθιγενῶν πολεμῶν τ' ἀθά-
νατα ἀνδραγαθήματα καὶ τῶν μαρμάρων τοῦ Παρθενῶ-
νος τὸ ἀγέραςτο φῶς ἔπαυσαν νὰ εἶναι πηγὲς καὶ ἔχουν

γίνει πλάισια τοῦ θάμβους, ποὺ ἔχει καταλάβει τὸν Κό-
σμον ἀπὸ τὸ σύγχρονον ἑλληνικὸ θαῦμα. Πηγὴ τοῦ θάμ-
βους αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ἡ ζωντανή, ἡ σημερινή Ἑλλάδα
κι' ὁ σημερινός, ὁ ζωντανὸς λαὸς τῶν Ἑλλήνων. Γιατὶ
δολοφόνταν αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Λαὸς αὐτός, με ἀνδραγαθή-
ματα ἰσάξια, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ἀνώτερα, τῶν ἀρχαίων του
προγόνων ἐξεβίασε πὼς ἦ καὶ αἰσθάνεται καὶ ἀντιδρᾷ,
ἀντιμετωπίζοντας τὰ ἴδια με ἐκείνους προβλήματα ζωῆς
καὶ τιμῆς κατὰ τὸν ἴδιον ὑπερήφανον καὶ ἀξιο ἀνδρῶν ἐλευ-
θέρων τρόπον. Ὅσοι ἀγαποῦν ν' ἀνατρέχουν εἰς τὴν ἱστο-
ρία, γιὰ νὰ παραβάλλουν καὶ νὰ συγκρίνουν, δὲν ἔχουν
νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο παρά νὰ μεταθέσουν τὶς χρονολο-
γίες καὶ τὰ δνόματα. Θὰ βροῦν ἀμέσως, χωρίς προσπά-
θεια, τοῦ Λεωνίδα τὴν ἀγέρας ἀποκοτιά στὴν ἀπόκρισι
ποὺ ἔδωκε ὁ σημερινὸς ἡγέτης τοῦ λαοῦ αὐτοῦ στὸ τελε-
σίγραφο τοῦ σύγχρονου Ξέρξη. Θὰ βροῦν καὶ τῶν τριακο-
σίων τὴν ἀτάραχη πορεία πρὸς τὴν εὐθανασία νὰ ἐπα-
ναλαμβάνεται ὅχι μιά φορὰ στὰ περάσματα τῆς Ἡπεί-
ρου. Θ' ἀναγνωρίσουν καὶ τὸν μαρμαρινὸν αἶμα τὶς νίκες
τὶς πολυὺς μνηστες. Θὰ βροῦν στὰ λόγια καὶ στὶς πράξεις,
στὶς πράξεις περισσότερο παρά στὰ λόγια, τῶν γυναικῶν
τῆς Ἑλλάδος τῆς σημερινῆς, τὴν θλιμμένα συγκρατημέ-
νην ἐγκαύχησιν τῶν γυναικῶν τῆς ἀρχαίας Σπάρτης γιὰ
τὴν θυσία τῶν ἀκρίβων τους. Θὰ βροῦν καταπληκτικὸν
καὶ καταπληκτικὰ πηγαῖον καὶ ὠριμον καὶ βαθύ, μεγα-
λειωδῶς ἐνεργόν καὶ πλούσιον τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, ποὺ
ἐθαυματοῦργει τότε καὶ θαυματοῦργει καὶ σήμερα. Τὴν
ἡρεμον ἀπόφασιν τοῦ θανάτου, ποὺ δὲν τὴν κινεῖ οὐτε ἡ
ὁμαδικὴ μέθη οὐτε ὁ οἰστρος κανενὸς πάθους, ἀπὸ ἐκείνα
ποὺ συσκοτίζουν τὰς φρένας καὶ ἀφιονίζουν τὸν νοῦν, ἀλλὰ
ἡ ψυχρὰ ὑπολογισμένη καὶ ἐλευθέρᾳ ἀποφασισμένη θυ-
σία, ποὺ τὴν ἀποδέχεται κανεὶς χωρίς δισταγμόν, σχεδὸν
με χάραν, ὅταν ἐκεῖνο ποὺ πρόκειται νὰ περιφρουρηθῇ
καὶ νὰ σωθῇ με τὸν θάνατον εἶναι τιμιώτερον καὶ ἀγιώτε-
ρον καὶ ὠραιότερον ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ζωὴ.

Ἀλλὰ τὴν Οἰκουμένην, ποὺ ἐδέχθη με αἰσθημα ἀγωνίας
πρῶτα καὶ με ἱαχὴν λυτρώσεως κατόπιν, τὰς νίκας τῆς
μεγάλης γενεᾶς τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων, γοητεύει καὶ
κάτι ἄλλο ἀκόμη. Καὶ εἶναι τὸ ἄλλο αὐτὸ ὁ τρόπος με
τὸν ὁποῖον ἐκατάφεραν νὰ τὸν ἐξανθρωπίσουν τὸν πόλεμον.
Νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὴν στυγνὴν μηχανικὴν του μάσκαν
καὶ νὰ τὸν μεταβάλουν ἀπὸ σύγκρουσιν μηχανικῶν μέ-
σων καὶ στοιχείων τεχνικῆς εἰς ἀντιμέτρησην ἀνθρωπι-
νοῦ θάρρους καὶ ὁρμῆς καὶ δεξιότητος, εἰς ἀντιμέτρησην
δηλαδὴ ὅλων ἐκείνων τῶν ἀρετῶν ποὺ ἀπαρτίζουν τὴν ἀν-
θρωπινὴν ἀνδρεία. Καὶ δὲν εἶναι μονάχα αἰσθητικὸς οὐτε
μονάχα ρωμαντικὸς ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ ἀνθρωπότης
ἐπὶ ἐκείνῃ νὰ δῇ ἂν θ' ἀποκαταστάθῃ πάλι ἡ ἀξία τοῦ ἀν-
θρωπίνου παράγοντος εἰς τὸν σύγχρονον πόλεμον. Εἶναι
πρὸ παντός ἡ ἀνάγκη ποὺ εἶχαν οἱ περισσότεροὶ λαοί,
ποὺ ἡ τεχνικὴ τους καθυστέρησις καὶ τὰ φτωχὰ μηχανικά
τους μέσα τοὺς ἔκαμαν νὰ νοιώθουν βαρύνοντα κλονισμένην
τὴν ἀσφάλειά τους καὶ ἐκτεθειμένην τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν
ἀνεξαρτησίαν τους εἰς τὴν βίαν τῶν τεχνικῶς πανόπλων
Κρατῶν νὰ ἰδοῦν ἂν ἔχη τελεωτικὰ ἀχρηστευθῇ ὁ παρά-
γων τῆς ἀνθρωπίνης εὐψυχίας με τὸν μηχανικὸν πόλεμον.
Ἡ λύσις ποὺ ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τὸ πρόβλημα τὸ πεζικὸν τῆς
Ἑλλάδος ἦταν μίαν καινούργια ἀποκάλυψις. Εἰς τὴν Ἀλ-
βανίαν οἱ φαντᾶροι μας καὶ οἱ εὐζωνοὶ ἐξεβίασαν καὶ
ἐστερέωσαν τὰς ἐλπίδας ποὺ ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Δουγ-
κέρκην. Κατέρριψαν τὴν πλάνην καὶ διέλυσαν τὸν φόβον
ποὺ ἐπήγαμε νὰ κυριέψῃ καὶ ν' ἀσχημάτιστῃ τὸν Κόσμον.
Τὴν πλάνην γιὰ τὸ ἀκαταμάχητον τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τὸ
δέος γιὰ τὸ ἀκατάληπτον τῆς τεχνικῆς πανοπλίας. Καὶ ἡ
ἀξία τοῦ κέρδους ἀπὸ τὴν κατάρριψιν αὐτῆς τῆς πλάνης
καὶ ἀπὸ τὴν διάλυσιν αὐτοῦ τοῦ φόβου γιὰ τὸν Κόσμον, καὶ
πρὸ παντός γιὰ τὰ μικρὰ ἐλευθέρᾳ Ἑθνη, εἶναι ἀνυπολό-
γιστα μεγάλη. Καὶ δὲν θὰ ἔλεγε ὑπερβολὴν ἐκεῖνος ποὺ
θὰ ὑπεστήριζε, πὼς ἔπειτα ἀπὸ τὸ πείραμα τοῦ ἑλληνοίτα-
λικοῦ πολέμου ἡ Κοινωνία τῶν μικρῶν λαῶν αἰσθάνεται
περισσότερον ἐλευθέρᾳ καὶ περισσότερο ἀσφαλὴ καὶ
ἀντικρύζει με φωτεινότερον μᾶτι τὸ μέλλον. Γι' αὐτὴ τὴν
ἐλευθερίαν καὶ γι' αὐτὴν τὴν ἀσφάλειαν, γιὰ τὸ πὼς αὐτῶν
τῶν ἐλπίδων ἡ αὐριανὴ ἀνθρωπότης καὶ τὰ ἔθνη τῆς γῆς
θὰ εἶναι εἰς τοὺς αἰῶνας ὀφειλότες τῶν παιδῶν τῆς Ἑλ-
λάδος.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Όμιλία που γράφτηκε και εικάστηκε για την Έλληνική Νεολαία από το Ραδιοφωνικό Σταθμό Αθηνών, στις 20 του Νοέμβρη 1940, κι' απ' το Ραδιοφωνικό Σταθμό της Ε.Ο.Ν. στις 26 του ίδιου μήνα, απ' τον πρωταγωνιστή του Βασιλικού Θεάτρου Αιμίλιο Βεάκη.

Έλληνοπούλα,

Η Μεγάλη Μητέρα μας την ιερή τούτη στιγμή, βουτώντας την πέννα της μ' άτρεμο χέρι στο αίμα των αδελφών μας, που γεμίζουν τους κόσμους με ηρωικά κατορθώματα, συνεχίζει την ιστορία της. Και πάλι από Άνατολή σε Δύση, από Βοριά σε Νότο, όλου του κόσμου τα βλέμματα σπλώνονται πάνω μας μ' ανείπωτο θαυμασμό. Και πάλι μια μαγική λέξι βρίσκεται σ' όλων τα χείλη: «Έλλάδα».

Απ' τα άπειρα βάθη των αιώνων η ιστορία της Γης είναι γεμάτη από τούτη τη λέξι, τη μαγική. Κι' όπου ακουστή η ψυχή απαλύνεται, γλυκά κτυπούν οι καρδιές, και τα πρόσωπα λάμπουν απ' το φως της αγάπης, της καλωσύνης, του θαυμασμού. Γιατί τίποτα σκοτεινό, σκαιό και βάρβαρο, τίποτα μαύρο κι' άπαισιο δε θυμίζει στους ανθρώπους τούτη η λέξι. Ούτε βάρβαρες όρδες επιδρομών, ούτε Καλιγούδες και Νέρωνες, ούτε στίβους ματωμένους μονομάχων, ούτε Χριστιανών σπλάγγνα παραγμένα από τίγρεις, ούτε μαρτυρικές κατακόμβες, ούτε δημίους ιεροεξεταστές, ούτε δηλητήρια Βοργιών, ούτε δολοφονίες κι' αίμομιξίες ρηγάδων. Άγινες ιερές θυμίζει μόνο για λευτεριά, αγώνες για το ξάπλωμα του ώραιου και του καλού, αγώνες και θυσίες για την ανύψωση του ανθρώπου σε ρόδιους όριζόντες πνευματικούς.

Κι' είναι η μεγάλη μας Μητέρα, μητέρα όλου του κόσμου. Γιατί απ' αυτή γεννήθηκε το πνεύμα κι' απ' αυτή σκορπίστη στους λαούς της γης το θείο τουτό δώρο, το μοναδικό, που φτέρωσε τον άνθρωπο να δρascκλίση τη πλάτη τ' ουρανού και να σταθή κοντήτερα στο Θεό. Γι' αυτό η μεγάλη μας Μητέρα είναι η Μητέρα όλου του κόσμου. Και γι' αυτό εκείνος που σηκώνει χέρι άνόσιο, με δολοφονικό μαχαίρι αρματωμένο, να τη χτυπήσει, ποιος φυλής κι' άν είναι γέννα, σ' όποιο κράτος κι' άν ανήκει, δεν είν' τίποτ' άλλο παρά μητροκτόνος.

Στα χρόνια τα παλιά, οι λαοί που ζούσαν στο σκοτάδι, εαφνιασμένοι απ' τη λάμψη της θείας δάδας — σαν τα θεία που τα τρομάζουν στο σκοτεινό κρησφύγετό τους — χυμούσαν μανιασμένοι να τη σβήσουν. Μα οι βάρβαρες όρδες τσακίζονταν στα χείλη τα πνευματικά που έζωναν την Έλλάδα, και παραξενεμένες, σασιτισμένες, ξέφρενες, ξαναγυρνώντας στις σκοτεινές τους χώρες. Πάσκιζαν μάταια να νοιώσουν πως αυτό νικήθηκαν — άμέτρητα μιλούνια — από μια δράκα ανθρώπων. Δεν ήξεραν πόσο το πνεύμα είναι άτρωτο, χαλυβδωμένο στον άδιαπέραστο θώρακα της Πίστης. Κι' οι Έλληνες είχαν Πίστι. Πίστι στην ιδέα τους. Πίστι στο έργο τους. Πίστι στην ιερότητα του αγώνος τους. Δεν πολεμούσαν για ν' αρπάξουν ξένη γη, μόνο για να σφετερισθούν τ' αγαθά της. Πίστευαν στην άνωτερότητα σκοπού μεγάλου: να φωτίσουν, να έκπολιτίσουν, να δώσουν και στους άλλους το μεγάλο δώρο, που πρωτοχάρισε σ' αυτούς η Θεά Μοίρα.

Έτσι ήταν πάντα η Θεά μας Μάνα. Μητέρα του Φωτός, της Έπιστήμης και της Τέχνης. Μητέρα της Σοφίας και της Ειρήνης. Πνευματική οδηγήτρα όλου του κόσμου. Άσκληπιό, Ίπποκράτες, Φειδίες, Άπελλήδες, Όμηροι, Πίνδαροι, Σωκράτες, Πλάτωνα, Θουκυδίδες, Πλούταρχοι, Αίσχύλοι, Σοφοκλήδες, Εύριπίδους. Φάροι, που θα φωτίζουν τους κόσμους στους αιώνες των αιώνων. Μα κι' οι μεγάλοι στρατηγοί μας, Μιλτιάδους, Θεμιστοκλήδες, Λεωνίδες, που άπόμειναν τα όνόματά τους, ήρωισμοί μετώρα φωτεινά, δεν ήταν ούτε Άττίλεις ούτε Ταμερλάνοι. Μέσα στις φιλοσοφικές στοές γνώρισαν πρώτα το Πνεύμα του Καλού και του Ωραίου και δε ζώστηκαν το σπαθί, παρά μονάχα για να γλυτώσουν τη μητέρα, να υπερασπίσουν τους βωμούς και τις εστίες, τ' άθάνατα μνημεία Σοφίας και Τέχνης.

Άκόμα και στα χρόνια της δουλείας τα σκοτεινά, το το Πνεύμα της Μεγάλης μας Μητέρας ούτε μια στιγμή δεν είδε τη λάμψη του να λισσοτεύη. Τα παιδιά της, σπαρμένα σ' όλη τη γη, ακούραστοι λαμπαδοφόροι, εφώτιζαν τους λαούς με την Άπολλώνια δάδα.

Δεν ήταν πολεμοχάρη ποτέ η πατρίδα μας. Ό Θεός την έχει πλάσει παράδεισον ήλιόλουστο γαλήνης. Τα γαλανά της ακρογιάλια, οι όλοπράσινες πλαγιές και τα μνημεία της, μονάχα για Όμορφιά μιλούν και Άγάπη. Ό ήλιος της ό χρυσός, το καθαρό το φως του γαλανού ουρανού της δεν μπορεί να γεννήση στην ψυχή μαύρους στοχασμούς αίμάτων και φόνων. Δυναμώνει μόνο τα μάτια για να θεωρούν άθάμπωτα το Άπολλώνιο θαύμα. Μέσα απ' το ιερό της χώμα, που το πανάρχαιο Κάλλος ζή αιώνια άγκαλιαστώ με της έλιδας τη ρίζα, ξεπηδούν ύμνοι απ' τους αιώνες για μια σοφή και ειρηνεμένη ζωή.

Όστόσο υπάρχουν στιγμές φοβερές, τόσο στη ζωή των ανθρώπων, όσο και στη ζωή των έθνών. Στιγμές άνώτερες από κάθε στοχασμό κι' από κάθε ανθρώπινη θέληση. Στιγμές που μοιάζουν με πρόσταγμα θεϊκών σαλπγγών, στιγμές κεραυνόι, που σταματούν με μιάς την πορεία του σύμπαντος. Κι' είναι τούτη μια απ' αυτές τις στιγμές, που χτυπάει κατάστηθα τη Μεγάλη μας ειρηνική Μητέρα.

Ξαφνικά ένας βάρβαρος — ό ώμότερος βάρβαρος των παλιών χρόνων — όμογάλακτος άδελφός μας, άφοι κι' αυτός από τη Μεγάλη μας Μητέρα βύλαξε το γάλα της Γνώσης — ύπουλα και προδοτικά, μέσα στη νύχτα, σηκωσε χέρι δολοφόνο για να κτυπήσει στη ράχη τη Μητέρα. Όμογάλακτος άδελφός μας! Τι τάχα; Μήπως κι' ό Άβελ δεν είχε άδερφό του τον Κάιν; Όμογάλακτος άδερφός μας, που δεν μπόρεσε όμως να φανή άξιός γιους της Μεγάλης Μητέρας, γιατί δεν μπόρεσε ποτέ να ώφεληθί απ' τη μεγάλη κληρονομία.

Θέλοντας να μιμηθί τον Έλληνικό πολιτισμό, έφτιασε Κολοσσαία αντί Παρθενώνες κι' άλλαξε τη θυμέλη σε αιματόθρεχτο στίβο μονομάχων και σπαρχιών ανθρώπων κορμιά από πεινασμένες τίγρεις, προσφέροντας έτσι στο λαό του, αντί τη θεία πνοή των Αίσχύλων στίχων, τη φριχτή μυρωδιά του ανθρώπινου αίματος. Τι τάχα κι' άν γεννήθηκαν στη γη του Δάντηδες, Πετράρχες και Καρντούσδες. Τόσα το χειρότερο γι' αυτόν, άν ούτε αυτά τα πρρα πνευματικά γεννήματα, σαν παραστράτημα της Φύσης γεννημένα από τα σπλάχνα του, ούτε κι' αυτά δεν μπόρεσαν να τον κάνουν να ξεχάσει πως είναι γιός του Λύκου.

Κι' άκούστηκε, μέσα στη νύχτα, της ειρηνικής μας Μητέρας ή φωνή, και μέσ' στη νύχτα τρέξετε γύρω της τα ειρηνικά παιδιά της αρματωμένα όχι με το δολοφόνο πελέκι του Μουσσολίνικου Φασισμού, αλλά με την άτσαλένια ψυχή των Μαραθωνομάχων, των υπερασπιστών βωμών και εστίων.

Φανατικός ειρηνόφιλος ήταν και τώρα ό Άρχηγός που βροντοφώνησε στο πρόσταγμα μέσα στη νύχτα. Είναι κι' αυτός στρατηγός σαν εκείνους που άνάφερα πρίν. Γνώρισε πρώτα το ειρηνικό το πνεύμα το Έλληνικό μέσα στις φιλοσοφικές στοές και δε ζώστηκε το σπαθί παρά μόνο γι' αγώνες άπολευθερωτικούς.

Είναι στιγμές στη ζωή των ανθρώπων και των έθνών, που τα πάντα αλλάζουν ύστερα από μια σύντομη πάλη. Λιγόστιγη αλλά έντονη και τραγική, που γίνεται μέσα μας. Άρχες, πεποίθησεις, σκοποί από πρίν χαράζονται, σταματούν με μιάς κάτω από το πελέκημα της ανάγκης. Η ειρηνική διάθεση για την ήρεμη άναζήτηση της δικαίης λύσης, παίρνει με μιάς τη μορφή της άπόφασης που πέφτει σαν καταπέλτης. Η καλωσύνη του γαληνεμένου στοχασμού ξεσπά σ' άπότομη δράση, βίαιη κι' όρμητική, κι' ό πρσος και πειστικός Λόγος, αυτό το θείο γέννημα του Πνεύματος, γίνεται περιττός και άχρηστος και πιασδρομάει για να δώση θέσι στη γοργή και δυνατή χειρονομία.

Κι' ή χειρονομία έγινε γοργή και δυνατή. Της μυσσάρης Μητροκτονίας το καταχθόνιο σχέδιο, που είχε στρωθή συνωμοτικά απ' τη Φασιστική Μαφία του

Είχα την ευκαιρία να διαβάσω τις τελευταίες ημέρες ένα βιβλίο που θα συνιστούσε σε κάθε Έλληνοπούλο να διαβάσει: Τις έντυπώσεις του βασιλόπαιδος της Έλλάδος Πέτρου, από το ταξίδι που έπραγματοποίησε πέρυσι, ξεκινώντας από την Άθήνα και φθάνοντας ως την Καλκούτα των Ίνδιων.

Δεν είναι μόνο ένα ενδιαφέρον αυτό καθ' έαυτο βιβλίο, αλλά και μια φωτεινή πηγή ύπερφανείας και έθνικής έγκραυχέας και μια ευκαιρία για όποιον διάβασε το βιβλίο να νοιώσει γιατί μια χούφτα έμεεις άνθρωποι σηκωθήκαμε όταν μας υποχρέωσαν και ξεκαθαρίζουμε με τις Νίκες σύντροφο λογαριασμούς με μια Δύναμι σαράντα πέντε έκτομμυρίων, που έμεεις θέλαμε να ριζούμε στη λήθη και ν' αφήσουμε να κοιμούνται στο χρονοντούλαπο. Θα το νοιώσουμε και ή χαρά θα πλημμυρίση την καρδιά μας.

Σ' όλα, ένεξαρτέτως, τα έθνη, τα Κράτη δίνουν τις κατενυμένες και οι λαοί άναμένουν οδηγίες και κατευθύνσεις. Στον Έλληνικό λαό συμβαίνει κάτι έντελός διαφορετικό: κάθε Έλλην είναι και μιά Έλλάδα. Γι' αυτό, άλλωστε βλέπουμε και τον πιό ταπεινό Έλληνα, όπουδήποτε της γης κι' άν βρίσκεται, με ένα Όλυμπο πατριωτισμού, μια Έλληνική εστία, που έκπέμπει τη θερμουργό της δύναμι προς κάθε κατεύθυνση. Γι' αυτό και βλέπουμε την περηφάνεια της φυλής άποτυπωμένη σε πράξεις και έργα, άκλόνητη σ' όλα τα άτυχήματα, που έπесαν κατά καιρούς στον Έλληνισμό. Γι' αυτό και βρίσκουμε τα άνεξάλεπτα Έ-

χνη του περάσματος της φυλής σε άπειρες χώρες. Έδιάβαζα πρίν χρόνια πως όταν ό Βασιλιάς μας έκανε ένα ταξίδι στις Ίνδιες, παρουσιάστηκαν σ' Αυτόν ήγεμόνες και φύλαρχοι που διεκδικούσαν την τιμή να λέγονται άπόγονοι του Μεγάλου Άλεξάνδρου. Λαοί όλόκληροι άκόμη ζητούσαν την ίδια τιμή. Τώρα πάλι βρίσκω στο βιβλίο του βασιλόπαιδος Πέτρου χαρτακιριστικές και συγκινητικές σελίδες για τη μορφή που άποτύπωσε στις Ίνδιες ή Έλληνική εισδοσις, για τα ζωντανά ίχνη που άφήκε το Έλληνικό πνεύμα. Οι Ίνδοι, παύσι λίγο, ποιος πολύ, θέλουν να παρουσιάζονται ότι κατάγονται από Έλληνες και άξίζει άληθινά ν' άναφέρω το έπαισόδιο αυτό που άναφέρεται στο ώραίο βιβλίο, άφοι σημειώσω πρώτα, ότι ό τόπος που διεδραματίσθη δεν είναι οι Ίνδιες, αλλά το Άφγανιστάν, όπου έπίσης καυχώνται ότι κατάγονται από Έλληνες.

Στο Καφριιστάν του Άφγανιστάν ύπάρχει ένα μικρό Κράτος, του όποιου ό λαός ίσχυρίζεται ότι κατάγεται από τους στρατιώτες του Μεγάλου Άλεξάνδρου. Οι άνθρωπολόγοι δεν παραδέχονται αυτόν τον ίσχυρισμό, πόσο όμως είναι ριζωμένη ή πεποίθησις στην ψυχή του λαού, άποδεικνύει το άκόλουθο συμβάν. Όταν πρίν λίγο οι κάτοικοι του Καφριιστάν — που λέγονται καφίριοι, δηλαδή άπιστοι — έπανεστάνησαν κατά των Άγγλων και σνήψαν πολλές μάχες και έπιασαν πολλούς αχμαλώτους, ήταν και ένας Έλλην, που είναι άγνωστο πως βρέθηκε στον πόλεμο μέσα. Ό άρχηγός όμως των Καφιρίων μόλις έμαθε ποιος

ήταν ό αχμαλώτός του, είπε χαρτακιριστικά:

— Αυτόν τον άνθρωπο κανείς να μη τον πειράξει γιατί είναι Έλλην. Κατάγεται από την χώρα των στρατιωτών του Μεγάλου Άλεξάνδρου, των όποιων είμεθα άπόγονοι. Άρα είναι φίλος και συμπατριώτης μας!..

Ένας άλλος Ίνδος ήγεμών διαρκώς έλεγε στους άλλους πως κατάγεται όχι μόνο από Έλληνες, αλλά κατ' εϋθειαν από τον Μέγαν Άλέξανδρο. Είχε μάλιστα άναρτήσει μια εικόνα του Έλληνος δορυκτήτορος, στεκόταν δίπλα και έλεγε:

— Κυτάζετε πως του μοιάζω!

Θάθελα τώρα να βγάλω και το συμπέρασμα: Όταν μια φυλή είναι τόσο δυνατή που ν' αφήνει άνεξίτηλα τα ίχνη της διαδασείας της σε τόσο μεμακρυσμένες χώρες, όταν το κάθε μέλος της φυλής αυτής είναι ένας όλόκληρος πατριωτικός κόσμος, ύπερήφανος για την καταγωγή του, για την προέλευσι του, για την εϋτυχία να γεννηθί Έλλην, πως μπορεί ή φυλή αυτή να χαθί και να κύψει τον άχένα σ' ένα εϋτελές τελεσίγραφο και στη βάρβαρη βία; Ό Έλληνισμός σ' όλη τη μυριόχρονη ύπαρξί του πολέμησε με την ποιότητα και όχι με την ποσότητα και τώρα ώρθώθηκε σαν ένας άνθρωπος άποφασισμένος για όλα.

Γι' αυτό ή Νίκη ακολουθεί τα δ-πλα μας, γι' αυτό ό θρίαμβος είναι ό σύμμαχός μας, γιατί ποτέ δεν άκούσθηκε ή ώμη βία να νικήση την Ίδέα και ή δολιότης την Τιμή και την Άξία.

Χρ. Έμμ. Άγγελομάτης

Μουσσολίνι μέσα στο Παλάτιο Βενέτσια, το άντρο της λιμασμένης Λύκαινας του Καπιτωλίου, άναποδογυρίστηκε με μιάς. Το χέρι του μητραλοία έπесе παράλυτο, και μέσα στην ειρηνική ψυχή του πρσος Κυβερνήτη είχε σπλωθή γίγαντας ό ύπερασπιστής των Θερμοπυλών. Κι' ή άθάνατη φράσι του Λεωνίδα άκούστηκε πάλι στη δοξασμένη μας Χώρα:

«Θέλω δέσμιος στην Έλλάδα», τόλμησε να πη ό συμμορίτης της Φασιστικής Καμόρας.

Έλα να την πάρης», του άποκρίθηκε θαρρετά ό άπόγονος του Λεωνίδα.

Και σε λίγο ή φωνή του άντήχησε, έγεγρήρα σάλπιγγα, για να την άκούσουν μέσα στον άνάλαφρο ύπνο τους, στο λαγοκοίμισμά τους, οι γενναίοι μας Άκρίτες στα σύνορα. — «Στα όπλα παιδιά μου!» Και στην Έλλάδα όλη απ' άκρη σ' άκρη σαν έωθινή μουσική πολεμικού παιάνα, χύνουνταν τούτα τα λόγια της ύπερτατης ανάγκης:

«Θ' άγωνισθώμεν μέχρις έσχάτων δια να περισώσωμεν την έλευθερίαν μας, τας εστίας, τους βωμούς και την τιμήν μας, ως άνθρωποι και ως Έθνος, και ή Νίκη θα στέψη τελικώς τον Μεγάλον και τίμιον άγώνα μας!».

Η Έλλάδα μας συνεχίζει την ιστορία της. Τα παιδιά της με έξφρενο ένθουσιασμό της δίνουν το αίμα τους πρόθυμα, για να γράψη νέες σελίδες ήρωισμού κι' άυτοθυσίας, στον ύπερδίκαιο άγώνα ύπέρ βωμών και εστίων.

Και την ιερότητα του άγώνα μας άναγνωρίζει όλόκληρος ό πολιτισμένος κόσμος. Το φανερώνουν οι όλόθερμες εκδηλώσεις αγάπης και θαυμασμού που μας έρχονται από παντού σε κάθε στιγμή που περνά.

Η ήρωική άμυνα του στρατού μας — που τόσο γρήγορα, και πρίν άκόμα προφτάση να συγκεντρωθή όλος

στα σύνορά μας, έγινε πέρα για πέρα νικηφόρα έπίθεσι και με μόνη τη λόγχη και τη χειροβομβίδα, στήθος με στήθος, κατόρθωσε να τρέψη σε άταχτη φυγή, να διαλύση και να συλλάβη όλόκληρες μηχανοκίνητες μεραρχίες — τα θαυμαστά κατορθώματα των άεροπόρων μας, ή δράσι του μικρού μα τρισένδοξου ναυτικού μας, κάνουν φίλους και έχθρους να σπλώνουν όρθάνοιχτα από κατάπληξι τα μάτια τους άπάνω μας.

Είμαστε έμεις οι ήρωες της ιδέας. Είμαστε μες το ζωντανό παράδειγμα, που σκορπίζει τις τύψεις στις καρδιές των λαών εκείνων, που άφησαν να τους λυγίση μια στιγμή λιγοψυχίας. Είμαστε έμεις εκείνοι, που τους άναγκάζουν τώρα να σκέφτονται πως δεν είναι άργα να άνασυνεφέρουν και να ξεσηκωθούν. Είμαστε έμεις εκείνοι, που θα έμπνεύσουμε το θάρρος στους τρομοκρατημένους άντιφασίστες της Ίταλλας να τινάζουν από πάνω τους το ζυγό των έπαίσχυντο του Μουσσολίνι. Είμαστε έμεις εκείνοι, που θα δώσουμε το τέλος σ' αυτό το νέο πανευρωπαϊκό μακελιό. Είμαστε έμεις εκείνοι, που θα φτιάξουμε το νέο κόσμο της Δικαιοσύνης και της Άγάπης. Ό άγώνας μας είναι δικαίος και ή νίκη δική μας! Έλληνοπούλα μου, έλατε, άς άπαγγείλουμε μαζί τον άρχαίο πολεμικό μας παιάνα, που φτέρωσε τις καρδιές των προγόνων μας στους ιερούς των αγώνων και που ψάλλοντας τον τώρα ή Νέα Έλλάδα, έτοιμάζει το λάκκο, που θα σκεπάση για πάντα το φριχτό άγος του Φασισμού.

«Ω παίδες Έλλήνων ίτε έλευθερούτε πατρίδ' έλευθερούτε δε παίδας, γυναίκας, θεών τε πατρών έδη, θήκας τε πρόγόνων. Νδν ύπέρ πάντων άγών».

Αιμίλιος Βεάκης

ΤΟ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΝ

Τὸ προχθεσινὸν παραλήρημα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, μὲ τὴν κατάληψιν τοῦ Ἀργυροκάστρου, πρέπει νὰ ἀποδοθῇ βέβαια εἰς τὴν ὑπερτάτην ἀγαλλίαν τῆς Ἑθνικῆς ψυχῆς διὰ τὴν συνεχιζομένην νίκαν τοῦ στρατοῦ μας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὅτι αἱ ἀπελευθερούμεναι πόλεις — τὸ Ἀργυρόκαστρον, ἡ Πρεμετή, ἡ Μοσχόπολις, ἡ Κορυτσά — ὑπῆρξαν ἀπ' αἰῶνων ἐστία Ἑλληνικαί, φωλεαὶ ἔθνικοῦ πνεύματος καὶ δράσεως, πατρίδες τῶν Ἀρσάκηδων, τῶν Σιναιῶν καὶ τῶσων ἄλλων ἐκλεκτῶν φορέων τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν ἔπαυσαν ποτὲ νὰ εἶναι Ἑλληνικαὶ πόλεις μαρτυρικαί, τῶν ὁποίων τὴν Ἑλληνικότητα δὲν ἴσχυσε εἰς τὸ διάστημα τοῦ χρόνου νὰ κάμψῃ καμμιὰ σκλαβία.

ΕΓΓΥΗΣΙΣ

Εἶναι ἀδύνατον ν' ἀναφερθῶν καὶ νὰ ἐξαριθμῶν ὅσον ἀξίζει ὁ λαὸς αἱ εἰσφορὰ ἰδρυμάτων, τάμεϊων, ἐπιχειρήσεων καὶ ἀτόμων εἰς τὸν μεγάλον πολεμικὸν ἔργον, ποὺ κατακλύζον ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ πολέμου τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων. Ἡμπορεῖ νὰ λεχθῇ ἀδυστάκτως ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλο παράδειγμα λαοῦ εἰς τὸν κόσμον ποὺ νὰ ἠσθάνηται τὸσον βαθεῖα καὶ νὰ ἐξεδήλωσέ με τὸσπν προθυμίαν καὶ γενναίότητα τὴν ἀλληλεγγύην του πρὸς τὸν μαχομένον στρατὸν καὶ πρὸς τὰς οἰκογενεῖας τῶν στρατευθέντων ἀδελφῶν του. Τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, ποὺ τὸσον πλούσιον καὶ τὸσον θαυματουργῶν ἐξοπευθῆν ἀπὸ τὸ μέτωπον καὶ ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου, ἔχει κυριεύσει ὁλόκληρον τὸν λαόν, ὅλα τὰ στρώματα τοῦ ἔθνους, ἰδιαίτερος δὲ — καὶ τοῦτο εἶναι τὸ συγκινητικώτερον — τὰ ὀλιγώτερον εὐπορα. Τὸ πνεῦμα καὶ τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀπεδείχθη ἀντάξιον τοῦ ἀγωνιζομένου στρατοῦ τῆς. Καὶ εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦτο μὴ ἐγγύησις ἀπαρασάλευτος τῆς νίκης.

ΟΙ ΠΙΟ ΠΡΟΣΧΑΡΟΙ ΜΑΧΗΤΑΙ

«... Ποτὲ δὲν εἶδα στρατιώτας οἱ ὁποῖοι ἀνὰ γλυντοῦν τὸν πόλεμον καὶ τὰς κακουχίας του, ὅσον αὐτοὶ οἱ μικροκατωμένοι ζωηροὶ Ἕλληνες. Εἶναι οἱ πῖο πρόσχαροι μαχηταὶ ποὺ σὰς εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῇτε. Εἶναι ἄνδρες μὲ σιδερένιους μῦς καὶ θερμὴ καρδίαν αὐτὰ τὰ ἀνεπίδεικτα παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ κατακοῦν τὴν καρδίαν σὰς τὸσον μὲ τὸ θάρρος των ὅσον καὶ μὲ τὸν αὐθορμητισμὸν των...»

Εἶναι ἓνα ἐπιγραμματικὸν γιὰ τὸν στρατὸν μας ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ Ἀμερικανοῦ κ. Στόου, πολεμικοῦ ἀπεσταλμένου στὸ Μέτωπον.

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ «φοβερός» ἀεροπορικὸς στόλος τῆς Ἰταλίας, ποὺ θὰ ἐκάλυπτε τὸν οὐρανόν, κατὰ τὸν ἴδιον ἀπαράλλακτα τρόπον μὲ τὰς λόγχας τοῦ Ξέρξη ποὺ θὰ ἐσκέπαζαν τὸν ἥλιο, ἐβδομάδες τώρα δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ βομβαρδίζῃ καὶ νὰ πολυβολῇ γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ γέροντας ἀμάχους εἰς τὰ πλέον ἀπομονωμένα σημεῖα τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδιαίτερος τῶν νήσων τοῦ Ἰονίου, καὶ ἐκ τούτων κατὰ προτίμησιν τῆς Κερκύρας. Ἡ ἰταλικὴ ἀεροπορικὴ ἰσχὺς, ὅπως καὶ ὅλη ἡ ἄλλη ἡ σκηνοθετημένη αὐτοκρατορία τοῦ ἀρχικαμποτίνου τοῦ Παλάτσο Βενέτσια ἀπεδείχθη καὶ αὐτὴ κατάλληλος νὰ διαφημίζεται εἰς τὰς παρελάσεις καὶ εἰς τὰ πανηγυρικὰ τεύχη τῶν φασιστικῶν ἐκδόσεων. Ἡ ποιότης τῶν μηχανῶν καὶ ἡ μαχητικότης τοῦ ἀνθρωπίνου τῆς πληρώματος ὅπως ἦτο ἐπόμενον, δὲν ὑπερέβη τὸν μέσον ὅρον τῶν ἰταλικῶν πολεμικῶν ἱκανοτήτων τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ. Ἀπεναντίας θὰ ἡμποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς ὅτι τὸ νέον ὄπλον, μὲ τὸ ὁποῖον ἠπείλει ὁ Μουσσολίνι τὸν κόσμον, ἀπεδείχθη μᾶλλον ὑστερημένον ἐναντι καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ. Εἰς ὅλας τὰς συγκρούσεις ποὺ ἔλαβον χώραν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου μεταξύ ἑλληνικῶν καὶ ἰταλικῶν καὶ μεταξύ βρετανικῶν καὶ ἰταλικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων, οἱ Ἰταλοὶ ὑπερῆγον καταπληκτικῶς κατ' ἀριθμόν. Εἰς οὐδεμίαν ὁμωὺς ἐξ αὐτῶν ἐπέτυχον νὰ σημειώσουν μίαν νίκην. Κάθε φορὰν ἐτρέποντο εἰς φυγὴν καὶ ποτὲ σχεδὸν αἱ ἀπώλειαι των δὲν ἦσαν μικρότεροι τοῦ τριπλασίου των ἀντιπάλων των. (Πρόσφατος βρετανικὴ ἀνακοίνωσις, ἀνασκοποῦσα τὸ σύνολον τῶν ἀπωλειῶν εἰς ἀεροπλάνα τῆς Μεγάλης Βρετανίας καὶ τῆς Ἰταλίας εἰς τὰ μέτωπα τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Ἀνατολῆς συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἀλβανίας σημειώνει 300 ἰταλικά, ἐναντὶ 55 βρετανικῶν, πρᾶγμα ποὺ ἀναθιβάει τὴν ἀναλογίαν εἰς ἓν βρετανικὸν ἐναντὶ πέντε ἰταλικῶν).

Φαίνεται λοιπόν, ὅτι ἐκδικούμενοι δι' αὐτὴν τὴν κατασχύνῃ — ὅπως ὅλοι οἱ σημαδιακοὶ — οἱ Ἰταλοὶ ἀεροποῖν ἀφάνητον τὸ τραυματισμένον αἶσθημα τῆς ἀνθρωπίνης καὶ ἐπαγγελματικῆς των κατωτερότητος νὰ ἐσκοπῇ εἰς ἐσκεμμέναν δολοφονίαν ἐναντίον ἀμάχων. Ἀλλὴν ἐξηγήσιν δὲν ἡμποροῦμε νὰ δώσωμε εἰς τοὺς ἐπιμόνους βερβαρδισμοὺς ἀνοχυρώτων καὶ ἐστερημένων τελείως στρατιωτικῆς σημασίας πόλεων καὶ χωριῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποῖους δὲν ἐννοοῦν νὰ παραιτηθῶν οἱ Ἰταλοί. Διότι πέραν αὐτῆς τῆς ἐξηγήσεως μίαν μόνον ἀπομένει ἀκόμη, καὶ αὐτὴ εἶναι ὅτι οἱ Ἰταλοὶ ἀεροπόροι, φοβούμενοι νὰ ἐκτελέσουν τὰς ἐντολάς ποὺ λαμβάνουν ἀπὸ τὰ ἀρχηγεῖα των καὶ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον στρατιωτικῆς σημασίας στόχων, σπεύδουν νὰ κενώσουν τὰς βόμβας μὲ τὰς ὁποίας τοὺς ἐφοδιάζουν οἱ ἀρχηγοὶ των ὅπου τύχη, εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς τὴν ξηρὰν, καὶ ἐκλέγουν φυσικὰ πρὸς τοῦτο τὰ μᾶλλον ἀπομακρυσμένα καὶ ἐπομένως ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνα δι' αὐτοὺς σημεῖα τῆς χώρας μας. Φυσικὰ εἶτε τὸ ἓν συμβαίνει εἶτε τὸ ἄλλο τὸ αἶσχος τῆς πολεμικῆς ἰταλικῆς ἀεροπορίας παραμένει τὸ ἴδιον. Ὁ φασισμὸς δὲν τὸ ἀπέκρυψε ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἱστορίας, τὸυναντίον ἐκαυχῆθη μάλιστα μὲ τὸν στόμφον καὶ τὴν ἡχηρὰν ρητορείαν ποὺ τὸν διέκριναν, ὅτι ἀνανεώνων τὴν παράδοσιν τοῦ ἀρχαίου Λατοῦ ἦλθε ν' ἀναθρέψῃ τοὺς Ἰταλοὺς ὡς λύκους. Κατὰ τὴν ἰδικὴν μας καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν ἀντίληψιν βεβαίως ὁ λύκος δὲν κατέχει καθόλου ἀξιοζήλευτον θέσιν εἰς τὴν ἱεραρχίαν τῶν θηρίων, ὅπωςδήποτε ὅμως, ἀφοῦ οἱ Ἰταλοὶ μετριοφρόνως τὸν ἐξέλεξαν ὡς πρότυπον διὰ τὴν φυλὴν των, κανεὶς δὲν θὰ εἶχε δικαίωμα νὰ τοὺς μεμφθῇ διὰ τὴν ἐκλογὴν. Τὸ κακὸν εἶναι ὅτι τὰ φυσικὰ ποὺ ἐπιδεικνύουν οἱ μαχηταὶ τῆς Ἰταλίας καὶ ἰδίως οἱ ἀεροπόροι των ἐνθυμίζουν ὀλιγώτερον τὸν λύκον καὶ περισσύτερον τὸ τσακάλι. Ὅπωςδήποτε εἶναι καιρὸς ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ τὸ σημειώσῃ καλὰ ὁ ἰταλικὸς λαός, ὅτι αἱ συνέπειαι τῆς ἀνανδρίας τῶν ἀεροπόρων του θὰ τοῦ καταλογισθοῦν μὲ ὅλην τὴν αὐστηρότητα καὶ θὰ πληρωθοῦν μέχρι κεραίας.

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗΣ

Οἱ θερμότεροι καὶ γεμᾶτοι εὐλαστῇ συγκίνησιν λόγοι, τοὺς ὁποίους εἶρεν ὁ Ἀρχηγὸς διὰ νὰ τονίσῃ καὶ ἐξάρῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Πανελληνίου Ἱεροῦ Ἰδρύματος Εὐαγγελιστρίας καὶ τοῦ τμητικοῦ λαοῦ, ὅπως καταθέσουν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγωνιζομένης Πατρίδος τὰ ἀφιερῶματα τοῦ πανσέπτου ναοῦ τῆς θαυματουργοῦ Θεομήτορος, ἀπηχοῦν θαυμασίας τὸ Πανελλήνιον αἶσθημα. Ἀσχέτως πρὸς τὴν ὕλικὴν ἀξίαν τῶν ἀναθημάτων, τὸ ἀγωνιζόμενον ἔθνος συγκλονίζεται ἀπὸ τὴν προσφορὰν τοῦ ἱεροῦ ἔθνικο προσκυνηματος, εἰς τὴν ὁποῖαν διαδέχεται ὀλοπνημένη τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν παράστασιν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ, ὑπὸ τὴν ἀπροσμάχητον σκέπην καὶ προστασίαν τῆς Ὁποίας ἔθεσε πλήρες ἐλπίδος καὶ πίστεως τὸν ὑπέρτατον ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς διεξάγει καὶ θὰ φέρῃ εἰς νικηφόρον τέλος.

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

Ὁ Νόμος τῆς πνευματικῆς ἐπιστρατεύσεως ἐπισημοποιεῖ καὶ καθιερώνει τὸν πνευματικὸν συναγερμόν, τὸν ὁποῖον ἐκφύρεν ὁ Ἀρχηγὸς μὲ τὸν θαυμασίον λόγον του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν κατὰ τὴν 11ην Νοεμβρίου καὶ ὁ ὁποῖος ἀνταπεκρίθη βαθύτατα εἰς τὸ γενικὸν αἶσθημα τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τῆς χώρας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἔθνικο ἀγῶνος συνηθάνθη βαθύτατα τὸ πνευματικὸν καὶ ἔθνικόν του καθήκον καὶ ἐτάχθη πρὸς αὐτὸ καὶ ἀποφασιστικὰ εἰς τὴν ὑπεροσίαν του. Ὅπως τὸσον ὥρα καὶ χαρακτηριστικὰ εἶπεν εἰς τὸν λόγον του ὁ Ἀρχηγός, ὁ σημερινὸς ἀγὼν τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἑκαθάρως ἀγὼν πνευματικὸς, ἀγὼν ὁπὲρ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἰδανικῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡ ἡμετέρα Φυλὴ ἐξεπροσώπησε καὶ ὑπερήρπισεν ἀπὸ μακρῶν χιλιετηρίδων. Καὶ ὁ πνευματικὸς κόσμος τῆς χώρας, συναισθανόμενος τὴν ὑπέρτατον τιμὴν, ἀλλὰ καὶ τὴν βαρυτάτην εὐθύνην ποὺ τοῦ δημιουργεῖ ὁ πνευματικὸς προορισμὸς του, θὰ κάμῃ ἀσφαλῶς τὸ καθήκον του.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη: Ὁ τοιαύς μὲ τὴν λόγχην τοῦ βοδίνου πάντα ἐμπρός τρέποντας εἰς φυγὴν τὰ φοβερά μηχανικά μέσα τοῦ ἐχθροῦ. (Συνθεσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου μας κ. Α. Κοντοπούλου).

Ἡ δευτέρα: Ἐνα ἀπὸ τὰ χαλῶθινα πουλιά μας ἐφοδιάζεται μὲ σφαίρας πρὶν ἐκινήσῃ γιὰ τὸ κυνήγι τοῦ ἐχθροῦ.

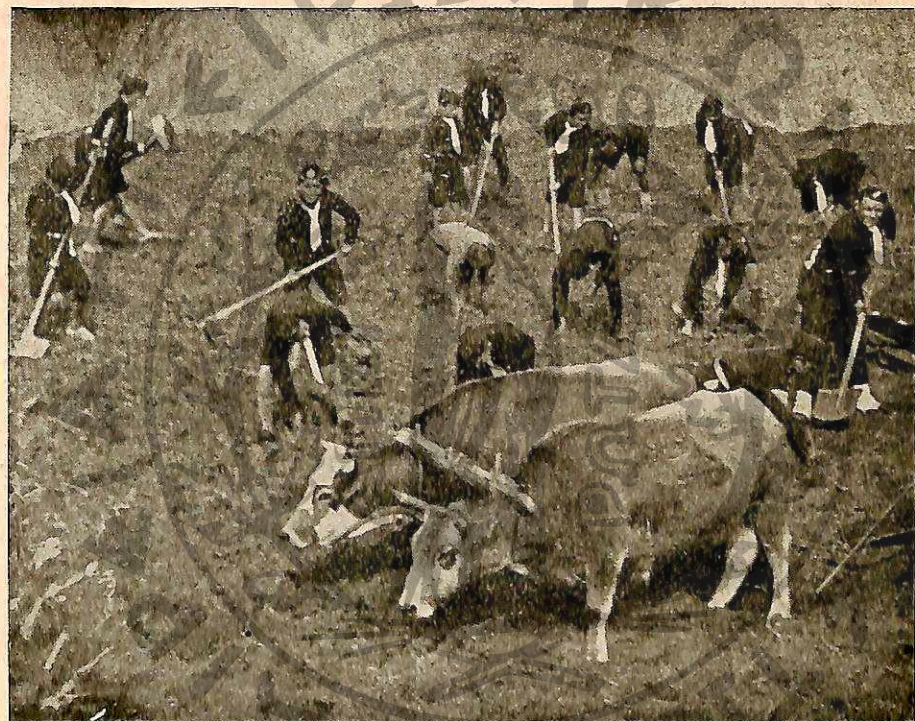
Ἐγείμισαν τὰ χωράφια ἀπὸ νέους γεωργούς. Ἐπῆραν ἄλλοι στὰ χέρια τὶς ἀξίνες, ἄλλοι τὰ φτυάρια, τὰ δικάκια καὶ ἄλλοι ἔξεψαν τὰ βόδια ἢ τὰ ἄλογα στὸ ἀλέτρι. Παιδιὰ ἀπὸ δέκα χρόνων καὶ ἐπάνω ἔγνων ἔξαφνα γεωργοί. Ὁ πόλεμος ποὺ ἐπῆρε τὰ μεγαλειτέρα των ἀδέλφια, τοὺς γονεῖς, τοὺς θεοὺς, καὶ ἡ πατρίς ποὺ ἐκάλεσε τὴν στρατευομένην Ἑλλάδα εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας, ὑπεχρέωσε τοὺς πῖο μικροὺς νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὰ χωράφια. Αὐτὸς ὁ στρατὸς τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, ποὺ ἀναπληρώνει τοὺς μεγάλους εἰς τὴν γεωργικὴ δουλειά, εἶναι ἀπὸ τὰ συγκινητικώτερα πράγματα ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος. Πανστρατιά γεωργικῆ παιδιῶν, γερόντων καὶ γυναικῶν. Πανστρατιά ἀνδρῶν διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν συνόρων καὶ διὰ τὴν διάσωσιν τῆς πατρίδος. Πανστρατιά παιδιῶν, γυναικῶν, γερόντων γιὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς. Εὐτυχὸς ὅτι ἡ Ἑθνικὴ Νεολαία εἶχε ἀπὸ καιρὸ ἐτοιμασθῇ καὶ διὰ τὸν ρόλον αὐτόν. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς πατρίδος μας ἡ Νεολαία εἶχε πάρει ὡς ἔργον τὴν γεωργικὴν προσπάθειαν καὶ κίνησιν. Ἐμπόλιαζαν δέντρα, ἐφύτευαν δέντρα, ἐδημιουργοῦν φυτώρια, κατεδίωκαν τὶς κάμπιες ἀπὸ τὰ πεύκα, ἐκαθάριζαν τὰ χωράφια ἀπὸ τὰ ζιζάνια, ἐβοηθοῦσαν εἰς τὸ ράντισμα τῶν ἐλαιοδέντρων ἢ τῶν ἀμπέλων. Ἀλλὰ τιμήματα τῆς Νεολαίας ἴδρυν κήπους ὑποδειγματικούς διὰ διαφόρους καλλιέργειας. Αὐτὴ ἡ γεωργικὴ προσπάθεια ποὺ εἶχεν ἐκδηλωθῇ ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς συστάσεως τῆς Νεολαίας, ἐνετεινέτο καθημερινῶς, τώρα δὲ ἔφερε τοὺς μεγαλειτέρους καρπούς. Εἰς τὰ χωριά ἓνα μέγα μέρος τῶν γεωργικῶν ἐργασιῶν γίνεται ἀπὸ τοὺς Φαλαγγίτες, ὅχι μόνον ἀπὸ τὰ ἀγόρια, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ κορίτσια. Γεωργικαὶ φάλαγγες ἀπὸ τὰς φάλαγγας τῆς Νεολαίας. Ἡ γῆ ὁ-

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΠΟΥ ΟΡΓΩΝΕΙ

γώνεται, σκάπτεται, ἀνασκάπτεται ἀπὸ παιδιὰ δώδεκα χρόνων. Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ σπιθαμὴ ἀκαλλιέργητη. Αὐτὸ εἶναι τὸ κήρυγμα καὶ ἡ πρόσταγις τῆς πατρίδος. Ὅλοι πειθαρχοῦν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν φωνήν. Ἀλλὰ ἰδίως πειθαρχοῦν τὰ παιδιὰ τῆς Νεολαίας. Γιατὶ αὐτὰ εἶναι ὀργανωμένα καὶ γιὰτὶ δὲν εὐρέθησαν ἀπροετοιμαστα καὶ ἀνέτοιμα. Εἶχαν ἀπὸ καιρὸ πολὺ προπαιδευθῇ.

Ἡ γεωργία εἶναι ἡ μητέρα καὶ ἡ τροφὸς ὅλων τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, ἔλεγαν οἱ πρόγονοί μας Πρέπει νὰ ἀρχίζωμεν ἀπὸ μικροὶ νὰ τὴν γνωρίζωμεν. Ἀλλὰ τὸ ἀλέτρι καὶ ἡ σκαπάνη εἶναι συγχρόνως ἡ μεγαλειτέρα ἀσκήσις. Συνηθίζουν τὸν ἀσχολούμενον εἰς τὸν τραχὺν δρόμον, εἰς τὸ κρῦο, εἰς τὴν ζέστη, εἰς τὴν βροχὴν, εἰς τὴν δίψαν, εἰς τὴν πείναν. Οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ποιμένες θεωροῦνται οἱ περισσότερον ἀντέχοντες εἰς τὰς κακουχίας. Καὶ εἰς ὅλους τοὺς πολέμους καὶ εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν ἑθναμάσθησαν καὶ πάλιν τὰ παιδιὰ τῆς ὑπαίθρου διὰ τὴν ἀντοχὴν των. Ἐπῆρσαν μεγάλα χαντάκια, ἀνέθηκαν βουνὰ, ἐσκαρφάλωσαν βράχους, ἐκρεμάσθησαν εἰς κρημνοὺς, ἐπέρασσαν ποτάμια καὶ χειμάρρους μὲ μεγάλην εὐκολίαν καὶ ἀποφασιστικότητα. Τὸ

Κ. Φαλτάιτς

Με χαρὰ οἱ φαλαγγίτες μας ὀργώνουν τὴ γῆ.

μετά το διάβασμα των επιστολών μία φωνή που πάλλονταν από έγωισμό,

—“Οξω βουίζει ο άερας άγρια και το χιόνι στροβιλίζεται δαιμονισμένα.

Σε μία φτωχική καλύβα, κοντά στο θαλασσοδαρμένο ακρογιάλι, ο μπάρμπα-Αργύρης, ένας γεροθαλασσοδύκος, ψηλός ξερακιανός, με το μoustάκι παχύ και άτακτο και με μία πίπα πάντα στο στόμα, πλέκει με τη σαίτα του τα δίχτυα, που ψές άργα το άγριο ξέσπασμα του βοριά τάζο-σκιζε. Δίπλα του πρόοχαρη και κα-λόκαρδη με τα χιονάτα μαλλιά της, κάθεται η κυρά-Διαμάντω, η γυναί-κα του, και γνέθει.

Η φωτιά στο μικρό τους τζάκι φουντώνει, πετώντας κόκκινες φλόγες και τα ξύλα τριζοβολούν.

—Χειμώνας άγριος, λείει σε μία στιγμή ο μπάρμπα-Αργύρης, στή-νοντας το αυτί στο βουητό του ανέμου. Βιάσκει λίγο θειά-Αργύρινα. (“Ε-τσι έλεγε χαιδευτικά ο γέρος στη γρηά του). Γνέθε γιατί ο χειμώνας μάς πλάκωσε βαρύς. Πρέπει να έτοι-μάσης τις φανέλλες του παιδιού. Γιατί εκεί πάνω κάνει κρύο πολύ, χιόνια μία φορά. “Αμ δά, τι θαρρείς πως εί-ναι ο πόλεμος; παιχιδάκι; Ρώτα μένα που πολέμησα στα 97.

Και η γρηά γνέθει, γνέθει... ενώ ένα χαμόγελο απλώνεται στα στεγνω-μένα χείλια της.

Η πίπα έσβησε την ώρα που και το διάρθωμα των διχτύων τελείωσε. Ο γέρος σηκώθηκε, πήγε σ’ ένα παλιό έρμαρι, που πάντα εκεί έκρυβε τα πιο πολύτιμα του πράματα, έβγαλε ένα μάτσο άσπρα χαρτιά γραμμένα, τα φίλησε και τα πήρε κοντά του. “Ήταν τα γράμματα του γιου του, του μονάκριβου παιδιού του, που πο-λέμαγε εκεί πάνω για τη δόξα της Πατρίδας.

Ξαναγέμισε την πίπα του, την ά-ναψε, έβαλε τα γυαλιά του κι άρχισε να διαβάει μεγαλόφωνα.

Και τι δεν έγραφε το καλό το παλ-ληκάρι!

Τις μάχες, τις στερήσεις, τις κα-κουχίες, τους ήρωϊσμούς. “Έδινε στα γράμματά του μία πιστή εικόνα των δσων συνέβαιναν εκεί πάνω. Στο τε-λευταίο μάλιστα γράμμα έγραφε πως ύστερα από ένα αξιόλογο κατόρθωμά του, τον πρότειναν για τον πολεμικό σταυρό.

“Αργά κυλούσαν τα δάκρυα από τα μάτια του γέρο-θαλασσοδύκου, όσο προχωρούσε στο διάβασμα.

—Ο γιός μου με πολεμικό Σταυ-ρό! “Αμέ, τίνος θα μοιάση; Το πα-τέρα του. Κι’ ετόνισε τις τελευταίες αυτές λέξεις με μία άσυγκράτητη ύ-περηφάνεια...

Και όπως πάντα, έτσι και τώρα,

βγήκε από το στόμα του:

—Ο γιός μου! “Ο γιός μου! Και ο γέρος αφήνοντας το βλέμμα του να πλανηθή άκαθόριστα στο τα-βάνι της καλύβας, στάθηκε συλλογι-σμένος.

“Έκανε τις σκέψεις του για το μέλ-λον του παιδιού, τις ίδιες, που έκανε κάθε μέρα γι’ αυτόν.

—Σάν γυρίζε με το καλό, θά τον στεφάνωνε με την όμορφη τη Χάιδω, την άρραβωνιαστικιά του, θά τουδινε και την τράτα του για προικιό, θά ζούσε κοντά τους και η ζωή τους, ό-πως την όνειρεύτηκε, θά κύλαγε ή-συχά και γλυκά κι’ όλοι τους θάταν εύτυχισμένοι.

—“Ε! γρηά, φώναζε ο γέρος χα-ρούμενος από τις σκέψεις του, γνέθε λοιπόν! Το παιδί ζητάει φανέλλες. “Αμ δά, τι νομίζεις πως είναι ο πό-λεμος; παιχιδάκι; Ρώτα μένα που πολέμησα στα 97.

Και χαμογελώντας πρόσθεσε με φωνή γεμάτη περηφάνεια την ταχτική του έπωδό.

—“Ο γιός μου! “Ο γιός μου!

“Αξάφια δυνατά χτυπήματα άκού-στηκαν στην πόρτα της καλύβας.

“Ο γέρος άνοιξε κι’ ο ταχυδρόμος τουδωσε ένα φάκελλο. “Απ’ έξω είχε σφραγίδες κόκκινες κι’ έγραφε με γράμματα του τύπου: 43 Σύνταγμα Πεζικού. Διοικήτης.

Δίπλα του κάθεται η κυρά Διαμάντω.

—“Έχει γούστο, σκέφτηκε ο γέρος, να με ειδοποιούν πως ο γιός μου πήρε τον πολεμικό Σταυρό που μου-γραφει!

Και γεμάτος από χαρούμενη προσ-δοκία έσχιζε νευρικά το φάκελλο, ά-νοιξε το χαρτί κι’ άρχισε να διαβάει. “Η γρηά άφησε τη ρόκα της και με μία άησυχη χαρά πρόσμενε ν’ ά-κούση. Και διάβασε ο γέρος μεγα-λόφωνα:

«“Αξιότιμε κύριε, Σας άναγγέλλω τον ήρωϊκό θάνα-το του γιου σας Γεωργίου...».

Τα τρεμουλιασμένα χέρια του γέ-ρου άφησαν άθελά του το φοβερό χαρτί να πέση κάτω, κι’ ένα βαρύ άναφυλλητό βγήκε από τα στήθια του.

Γύρισε ύστερα στη γρηά του, που στο τρομερό μήνυμα είχε σωριαστή κατά γης, εκύτταξε με πόνο το μισο-γεννημένο μαλλί και την πεταμένη ρό-κα, άκούμπησε κι’ αυτός στη γωνιά του τζακιού για να μην πέση, και μουρμούρισε με τρεμάμενη φωνή, που την ράτσε ο μεγάλος πόνος:

—“Ο γιός μου! “Ο γιός μου!

“Έξω ο άερας βουίζει άγρια...

Κι’ ο γέρο πατέρας έγειρε το λευ-κό του κεφάλι στο πλατύ του στήθος κι’ έμεινε συλλογισμένος.

Πάνε τα όνειρα...

Το μόνο του στήριγμα στα γηρα-τεία του, ο μελλούμενος καπετάνιος της όμορφης τρατούλας του, ο γιός του, δεν υπάρχει πιά.

Μά ξαφνικά το πρόσωπό του φω-τίστηκε από μία περιεργή λάμψη.

Μάζεψε το τρομερό χαρτί από τη γη που είχε πέσει κι’ άρχισε να το ξαναδιαβάει. Σε κάθε λέξη του που ήταν κι’ ένας ύμνος για το χαμένο του παιδί, το γέριό του πρόσωπο δλο κι’ έπαιρνε μία έκφραση ίκανοποίησως, ενώ στα γηρασμένα χείλια του άνθιζε ένα χαμόγελο χαράς.

Μέσα του πάλευε ο πατέρας και ο πατριώτης “Έλληνας, που έστειλε το γιό του για την Πατρίδα, την ίδια Πατρίδα που κάποτε κι’ αυτός στά-νειάτα του υπερασπίστηκε.

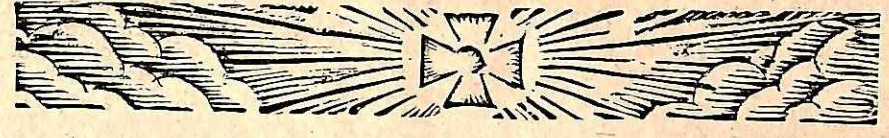
“Η πάλι στάθηκε δυνατή κι’ άμφι-βολη. Μά στο τέλος νίκησε ο “Έλλη-νας, ο πατριώτης, ο σταυραετός του Βελεστίνου, ο παλιός πολεμιστής.

Κι’ ώρθωσε ο γέρος τώρα περήφανα το πονεμένο του κορμί, σκούπισε τα δάκρυα, που αulάκωσαν το λεπτό και τίμιο πρόσωπό του, και μία φωνή ό-μοια σάν και πρώτα, γεμάτη περη-φάνεια και ίκανοποίησι, επανέλαβε πάλι τη συνηθισμένη του έπωδό:

—“Ο γιός μου! “Ο ήρωας ο γιός μου!

“Έξω ο άερας έδειχνε να καλμάρη κι’ η άγριεμένη θάλασσα ήμέρωσε, ενώ στον ούρανό άρχισε ν’ άντιφει-γίξη μία καλωσύνη, ένα προμήνυμα γλυκύτερης αύγης...

Στέλιος Ρουσάκης

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

15^Η ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ευαγγέλιον (Λουκά ιδ’ 16—24)

Είπεν ο Κύριος την παραβολήν ταύτην. “Ανθρώπος τις έποίησε δειπνον μέγα και έκάλεσε πολλούς· και απέστειλε τον δούλον αυτού τη ώρα του δειπνου ειπών τοις κεκλημένοις· έρχεσθε, ότι ήδη έτοιμά έστι πάντα. Και ήρξαντο από μίας παραιτησθαι πάντες. Ο πρώτος ειπεν αυτό· άγρόν ήγόρασα, και έχω ανάγκην εξελθείν και ίβείν αυτόν· έρωτώ σε, έχει με παρητημένον. Και έτερος ειπε· ζεύγην βοών ήγόρασα πέντε, και πορεύομαι δοκιμάσαι αυτά· έρωτώ σε, έχει με παρητημένον. Και έτερος ειπε· γυναίκα έγημα, και διά τουτο ου δύναμαι ελθείν. Και παραγεγόνεος ο δούλος εκείνος άπήγγειλε τω κυρίω αυτού ταύτα. Τότε όργισθείς ο οίκοδεσπότης ειπε τω δούλω αυτού· έξελθε ταχέως εις τας πλατείας και ρύμας της πόλεως, και τούς πτωχούς και άναπηρούς και χωλούς και τυφλούς εισάγαγε ωδε. Και ειπεν ο δούλος· κύριε, γέγονεν ως επέταξας, και έτι τόπος έστι. Και ειπεν ο κύριος προς τον δούλον· έξελθε εις τας όδους και φραγ-μούς και ανάγκασον εισελθείν, ίνα γεμισθί ο οίκος μου. Λέγω γάρ υμίν ότι ουδέις των άνδρών εκείνων των κεκλημένων γεύσεται μου του δειπνου.

“Απόστολος (Προς Τιμόθεον Β’, α’ 8—18)

Τέκνον Τιμόθεε, μη έπαισχυνθής το μαρτύριον του Κυρίου ήμών μηδέ έμε τον δέσμιον αυτού· άλλα συγκακοπάθησον τω ευαγγελίω κατά δύναμιν Θεού, του σώσαντος ήμās και καλέσαντος κλήσει αγία, ου κατά τα έργα ήμών, άλλα κατ’ ίδιαν πρόθεσιν και ήσπριν. την δοθείσαν ήμίν εν Χριστώ “Ιησού προ χρόνων αιώνων, φανερω-θείσαν δε νυν διά της επιφανείας του Σωτήρος ήμών “Ιησού Χριστού, καταργήσαντος μέν τον θάνατον, φωτίσαντος δε ζώνη και άφθαρσίαν διά του ευαγγελίου, εις ο έτέθην έγω κήρυξ και απόστολος και διδάσκαλος ένών. Δι’ ην αίτιαν και ταύτα πάσχω, άλλ’ ουκ έπαισχύνομαι· οίδα γάρ ο πιστεύουκα, και πέπεισμαι ότι δυνατός έστι την παραθήκη μου φυλάξει εις εκείνην την ήμέραν. “Υποτάσσων έχει ύπαντιόντων λόγων ών παρ’ έμού ήκουσας, εν πί-στει και αγάπη τη εν Χριστώ “Ιησού. Την καλήν παραθήκη φυλάξον διά Πνεύματος “Αγίου του ένδοξού εν ήμίν.

Οίσεις τουτο, ότι άποστράψαν με πάντες οι εν τη “Ασία, ών έστι φύγελλος και “Ερμονήνης. Δόη έλεος ο Κύριος τω “Ονησιφόρου οίκο, ότι πολλάκις με ανέμψε και την αλυσίν μου ουκ έπαισχύνθη. άλλα γενόμενος εν Ρώμη σπουδαιότερον έζητήσε με και έδρε· δόη αυτό ο Κύριος εδρείν έλεος παρά Κυρίου έν εκείνη τη ήμέρα· και όσα έν “Εφέσω διηκόνησε, βέλτων συ γινώσκεις.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

“Ο “Απόστολος Παύλος ένώ βρισκόταν στη Ρώμη φυλακισμένος, έγραψε την επιστολήν του προς τον Τιμόθεον στην οποία μεταξύ των άλλων συμβούλων του του λέγει ότι δεν πρέπει να έντρέπεται, άλλα με θάρρος και έπιμονή να διαδίδη την αλήθεια του Ευαγγελίου. Το συνι-στά ν’ άκούσθωσιν το δικό του παραδειγμα, που ένώ οι άνθρωποι τον έγλειώσαν και τον περιφρονούσαν, αυτός με πιο πολύ θάρρος αντίκρυζε κάθε κίνδυνον. “Ήταν άπώλυτα πεπεισμένος ότι διδασκε την πιο μεγάλη αλήθεια και αυτή τον ένεινόχανε και τον ένίσχυε.

“Ο Παύλος λοιπόν γράφοντάς την επιστολή του αυτή προς τον Τιμό-θεο σκοπώ ελε να τον έδρασίωσιν στην πίστι του προς το Ευαγγέλιο, μαζι δε μ’ αυτόν και κάθε χριστιάνο. “Η άξία της βαθείας πίστεως στις αλήθειες του Ευαγγελίου είναι άνεκτίμητη. Είναι ο πιο μεγάλος θησαυρός κάθε χριστιανού. “Ας προσέγουμε λοιπόν πάντα να μη νο-θεώμε και να μη κάνωμε καμμία άσάρια στην πίστι μας προς τον Χριστό, γιατί η ζημία που θα κάνωμε στον έαυτό μας θάταν άνυπο-λόγησι.

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Στις 6 Δεκεμβρίου εωρτάσαμε τη μνήμη του αγίου Νικολάου. Είναι ένας από τους μεγάλους αγίους της “Εκκλησίας μας, που άναδείχθηκε κυρίως με τη μεγάλη χριστιανι-κή του άρετή και με τη φιλανθρωπική του δράσι.

Γεννήθηκε στα Πάταρα της Λυκίας στα χρό-νια των διωγμών από έπίσημη χριστιανική οικογένεια. Νέος άκόμη, έμεινε όρφανός. Τη μεγάλη περιουσία που έμεινε στα χέρια του, την έχρησιμοποίησε για να άνακουφίση τη δυστυχία των φτωχών και άποστατευτών. Οι διηγήσεις για την αγάπη του προς τους δυστυχείς είναι πολλές και συγκινητικές. “Ο-λη σχεδόν την πατρική του περιουσία την έμοίρασε στους φτωχούς, κι’ αυτός άφωσιώ-θηκε με όλη του την ψυχή στη λατρεία του Κυρίου.

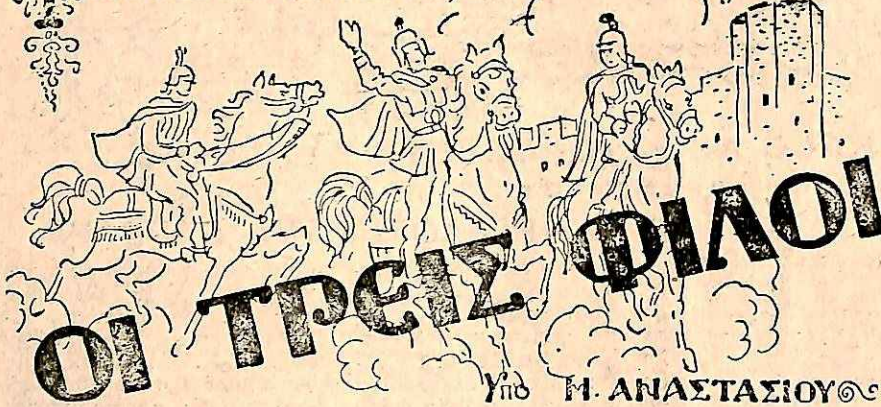
Κινούμενος άπ’ τη μεγάλη του έπιθυμία να έπισκεφθή τους αγίους τόπους, όπου έζησε και έδίδαξε ο Κύριος ήμών “Ιησους Χριστός,

έταξιδεψε στα “Ιεροσόλυμα. Το ταξίδι άρ-χισε με γαλήνη, “Αργότερα όμως σηκώθηκε μεγάλη τρικυμία. Τα κύματα έσπούσαν ά-πειλητικά, ο άνεμος φυσούσε άγρια, το πλοίο κι’ οι άνθρωποι κινδύνευαν να καταποντι-σθούν. Τότε ο Νικόλαος προσευχήθηκε στον Θεό με προσευχή θερμή και με πίστι μεγάλη. “Ο Κύριος άκουσε την προσευχή του αγίου. “Η τρικυμία σταμάτησε. “Η θάλασσα ήσυχάσε. Το ταξίδι συνεχίσθηκε και τελείωσε, χωρίς να πάθη κανένας τίποτε. “Όλοι έδό-ξαν τον Θεό και έθαύμασαν την πίστι και την άρετή του Νικολάου.

Γυρίζοντας έγινε ιερέως, και άργότερα, όταν πέθανε ο άρχιεπίσκοπος των Μύρων, οι έπίσκοποι εξέλεξαν τον Νικόλαον αντίκατα-στάτην του. “Ως ιερέως και έπίσκοπος ο Νικό-λαος ήταν υπόδειγμα χριστιανικών άρετών. Ταπεινός, ήλιωτής, άφωσιωμένος όλοψυχα εις τα μεγάλα και ιερά του καθήκοντα, έγινε πατέρας των όρφανών, προστάτης των χηρών και των φτωχών, στήριγμα κάθε χριστιανικής

ψυχής. “Υπέστη και διωγμούς. “Ο άγριος χρι-στιανομάχος Διοκλητιανός τον κατέδιωξε και τον έστειλε σε έξορία. “Ατρόμητος ο Νικό-λαος, δέχτηκε την έξορία του, έτοιμος να χύ-ση και το αίμα του για την πίστι του Χρι-στού. “Αργότερα, όταν έδωσε ο Θεός να εί-ρηνεύση η χριστιανωσύνη και ήρθε στην αυ-τοκρατορική άρχη ο Μέγας Κωνσταντίνος, ο Νικόλαος ξαναγύρισε στην “Αρχιεπισκοπή του. Μυριάδες κόσμου με άλασχαμούς χα-ράς έτρεξαν να τον προύπαντήσουν.

“Ελαβε μέρος στην Α’ Οικουμενική Σύνο-δο, που με θάρρος και σταθερότητα ύπο-στήριξε την αληθινή πίστι. “Απέθανε στα 330 μετά Χριστόν. “Ο λαός και οι άρχοντες έ-κλαψαν για το θάνατό του. “Όλοι τον θεω-ρούσαν άγιο και όταν ζούσε άκόμη. Μετά το θάνατό του η “Εκκλησία τον άνεκήρυξε και έπίσημα άγιο. Οι χριστιανικές γενεές τον τι-μούν και τον σεβόνται. Οι ναυτικοί τον έχουν προστάτη. Είναι από τους πιο άγαπητούς στο λαό αγίους.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Η. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

39.

(Συνέχεια)

— Τι να σάς πω, βρέ παιδιά, ποδ-
σθεσε... Μ' όλο που ταξιδεύουμε με
πρίμο άγγερί κι' οί κωπηλάτες κάθον-
ται άνεργοί στα κουπιά τους... θαρ-
ρώ πως πάμε πολύ άργά... Δέ βλέ-
πω την ώρα ν' αντικρύσω από μα-
κριά τη χιονισμένη κορφή της 'Ιδης.
'Εξ άλλου βαρέθηκα πιά να βλέπω
μόναχα ούρανο καί θάλασσα... κι'
από τώρα κι' ύστερα μιά πού θα τρα-
θήσουμε πιά για τ' άνοιχτά το κακό
θα πληθύνη...

— Ξέρω πού θές να καταλήξης, τόν
έκοψε ο Δημήτρης.

— Ε, τι λέτε λοιπόν, είσατε σύμ-
φωνοι; Ρώτησε όλο χαρά ο Γρηγόρης.

— Ξέρω τι θα προτείνης κι' είμαι
σύμφωνος αὐτάν' όλη μου την καρδιά, εί-
πε ο Δημήτρης.

— Λάβετε τώρα τόν κόπο να μου
έξηγήσετε κι' έμένα... πρόσθεσε ο
Μιχαήλ.

— Μά δε χρειάζεται, θαρρώ, έξηγή-
ση... Μιά πού ο στρατηγός αποφάσι-
σε να στείλῃ καράβια για να δοῦνε
τι γίνεται εκεί κάτω καί μιά πού σά
καράβια αὐτά θά χρειαστή βέβαια να
μποῦνε καί οί κατάλληλοι άνθρωποι...

— Κατάλαβα... Νά τοῦ προτείνου-
με να στείλῃ έμάς... Σύμφωνος. Θά
δεχτή όμως;

— Εγώ παίρνω άπάνω μου την υπό-
θεση, δήλωσε ο Γρηγόρης.

— Ύστερα από την άποτυχία μας
στην πρώτη υπόθεση πού αναλάβαμε,
άν τόν καταφέρῃ τώρα, θά είναι θαύ-
μα, είπε ο Μιχαήλ.

— Δέν την λογαριάζω για άποτυ-
χία, κι' ούτε καί ο Νικηφόρος φυσικά,
άφοῦ είχε τόσο ευχάριστα αποτελέ-
σματα για όλους, παρετήρησε ο Δη-
μήτρης.

— Τότε αλλάζω κάπως τά λόγια
μου' ύστερα από την άποτυχία σας,
διώχθηκε πειρακτικά ο Μιχαήλ.

— Ός τόσο ο Γρηγόρης τά κατάφερε
μιά χαρά.

— Ο Δομestικός τούς κάλεσε κιόλας
την άλλη μέρα το πρωί.

— Ο κένταρχος Κομητᾶς, άρχισε,
μου είπε την έπιθυμία σας. Δέν έχω
άντιορηση' σάς έπαινω μάλιστα για
τό θάρρος καί πην προθυμία. Θέλω
όμως πιδ πριν να σάς πληροφορήσω
πως ή άποστολή είναι πολυ έπικίνδυ-
νη καί πως, άν φερθήτε χωρίς φρόνηση
ή από κακή τύχη πέσετε στα χέρια
του έχθρου, θά σάς βασανίσῃ σκλη-

ρά. Είχα σκοπό να ζητήσω έθελοντές
γι' αυτή τη δουλειά' γι' αυτό ακριβώς
δέν έχω το δικαίωμα να σάς άρνηθώ...

— Ός τόσο δέν είσατε οί μόνοι' καί
κάποιοι άλλοι, πού άγνωστο πως έμα-
θαν την άπόφασή μου, μου έκαναν την
ίδια παράκληση.

— Άν ή ένδοξότης σου, τόλμησε να
ρωτήσῃ ο Μιχαήλ... Άν ή ένδοξότης
σου δέν έμποδίζεται να μάς πῇ τά ό-
νόματά τους...

— Ο Νικηφόρος χαμογέλασε.

— Ο Πέτρος Λογγίνος καί ο Δημή-
τρης Μαυρολέων, άποκρίθηκε.

— Μά αυτοί ήσαν με τούς συνωμο-
τες.

— Καί θέλουν να ξεπλύνουν τη ντρο-
πή τους με μιά γενναία πράξη... Θά
προσπαθήσουν με κάθε τρόπο να φα-
νοῦν καλλίτεροί σας.

— Αυτό θά το δοῦμε, ψιθύρισε ο Μι-
χαήλ.

— Ο Νικηφόρος τόν κοίταξε αὐστηρά.

— Ξέρω την προθυμία σου, είπε, μά
μάθε νάσαι πιδ μετρημένος σά μιλάς
καί να μη καταφρονάς τόν αντίπαλό
σου πριν τόν γνωρίσης... γιατί μπο-
ρεί να πέσης έξω. Δίνε πάντα όλη
σου τη δύναμη στο έργο πού αναλαμ-
βάνεις, γιατί καί κείνο άκόμα πού φαν-
τάζει άσήμαντο, είναι δυνατό να σοῦ

χρησιμεύσει.

— Μά δε χρειάζεται, θαρρώ, έξηγή-
ση... Μιά πού ο στρατηγός αποφάσι-
σε να στείλῃ καράβια για να δοῦνε
τι γίνεται εκεί κάτω καί μιά πού σά
καράβια αὐτά θά χρειαστή βέβαια να
μποῦνε καί οί κατάλληλοι άνθρωποι...

— Κατάλαβα... Νά τοῦ προτείνου-
με να στείλῃ έμάς... Σύμφωνος. Θά
δεχτή όμως;

— Εγώ παίρνω άπάνω μου την υπό-
θεση, δήλωσε ο Γρηγόρης.

— Ύστερα από την άποτυχία μας
στην πρώτη υπόθεση πού αναλάβαμε,
άν τόν καταφέρῃ τώρα, θά είναι θαύ-
μα, είπε ο Μιχαήλ.

— Δέν την λογαριάζω για άποτυ-
χία, κι' ούτε καί ο Νικηφόρος φυσικά,
άφοῦ είχε τόσο ευχάριστα αποτελέ-
σματα για όλους, παρετήρησε ο Δη-
μήτρης.

— Τότε αλλάζω κάπως τά λόγια
μου' ύστερα από την άποτυχία σας,
διώχθηκε πειρακτικά ο Μιχαήλ.

— Ός τόσο ο Γρηγόρης τά κατάφερε
μιά χαρά.

— Ο Δομestικός τούς κάλεσε κιόλας
την άλλη μέρα το πρωί.

— Ο κένταρχος Κομητᾶς, άρχισε,
μου είπε την έπιθυμία σας. Δέν έχω
άντιορηση' σάς έπαινω μάλιστα για
τό θάρρος καί πην προθυμία. Θέλω
όμως πιδ πριν να σάς πληροφορήσω
πως ή άποστολή είναι πολυ έπικίνδυ-
νη καί πως, άν φερθήτε χωρίς φρόνηση
ή από κακή τύχη πέσετε στα χέρια
του έχθρου, θά σάς βασανίσῃ σκλη-

— Θέλουμε στρατηγέ, είπε...

(Άκολουθεί)

παρουσίαση αναπάντεχες δυσκολίες...
Δίνε πάντα όλη σου τη δύναμη, άγου-
ρε καί για τά έπιλοιπα ζήτησε τη βοή-
θεια του Θεοῦ...

Μόλις νυχτώση θά ξεκινήσετε...
Είναι τρία καράβια μικρά καί τά πιδ
γοργά πού βρίσκονται στο στόλο...
Στό ένα άπ' αὐτά θά μπήτε σεις. Ύ-
στερα από λίγο θά σάς καλέσω για
να σάς δώσω τις τελευταίες μου πα-
ραγγελίες.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Με τό σκοτάδι ν' άράζουν στα βο-
ρεινά περιγιάλια τῆς Κρήτης, να
βγουν έξω άν πετύχουν καλή ευκαιρία
καί μέρος έρημικό καί προχωρώντας
δς τά χωριά τών Σαρακηνών, να μά-
θουν, όπως μπορέσουν, από κανένα
σκλάβο Χριστιανό λόγου χάρι, τά κα-
θέκαστα καί να γυρίσουν ύστερα ν'
άναμώσουν τό στόλο στη Θήρα τό
αργότερο μετά μιά έβδομάδα.

Αὐτή ήταν ή διαταγή. Ένένα αξιω-
ματικοί του αυτοκρατορικού στόλου
τήν άκουσαν, όρθιοι σέ στάση προσο-
χής μπροστά στο Νικηφόρο καί τό
Μένα Δρουγγάριο Μιχαήλ... Ένας
κι' ένας, κι' άνάμεσα σ' αὐτούς καί οί
τρεῖς μας φίλοι.

— Ο Πέτρος Λογγίνος ζήτησε τό λό-
γο.

— Θέλουμε, στρατηγέ μου, είπε, να
σ' ευχαριστήσουμε έγώ καί ο σύντρο-
φός μου Δημήτρης Μαυρολέων για
την τιμή πού μάς κάνει... Οί περι-
στάσεις για μάς τούς δυο είναι κά-
πως διαφορετικές καί...

— Ο Νικηφόρος δέν τόν άφισε να έ-
ξακολουθήσῃ.

— Δείξτε πως την αξίζετε αὐτή την
τιμή κι' είναι αρκετό.

Αὐτός διωας εξακολουθήσῃ.

— Κι' άλλοτε, στρατηγέ μου, ο
άδελφός σου, ο Λέων, μάς μεταχειρί-
στηκε για τέτοια δουλειά καί θαρρώ
πως έμεινε ευχαριστημένος. Τό βαθμό
μας, όπως καί ή ένδοξότης σου, τόν
πῆραμε πολεμώντας τούς Άθαρίτες...

— Ξέρουμε καλά τά φυσικά τους... κα-
ταλαβαίνουμε μάλιστα καί τη γλώσ-
σα τους... Είναι άντρείοι μά καί πο-
νηροί όσο παίρνει καί μυρίζονται από
μακριά, σαν την άλεπού, την παγίδα...

Φοβούμαι λοιπόν μήπως μερικοί από
μάς είναι πολυ νέοι καί δέν έχουν όση
χρειάζεται πείρα για να τά βγάλουν
πέρα μαζί τους.

Καί λέγοντας τοῦτο έρριξε μιά μα-
τιά κατά τη μεριά πού έστεκαν οί τρεῖς
φίλοι.

— Ο Νικηφόρος έσκυψε τό κεφάλι για
μιά στιγμή σιωπηλός' ύστερα κοίταξε
τό Γρηγόρη.

— Τι λές έσύ Κομητᾶ; ρώτησε.

— Τό ίδιο πού είπε καί ή ένδοξότης
σου στρατηγέ μου... Στο έργο θά
δείξῃ ο καθένας μας τι αξίζει.

— Ο Νικηφόρος σηκώθηκε άπάνω.

— Σκοτεινίσσε πιά κι' είναι καιρός
να ξεκινήσετε... πρόσταξε ξερά. Τό
κάθε καράβι θ' άκολουθήσῃ δικό του
δρόμο... Θά τιμῶω ξεχωριστά κεί-
νους πού θά γυρίσουν πρώτοι καί θά
μου φέρουν τις πληροφορίες πού ζη-
τώ... Καί μὴν ξεχνάτε, στη Θήρα σάς
περιμένω... τό αργότερο μετά μιά
έβδομάδα... Πηγαίνετε κι' ο Θεός
ο Παντοδύναμος μαζί σας...

Καί λέγοντας τοῦτο έρριξε μιά μα-
τιά κατά τη μεριά πού έστεκαν οί τρεῖς
φίλοι.

— Ο Νικηφόρος έσκυψε τό κεφάλι για
μιά στιγμή σιωπηλός' ύστερα κοίταξε
τό Γρηγόρη.

— Τι λές έσύ Κομητᾶ; ρώτησε.

— Τό ίδιο πού είπε καί ή ένδοξότης
σου στρατηγέ μου... Στο έργο θά
δείξῃ ο καθένας μας τι αξίζει.

— Ο Νικηφόρος σηκώθηκε άπάνω.

— Σκοτεινίσσε πιά κι' είναι καιρός
να ξεκινήσετε... πρόσταξε ξερά. Τό
κάθε καράβι θ' άκολουθήσῃ δικό του
δρόμο... Θά τιμῶω ξεχωριστά κεί-
νους πού θά γυρίσουν πρώτοι καί θά
μου φέρουν τις πληροφορίες πού ζη-
τώ... Καί μὴν ξεχνάτε, στη Θήρα σάς
περιμένω... τό αργότερο μετά μιά
έβδομάδα... Πηγαίνετε κι' ο Θεός
ο Παντοδύναμος μαζί σας...

Καί λέγοντας τοῦτο έρριξε μιά μα-
τιά κατά τη μεριά πού έστεκαν οί τρεῖς
φίλοι.

— Ο Νικηφόρος έσκυψε τό κεφάλι για
μιά στιγμή σιωπηλός' ύστερα κοίταξε
τό Γρηγόρη.

— Τι λές έσύ Κομητᾶ; ρώτησε.

— Τό ίδιο πού είπε καί ή ένδοξότης
σου στρατηγέ μου... Στο έργο θά
δείξῃ ο καθένας μας τι αξίζει.

— Ο Νικηφόρος σηκώθηκε άπάνω.

— Σκοτεινίσσε πιά κι' είναι καιρός
να ξεκινήσετε... πρόσταξε ξερά. Τό
κάθε καράβι θ' άκολουθήσῃ δικό του
δρόμο... Θά τιμῶω ξεχωριστά κεί-
νους πού θά γυρίσουν πρώτοι καί θά
μου φέρουν τις πληροφορίες πού ζη-
τώ... Καί μὴν ξεχνάτε, στη Θήρα σάς
περιμένω... τό αργότερο μετά μιά
έβδομάδα... Πηγαίνετε κι' ο Θεός
ο Παντοδύναμος μαζί σας...

Πώς αντικρύζουν τά Έλληνόπουλα τις μεγάλες ιστορικές μας στιγμές

Σελίδες από τό ημερολό-
γιο του μαθητοῦ Μιχαλάκη
Στρούζα

2ον

Η ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

— Ημουν ντυμένος πιά, όταν ο
Δημητράκης, ο μικρότερος άδερ-
φός μου, σταλμένος από τόν πα-
τέρα, γύριζε με μίαν έφημερίδα
στα χέρια.

Μαζεύτηκαμε όλοι γύρω από
τόν πατέρα πού διάβαζε, σοβα-
ρός. Ο 'Ιταλός προεστειτής είχε
ξυπνήσει τόν Άρχηγό μας στις
τρεῖς, ύστερ' απ' τά μεσάνυ-
χτα, για να τόν ζητήσῃ την
υποδουλωση τῆς Έλλάδας, τῆς
γλυκειᾶς μου Πατρίδας. Τι τού
απάντησε ο Άρχηγός; Μας τό εί-
χε πολλές φορές πῇ πριν φτάσῃ
αὐτή ή στιγμή. Κάθε Έλληνας,
κάθε Έλληνόπουλο τῆς «Νεο-
λαίας» τό ήξερε καί δέν είχε ά-
νάγκη να τό μάθῃ διαβάζοντας
το από τις έφημερίδες. Τού ά-
πάντησε με ένα μεγάλο Έλλη-
νικό ΟΧΙ!

— Γράφει πουθενά για έπι-
στράτευσι; Ποιές ηλικίες καλεῖ,
πατέρα, καί αὐτά τ' άλλα' τά
έξορμει, ρώτησε διακόφοντας
ἀνυπόμονα ο άδερφός μου ο
Γιώργος, καθώς έδενε τη γραβά-
τα του.

— Ο πατέρας γύρισε καί τόν
κόιταξε στα μάτια:

— Μὴν άνησυχείς, παιδί μου,
θά πᾶς από τούς πρώτους.

— Ναί, παιδί μου, εδῶ τό
γράφει, έσυμπλήρωσε ή μητέρα
μου, σκύδοντας τό κεφάλι της
πλάι στον πατέρα καί δείχνοντας
με τό δάχτυλό της μιά μεριά τῆς
έφημερίδας. Είναι τό πρώτο πρά-
γμα πού είδα, καθώς άνοιξε ο
μπαμπάς την έφημερίδα, μά δέν
είχα καρδιά να στο πᾶ.

— Μητέρα, ας λείψουν οί κλά-
ψες, σέ παρακαλώ. Πρέπει να
βρῇς καρδιά για όλα, τῆς απάν-
τησε ο Γιώργος.

— Ω, έννοια σου, παιδί μου,
τό ξερω. Νά πᾶς, να πᾶς με την
εὐχή μου, τού άποκρίθηκε ή μη-
τέρα, κι' έφυγε άλλη μιά φορά
από τό δωμάτιο, σηκώνοντας από
τό τραπέζι τά βιβλία καί τις ση-
μειώσεις τῆς άλγεbras πού είχα
έχασει έγώ εκεί πάνω.

— Τους άτιμούς! Τους άτι-
μούς! Κι' τους φάμε! Ο μπαρ-
μπα-Γιάννης νάσαι καλά!

Μ' αὐτό τό επιφώνημα άρχισε
καί μ' αὐτό τελείωσε κάθε κου-
βέντα. «Όλα τ' άλλα πού λεγό-
νται...

— Εδῶ καί κάμποση ώρα οί σει-
ρήνες είχανε σταματήσει να
οὐρλιάζουν. Ο κόσμος είχε ξε-
χυθῇ τούς δρόμους μισοντυμέ-
νος καί άνυπόμονος για νέα. Μι-
κρές-μικρές ομάδες στεκόντουσαν
καί συζητούσαν γύρω από μίαν
έφημερίδα. Στη μέση αὐτῶν τῶν
ομάδων πάντα κάποιος διάβαζε
δυνατά έσβολαίως κι' άγόρευε.

— Τους άτιμούς! Τους άτι-
μούς! Κι' τους φάμε! Ο μπαρ-
μπα-Γιάννης νάσαι καλά!

Μ' αὐτό τό επιφώνημα άρχισε
καί μ' αὐτό τελείωσε κάθε κου-
βέντα. «Όλα τ' άλλα πού λεγό-
νται...

— Εδῶ καί κάμποση ώρα οί σει-
ρήνες είχανε σταματήσει να
οὐρλιάζουν. Ο κόσμος είχε ξε-
χυθῇ τούς δρόμους μισοντυμέ-
νος καί άνυπόμονος για νέα. Μι-
κρές-μικρές ομάδες στεκόντουσαν
καί συζητούσαν γύρω από μίαν
έφημερίδα. Στη μέση αὐτῶν τῶν
ομάδων πάντα κάποιος διάβαζε
δυνατά έσβολαίως κι' άγόρευε.

— Τους άτιμούς! Τους άτι-
μούς! Κι' τους φάμε! Ο μπαρ-
μπα-Γιάννης νάσαι καλά!

Μ' αὐτό τό επιφώνημα άρχισε
καί μ' αὐτό τελείωσε κάθε κου-
βέντα. «Όλα τ' άλλα πού λεγό-
νται...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Άλλο πάλι κίνημα θά γινόταν στη Μολδο-
βλαχία από τό Γιοργάκη 'Ολύμπιο, τό Φαρμά-
κη καί τούς άλλους. Κι' ο 'Υψηλάντης με τό
Λεβέντη θά κατέβαιναν μέσω Τεργέστης στο
Μωρβᾶ για ν' άρχίσουν την 'Επανάσταση.

Ρουμῖνοι. Σέρβοι, Βούλγαροι καί 'Ελλη-
νες θ' άνατάναν με μίας τόν μουχλιασμένο
βράχο στον αέρα. Όλους αὐτούς τούς κάλεσε
ν' άγωνιστοῦν κάτω από την ίδια σημαία. 'Ε-

δωπε πᾶς σ' αὐτόν είχε τώρα πέσει ο κλήρος
να πραγματοποιήσῃ τό όνειρο τῶν παππούλη του
καί τού πατέρα του, τό όνειρο τῶν παπῶν ρυλῶν.

Με τό σχέδιο αὐτό ήταν φανερό πως ή
Βασιμική Αυτοκρατορία θά βρισκόταν σέ βύ-
θαμνική θέσι. Θά παρέλυε. Τά πολλά μέτωπα
θά την άνάγκαζαν να γονατίσῃ. Θάχανε την
Ισορροπία της, τη δύναμή της καί καθόλου ά-
πίθανο να έξαφανίζταν μονομιάς από τό πρό-
σωπο τῆς γῆς. Οί Μεγάλες Δυνάμεις θά βρι-
σκόνταν έτσι μπροστά σέ γεγονότα τραμαχτικά.

Θά άναγκαζόνταν, βέλονται καί μὴ να περι-
φρονησοῦν την άνεξαρτησία τῶν λαῶν πού την
κέρδιζαν με τις φλόγες τῶν πολέμων. 'Η διμα-
δική αὐτή επανάστασι θ' άνάγκαζε κι' αὐτόν
άκόμα τό σκληρό καγκελλάριο τῆς Αὐστρίας,

τόν Μέττερνιχ, να σκύβῃ τό κεφάλι καί να ύ-
πογράψῃ τό χαρτί, πού θά μιλάγε για την έ-
λευθερία τῶν επαναστατημένων λαῶν.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟΣ

Περὶ τό τέλος Μαΐου τοῦ 1820 ο 'Υψηλάν-
της άφισε την Πετρούπολι καί πῆγε στο 'Α-
λέξανδρο-μπατῆ τῆς Βαυαρίας. Οί πληγές του,
αέχαστα σημάδια τῶν πολέμων, τόν είχαν
ένοχλήσει κάπως εκείνον τόν καιρό, καί τά
λουτρά πού δέκανε εκεί, θά τόν άνακούφιζαν
λίγο από τούς πόνους. Ύστερα από δύο μέ-
ρες έφτασε στον ίδιο τόπο κι' ο Σαμπονάς.

Πρέπει να παρακολουθήσουμε ξανά εδῶ τά
γραφτά του, πού έχουν ελκρινεῖται καί αὐθεν-
τικότητα. Ο Γάλλος διπλωμάτης έφτασε στη
Βαυαρική πολιτεία ένα άνοητικό δειλινό.

Φανατικός όπως ήταν φίλος τῶν ιστορικών μνη-
μείων, έπισκέφτηκε όλες τις τοποθεσίες, πού
είχανε μιά οποιαδήποτε ιστορική αξία. Είπε
τόν τάφο της πριγκίπισσας Δελατοῦρετ Ταίς
πού βρίσκονταν στα χείλη μιάς μεγάλης σπη-
λιάς καί μετά προχώρησε στην κορφή τῶν βου-
νῶν για να θαυμάσῃ τό μεγάλο σταυρό πού
ήταν στήμένος στην κορφή του φαινώμενος, ως
ένδιάμεσόν τι μεταξύ τῶν βασιάνων τῆς γῆς

ο ποταμός

— Μπαμπά, έγώ θά πάω σκο-
λειό; Ρώτησε ο Δημητράκης.

— Νά καθήσῃς εκεί πού είσαι.

— Μπαμπά, να βγῶ στο δρόμο
να δῶ τι γίνεται; Ξαναρωτά ο
Δημητράκης.

— Μιχαλάκη, μου λέει ο πα-
τέρας, δείχνοντας τό μικρό ά-
δερφό μου: Κότταξ' εκεί στη
Νεολαία να δῆς τι μποροῦμε
να κάνουμε γι' αὐτό τόν υπερ-
μπάντη. Για σπολή δέν έχω να
τοῦ αγοράσω. Ώστόσο κάτι νο-
μίζω πως πρέπει να κάνῃ κι' αὐ-
τός σήμερα.

— Μπαμπά, πότε θάρθουνε τά
Ιταλικά αεροπλάνα; Ξαναλέει ο
Δημητράκης.

... ..

Βγήκα στους δρόμους, γραμ-
μή για τόν τομέα μου.

Επρόσεξα πως ήταν ή πρώτη
μέρα πού δέ με ρώτησε κανείς
από τό σπίτι πού πάω. Καθώς
έστριβα τη γωνιά τῶν δρόμων για
να κατηφορίσω, γύρισα τά μά-
τια πρὸς τά παραθύρια τῶν σπι-
τιῶν μου. Στο πρεσβί τῶν πα-
ραθυρίῶν τῆς τραπέζιας είδα
κάποιο γυναικείο κεφάλι να σκύ-
βῃ πρὸς τό μέρος μου. Μόλις μ'
είδε πως έκύτταξα πρὸς τά εκεί,
τραβήχτηκε. Ήτανε τό κεφάλι
τῆς μητέρας μου.

— Η μητέρα άνησυχεί καί για
μένα, σκέφτηκα, κι' έννοια μιά
δυνατή περηφάνεια να κυριεύῃ
την ψυχή μου. Είμαι μεγάλος
πιά. Μπορώ να κινδυνεύω. Πόσο
άγαστά τη μανούλα μου!

Εδῶ καί κάμποση ώρα οί σει-
ρήνες είχανε σταματήσει να
οὐρλιάζουν. Ο κόσμος είχε ξε-
χυθῇ τούς δρόμους μισοντυμέ-
νος καί άνυπόμονος για νέα. Μι-
κρές-μικρές ομάδες στεκόντουσαν
καί συζητούσαν γύρω από μίαν
έφημερίδα. Στη μέση αὐτῶν τῶν
ομάδων πάντα κάποιος διάβαζε
δυνατά έσβολαίως κι' άγόρευε.

— Τους άτιμούς! Τους άτι-
μούς! Κι' τους φάμε! Ο μπαρ-
μπα-Γιάννης νάσαι καλά!

Μ' αὐτό τό επιφώνημα άρχισε
καί μ' αὐτό τελείωσε κάθε κου-
βέντα. «Όλα τ' άλλα πού λεγό-
νται...

— Εδῶ καί κάμποση ώρα οί σει-
ρήνες είχανε σταματήσει να
οὐρλιάζουν. Ο κόσμος είχε ξε-
χυθῇ τούς δρόμους μισοντυμέ-
νος καί άνυπόμονος για νέα. Μι-
κρές-μικρές ομάδες στεκόντουσαν
καί συζητούσαν γύρω από μίαν
έφημερίδα. Στη μέση αὐτῶν τῶν
ομάδων πάντα κάποιος διάβαζε
δυνατά έσβολαίως κι' άγόρευε.

— Τους άτιμούς! Τους άτι-
μούς! Κι' τους φάμε! Ο μπαρ-
μπα-Γιάννης νάσαι καλά!

Μ' αὐτό τό επιφώνημα άρχισε
καί μ' αὐτό τελείωσε κάθε κου-
βέντα. «Όλα τ' άλλα πού λεγό-
νται...

— Εδῶ καί κάμποση ώρα οί σει-
ρήνες είχανε σταματήσει να
οὐρλιάζουν. Ο κόσμος είχε ξε-
χυθῇ τούς δρόμους μισοντυμέ-
νος καί άν

ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΩ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

43.

(Συνέχεια)

Ο Ήφαιστίων ζύγωσε τὸν Ἀλέξανδρο. Ἐσκυψε σιγά, τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι.

— Ἀλέξανδρε... τοῦ ψιθύρισε παρκαλητικά.

Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε πιά πάρει ἀπόφασι. Σήκωσε τὸ χέρι.

— Πιστοὶ μου συναγωνιστές, εἶπε, σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴ γενναϊότητά σας. Καλὰ δουλέψαμε ὡς τώρα μαζί. Δὲν ἔχω κανένα παράπονο. Κουρασθήκατε, ἄλλοι θάρθουν στὴ θέσι σας, πὶν νεοί, πὶν ξεκούραστοι. Μὲ αὐτοὺς θὰ συνεχίσω τὸ ἔργο μου. Τώρα ἐσεῖς πηγαίνετε στὸ καλὸ! Ὅσοι δὲν ἀντέχουν πιά νὰ μὲ ἀκολουθήσουν ἄς φύγουν! Θὰ πληρώσω ὅλους τοὺς μισθοὺς σας, θὰ σὰς δώσω πλούσια δῶρα, νὰ γυρίσετε στὴν πατρίδα σὰν ἄρχοντες.

Εἶπε κ' οἱ παλαιοὶ γενναῖοι ἀγωνιστές ἔσπασαν σὲ κλάματα.

— Συγῶρα μας, εἶπαν, θὰ φύγουμε!

— Στὸ καλὸ! Στὸ καλὸ! ἐπανελάβε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ κέντησε τὸ ἀλογό του.

Κ ε φ. 60.

Τρεῖς μέρες ὁδοιποροῦν κατὰ βορρᾶ. Ποὺ πηγαίνουν; Κανένας πιά δὲν ξέρεῖ μονάχα ὁ Ἀλέξανδρος. Ὅταν ὁ ἀγαπημένος του φίλος, ὁ Ήφαιστίων, τὸν ρώτησε, ὁ Ἀλέξανδρος ἀποκρίθηκε:

— Συχῶρα μας, εἶπαν, θὰ φύγουμε!

— Στὸ καλὸ! Στὸ καλὸ! ἐπανελάβε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ κέντησε τὸ ἀλογό του.

Εἶπε κ' οἱ παλαιοὶ γενναῖοι ἀγωνιστές ἔσπασαν σὲ κλάματα.

— Συχῶρα μας, εἶπαν, θὰ φύγουμε!

— Στὸ καλὸ! Στὸ καλὸ! ἐπανελάβε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ κέντησε τὸ ἀλογό του.

Εἶπε κ' οἱ παλαιοὶ γενναῖοι ἀγωνιστές ἔσπασαν σὲ κλάματα.

— Συχῶρα μας, εἶπαν, θὰ φύγουμε!

— Στὸ καλὸ! Στὸ καλὸ! ἐπανελάβε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ κέντησε τὸ ἀλογό του.

Εἶπε κ' οἱ παλαιοὶ γενναῖοι ἀγωνιστές ἔσπασαν σὲ κλάματα.

— Συχῶρα μας, εἶπαν, θὰ φύγουμε!

— Στὸ καλὸ! Στὸ καλὸ! ἐπανελάβε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ κέντησε τὸ ἀλογό του.

Εἶπε κ' οἱ παλαιοὶ γενναῖοι ἀγωνιστές ἔσπασαν σὲ κλάματα.

— Συχῶρα μας, εἶπαν, θὰ φύγουμε!

— Στὸ καλὸ! Στὸ καλὸ! ἐπανελάβε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ κέντησε τὸ ἀλογό του.

Εἶπε κ' οἱ παλαιοὶ γενναῖοι ἀγωνιστές ἔσπασαν σὲ κλάματα.

— Συχῶρα μας, εἶπαν, θὰ φύγουμε!

— Στὸ καλὸ! Στὸ καλὸ! ἐπανελάβε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ κέντησε τὸ ἀλογό του.

Εἶπε κ' οἱ παλαιοὶ γενναῖοι ἀγωνιστές ἔσπασαν σὲ κλάματα.

— Συχῶρα μας, εἶπαν, θὰ φύγουμε!

— Στὸ καλὸ! Στὸ καλὸ! ἐπανελάβε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ κέντησε τὸ ἀλογό του.

Εἶπε κ' οἱ παλαιοὶ γενναῖοι ἀγωνιστές ἔσπασαν σὲ κλάματα.

— Συχῶρα μας, εἶπαν, θὰ φύγουμε!

— Στὸ καλὸ! Στὸ καλὸ! ἐπανελάβε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ κέντησε τὸ ἀλογό του.

— Σοῦ εἶπε τίποτα, Ήφαιστίω; Σοῦ εἶπε ποὺ πηγαίνουμε;

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ήφαιστίων μὲ παράπονο. Κάποια μεγάλη ἔγνοια τὸν τυραννέει, μὰ δὲν ξέρω τί....

— Ἐγὼ ἐμπιστοσύνη στὸ βασιλιά, εἶπε ἡσυχᾶ ὁ Κρατερός κ' ἔρριξε καινούργια ξύλα στὴ φωτιά γιὰ τὸ κρῦο ἦταν τσουχτερό.

— Κ' ἐγὼ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν Ἀλέξανδρο! εἶπε ὁ Ήφαιστίων μὲ τρυφερότητα.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα! ἔκαμε ὁ Κλεῖτος. Σὲ κανένα!

— Γιατί; ρώτησε ὁ Κρατερός ἀνυποψίαστος.

— Ἐγὼ ξέρω! ἀποκρίθηκε ὁ Κλεῖτος καὶ σηκώθηκε.

Καλοκαίρι, ἦταν μέρες ποὺ ἔκαναν πάνω ἀπὸ ἐξήντα κ' ἐβδόμηντα χιλιάδες μέτρα πορεία. Μιά μέρα ἔφτασαν στὴν ἑκακοστή πόλι τῆς Σογδιανῆς, τῆ Σαμαρκάνδη. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐγκατέστησε φρουρὰ καὶ προχώρησε ἀκόμα τριακόσια χιλιόμετρα κατὰ βορρᾶ, ἕως τὸν ποταμὸ Ἰαξάρτη. Ἐκεῖ ἔχτισε μιὰ νέα πολιτεία, Ἀλεξάνδρεια πάλι, κ' ἀνέθηκε ἕνα πρῶτ' μὲ τὸν ἐπίσημο φίλο του τὸν Ήφαιστίωνα σ' ἕνα ψηλὸ λόφο.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν ἀνήσυχος. Δὲν μπορούσε πιά νὰ κρατηθῇ. Ἀνέθηκαν γρήγορα τὸ λόφο, κ' ὁ Ἀλέξανδρος μιλοῦσε:

— Ἐγὼ μιὰ μεγάλη ἀγωνία, ἔλεγε. Ὅταν κινήσαμε ἀπὸ τὴ Βαβυλῶνα καὶ τράβηξαμε πρὸς τὸ νότο φτάσαμε στὸν ὠκεανό. Ὅταν κινήσαμε ἀπὸ τὰ Ἐκβάτανα βορειοανατολικά φτάσαμε σ' ἕναν ἄλλον ὠκεανό. Αὐτὰ θάβει τὰ σύνορα τοῦ κόσμου. Ξέρουμε ἀπὸ τοὺς δασκάλους μὰς πὺς ἡ γῆ εἶναι ἕνας δίσκος ποὺ πλέει ἀπάνω στὸν ὠκεανό.

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ήφαιστίων μὲ παράπονο. Κάποια μεγάλη ἔγνοια τὸν τυραννέει, μὰ δὲν ξέρω τί....

— Ἐγὼ ἐμπιστοσύνη στὸ βασιλιά, εἶπε ἡσυχᾶ ὁ Κρατερός κ' ἔρριξε καινούργια ξύλα στὴ φωτιά γιὰ τὸ κρῦο ἦταν τσουχτερό.

— Κ' ἐγὼ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν Ἀλέξανδρο! εἶπε ὁ Ήφαιστίων μὲ τρυφερότητα.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα! ἔκαμε ὁ Κλεῖτος. Σὲ κανένα!

— Γιατί; ρώτησε ὁ Κρατερός ἀνυποψίαστος.

— Ἐγὼ ξέρω! ἀποκρίθηκε ὁ Κλεῖτος καὶ σηκώθηκε.

Καλοκαίρι, ἦταν μέρες ποὺ ἔκαναν πάνω ἀπὸ ἐξήντα κ' ἐβδόμηντα χιλιάδες μέτρα πορεία. Μιά μέρα ἔφτασαν στὴν ἑκακοστή πόλι τῆς Σογδιανῆς, τῆ Σαμαρκάνδη. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐγκατέστησε φρουρὰ καὶ προχώρησε ἀκόμα τριακόσια χιλιόμετρα κατὰ βορρᾶ, ἕως τὸν ποταμὸ Ἰαξάρτη. Ἐκεῖ ἔχτισε μιὰ νέα πολιτεία, Ἀλεξάνδρεια πάλι, κ' ἀνέθηκε ἕνα πρῶτ' μὲ τὸν ἐπίσημο φίλο του τὸν Ήφαιστίωνα σ' ἕνα ψηλὸ λόφο.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν ἀνήσυχος. Δὲν μπορούσε πιά νὰ κρατηθῇ. Ἀνέθηκαν γρήγορα τὸ λόφο, κ' ὁ Ἀλέξανδρος μιλοῦσε:

— Ἐγὼ μιὰ μεγάλη ἀγωνία, ἔλεγε. Ὅταν κινήσαμε ἀπὸ τὴ Βαβυλῶνα καὶ τράβηξαμε πρὸς τὸ νότο φτάσαμε στὸν ὠκεανό. Ὅταν κινήσαμε ἀπὸ τὰ Ἐκβάτανα βορειοανατολικά φτάσαμε σ' ἕναν ἄλλον ὠκεανό. Αὐτὰ θάβει τὰ σύνορα τοῦ κόσμου. Ξέρουμε ἀπὸ τοὺς δασκάλους μὰς πὺς ἡ γῆ εἶναι ἕνας δίσκος ποὺ πλέει ἀπάνω στὸν ὠκεανό.

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ήφαιστίων μὲ παράπονο. Κάποια μεγάλη ἔγνοια τὸν τυραννέει, μὰ δὲν ξέρω τί....

— Ἐγὼ ἐμπιστοσύνη στὸ βασιλιά, εἶπε ἡσυχᾶ ὁ Κρατερός κ' ἔρριξε καινούργια ξύλα στὴ φωτιά γιὰ τὸ κρῦο ἦταν τσουχτερό.

— Κ' ἐγὼ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν Ἀλέξανδρο! εἶπε ὁ Ήφαιστίων μὲ τρυφερότητα.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα! ἔκαμε ὁ Κλεῖτος. Σὲ κανένα!

— Γιατί; ρώτησε ὁ Κρατερός ἀνυποψίαστος.

— Ἐγὼ ξέρω! ἀποκρίθηκε ὁ Κλεῖτος καὶ σηκώθηκε.

Καλοκαίρι, ἦταν μέρες ποὺ ἔκαναν πάνω ἀπὸ ἐξήντα κ' ἐβδόμηντα χιλιάδες μέτρα πορεία. Μιά μέρα ἔφτασαν στὴν ἑκακοστή πόλι τῆς Σογδιανῆς, τῆ Σαμαρκάνδη. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐγκατέστησε φρουρὰ καὶ προχώρησε ἀκόμα τριακόσια χιλιόμετρα κατὰ βορρᾶ, ἕως τὸν ποταμὸ Ἰαξάρτη. Ἐκεῖ ἔχτισε μιὰ νέα πολιτεία, Ἀλεξάνδρεια πάλι, κ' ἀνέθηκε ἕνα πρῶτ' μὲ τὸν ἐπίσημο φίλο του τὸν Ήφαιστίωνα σ' ἕνα ψηλὸ λόφο.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν ἀνήσυχος. Δὲν μπορούσε πιά νὰ κρατηθῇ. Ἀνέθηκαν γρήγορα τὸ λόφο, κ' ὁ Ἀλέξανδρος μιλοῦσε:

— Ἐγὼ μιὰ μεγάλη ἀγωνία, ἔλεγε. Ὅταν κινήσαμε ἀπὸ τὴ Βαβυλῶνα καὶ τράβηξαμε πρὸς τὸ νότο φτάσαμε στὸν ὠκεανό. Ὅταν κινήσαμε ἀπὸ τὰ Ἐκβάτανα βορειοανατολικά φτάσαμε σ' ἕναν ἄλλον ὠκεανό. Αὐτὰ θάβει τὰ σύνορα τοῦ κόσμου. Ξέρουμε ἀπὸ τοὺς δασκάλους μὰς πὺς ἡ γῆ εἶναι ἕνας δίσκος ποὺ πλέει ἀπάνω στὸν ὠκεανό.

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ήφαιστίων μὲ παράπονο. Κάποια μεγάλη ἔγνοια τὸν τυραννέει, μὰ δὲν ξέρω τί....

— Ἐγὼ ἐμπιστοσύνη στὸ βασιλιά, εἶπε ἡσυχᾶ ὁ Κρατερός κ' ἔρριξε καινούργια ξύλα στὴ φωτιά γιὰ τὸ κρῦο ἦταν τσουχτερό.

— Κ' ἐγὼ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν Ἀλέξανδρο! εἶπε ὁ Ήφαιστίων μὲ τρυφερότητα.

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα! ἔκαμε ὁ Κλεῖτος. Σὲ κανένα!

— Γιατί; ρώτησε ὁ Κρατερός ἀνυποψίαστος.

— Ἐγὼ ξέρω! ἀποκρίθηκε ὁ Κλεῖτος καὶ σηκώθηκε.

Καλοκαίρι, ἦταν μέρες ποὺ ἔκαναν πάνω ἀπὸ ἐξήντα κ' ἐβδόμηντα χιλιάδες μέτρα πορεία. Μιά μέρα ἔφτασαν στὴν ἑκακοστή πόλι τῆς Σογδιανῆς, τῆ Σαμαρκάνδη. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐγκατέστησε φρουρὰ καὶ προχώρησε ἀκόμα τριακόσια χιλιόμετρα κατὰ βορρᾶ, ἕως τὸν ποταμὸ Ἰαξάρτη. Ἐκεῖ ἔχτισε μιὰ νέα πολιτεία, Ἀλεξάνδρεια πάλι, κ' ἀνέθηκε ἕνα πρῶτ' μὲ τὸν ἐπίσημο φίλο του τὸν Ήφαιστίωνα σ' ἕνα ψηλὸ λόφο.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν ἀνήσυχος. Δὲν μπορούσε πιά νὰ κρατηθῇ. Ἀνέθηκαν γρήγορα τὸ λόφο, κ' ὁ Ἀλέξανδρος μιλοῦσε:

— Ἐγὼ μιὰ μεγάλη ἀγωνία, ἔλεγε. Ὅταν κινήσαμε ἀπὸ τὴ Βαβυλῶνα καὶ τράβηξαμε πρὸς τὸ νότο φτάσαμε στὸν ὠκεανό. Ὅταν κινήσαμε ἀπὸ τὰ Ἐκβάτανα βορειοανατολικά φτάσαμε σ' ἕναν ἄλλον ὠκεανό. Αὐτὰ θάβει τὰ σύνορα τοῦ κόσμου. Ξέρουμε ἀπὸ τοὺς δασκάλους μὰς πὺς ἡ γῆ εἶναι ἕνας δίσκος ποὺ πλέει ἀπάνω στὸν ὠκεανό.

ὠκεανό. Ἐφτάσα λοιπὸν ἀπὸ δυὸ μεριές στὴν ἄκρη τῆς γῆς. Τώρα κίνησα ἀκόμα πὶν πέρα νὰ βρῶ καὶ τὴν ἄλλην ἄκρη τοῦ κόσμου. Νὰ τὸ μυστικὸ τῆς τελευταίας πορείας. Καὶ τώρα ποὺ θ' ἀνεβούμε στὴν κορφή τοῦ λόφου, θ' ἔχω δούλε ἀράγε; Ὁκεανό; Ἡ ἀπέραντη καινούργια στεριὰ;

Ὁ Ήφαιστίων δὲ μιλοῦσε. Ὅπως ὅταν βγῆκε ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ μαντεῖο τοῦ Ἀμμωνα ἑμῶν καὶ τώρα, ἔνοιωσε μιὰ παράξενη ταραχὴ κοιτάζοντας τὸν Ἀλέξανδρο.

Δὲν εἶναι ἀνθρώπος τοῦτος, συλλογίστηκε, δὲν εἶναι ἀνθρώπος σὰν ἐμᾶς. Κάποιος θεὸς μεγάλος κατοικεῖ στὸ στήθος του.

Ὁ Ἀλέξανδρος σάπασε λίγο. Ἐπειτα, βυθισμένος στὶς σκέψεις του, ἐξακολούθησε:

— Ἄν ἐδῶ εἶναι ἡ ἄκρη τῆς γῆς, τότε μένουν ἀκόμα οἱ δυτικές ἄκρες. Θὰ γυρίσουμε πίσω, θὰ κάμουμε τὸ γύρο τῆς Ἀφρικῆς, ὥσπου νὰ βροῦμε τὴν ἄκρη τοῦ κόσμου.

Ὁ Ήφαιστίων τρόμαξε. Ὡστόσο νόμιζε πὺς ἔφερε καλὰ καὶ τίς πὺν μυστικῆς γωνίας τῆς ψυχῆς τοῦ φίλου του. Τώρα ἔβλεπε πὺς ὁ Ἀλέξανδρος δίπλα του ἦταν γεμάτος μυστήριο, σὰ θεός.

Ἐφταναν πιά στὴν κορφή. Ὁ Ἀλέξανδρος τινάχτηκε πρῶτος. Μὲ γοργὰ πηδημάτα ἔφτασε στὸ ὑψηλότερο σημεῖο. Κοίταξε. Δάγκασε τὰ χεῖλη.

— Τί εἶναι; Τί εἶναι; ρωτοῦσε ὁ Ήφαιστίων ποὺ ἔφτανε κ' αὐτὸς λαχανιασμένος.

— Νά, κοίταξε, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος στὸ φίλο του. Ἀπέραντη στεριά! ἡ γῆ δὲν ἔχει ἄκρα.

— Καὶ τώρα; ρώτησε ὁ Ήφαιστίων μὲ ἀγωνία.

Ἐχομε καινούργιο στρατό, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος, οἱ παλαιοὶ ποὺ μουρμούριζαν ἔφυγαν. Μποροῦμε μὲ τὸ νέο στρατὸ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὴν πορεία.

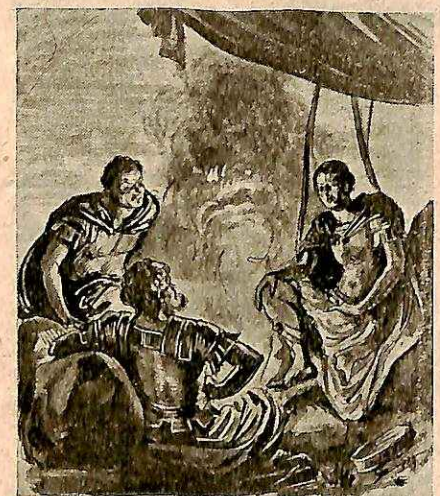
Ὁ Ήφαιστίων δὲ μίλησε. Μῆτε ὁ Ἀλέξανδρος μίλησε πιά. Γύρισαν πίσω στὴ Σαμαρκάνδη.

Κ ε φ. 61.

Στὴ Σαμαρκάνδη τοὺς περίμεναν πλήθος ἀποσταλμένοι ἀπὸ ἀγνωστες ἀγριές φυλές, ποὺ κατοικοῦσαν πέρα ἀπὸ τὴν Κασπία καὶ τὸν Καύκασο, πέρα ἀπὸ τὸν ποταμὸ Ἰαξάρτη... Φοροῦσαν προδίε, κρατοῦσαν τσεκούρια, μύριζαν σὰν ἄλογα... Ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς κοίταξε συλλογισμένος:

«Τόσο λοιπὸν μεγάλη εἶναι ἡ γῆ! ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Καὶ θὰ προφτάσω νὰ τὴν κατακτήσω ὅλη; Δὲν πρέπει νὰ χάνω καιρό. Γρήγορα! Γρήγορα! Νὰ προφτάσω!

(Ἀκολουθεῖ)

Οἱ τρεῖς ἀρχηγοὶ γύρω ἀπὸ μιὰ φωτιά κουβέντιαζαν.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΤΟΠΙΣΘΕΝ

Τὴν ἴδια στιγμή ἀντήχησαν γλαφυρότατα τὰ ἑλληνικά κανόνια, σὰν νὰ ὑπογράμμιζαν τὴ συνειδητὴ μας πεποίθησι πρὸς τὴ Νίκη!

Κατὰ τὴ μιὰ, ὅστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἀλλάξαμε δρόμο γιὰ νὰ γυρίσουμε πίσω στὴν πόλι. Περνοῦσαμε ἀπὸ πυκνὰ σὺδεντρα καὶ χωράφια μὲ θειρισμένα καλαμπόκια. Μιά φωνή ἀκούστηκε ἑσφαικά. Φωνὴ ἔντονη κ' ἀποφασιστική. Φωνὴ ἀνθρώπου ποὺ εἶναι ἔτοιμος!

— Ἀλῆ!

— Ἀναψα τὸ φανὸ κ' ἔκανα δυο-τρία βήματα μπρός.

— Σβῆσε τὸ φῶς καὶ σταμάτα!

Ἀκούστηκε ἡ ἴδια φωνή.

Ἦταν ἕνας σκοπὸς στρατιώτης. Μὰς ἀναγνώρισε ἔμεινε τὸν ἔραμα κ' ὅλας ἀπ' τὴν πόλι, μὰς ἐσφίξε τὰ χεῖρα καὶ εἶπε:

— Θὰ τοὺς φάμε, λοιπὸν!

Ἦταν συναγωνιστὴς, νέος δάσκαλος, κάπου 19 χρονῶν, χτύπησε τὸν ὦμο τοῦ στρατιώτη καὶ συμπληρώσε:

— Καὶ θὰ τοὺς φάμε μιὰ γιὰ πάντα! Ἡ Ἑλλάς δὲν πρόκειται νὰ δώσῃ ξετίσεις μαχητικότητος καὶ ἀνδρείας. Ἐχεῖ ἀρίστους πρὸ πολλοῦ. Τῶ-τ πρόκειται νὰ δώσουμε στὸ λεφτοῦ τοῦ ἐπιδρομέως ἕνα μάθημα! Μάθημα σκληρὸ!

Μπράβο! φώναξε ὁ στρατιώτης!

Ὁ δάσκαλος συνέχισε:

— Μὲ τὰ ὅπλα μὰς, μὲ τίς λέγξεις μὰς, μὲ τὴ ζωὴ μὰς ἀκόμα, ἀρχίσουμε ἀπὸ χθὲς ν' ἀνοίγουμε τὸν τάφο τῆς βαρβαρότητος.

— Ποῦ πάτε τώρα; ρώτησε ὁ σκοπός.

— Κάτω στὴν πόλι, ἀπαντήσαμε.

Κάπου δεκαπέντε στρατιώτες ἀνοίγαν λίγα μέτρα πὶν κάτω ἕνα χαράκωμα. Δουλεύαν σὰ σκοτεινὰ καὶ σιγοτραγουδοῦσαν ἕνα στρατιωτικὸ ἑμβατήριο.

Ἡ νύχτα ὅσο πῆγαινε κρύωνε. Τριγύρω μὰς σωροὶ ἀπὸ καλαμπόκια. Πέρα ἀνηφόριζαν πρὸς τὸν ἑναστὸ οὐρανὸ οἱ σκοτεινοὶ ὄγκοι τῶν βουνῶν. Μακριὰ περνοῦσαν στρατὸς καὶ μεταγωγικά.

Πλησιάσαμε στὸ χαράκωμα! Οἱ στρατιώτες μὰς ὑποδέχθηκαν, ἔτσι ὅπως θὰ ὑποδεχόταν τ' ἀδελφὰ τους.

— Περιπολία; ρώτησε κάποιος!

— Ναί! ὅτι μπορεῖ ὁ καθένας! Ὅλοι κ' ὅλα γιὰ τὴν Ἑλλάδα!

Σιγὰ-σιγὰ ἀρχίσουμε νὰ τοὺς διακρίνουμε μὲ τὸ σκοτάδι. Ἕνας στρατιώτης ἄρπασε τὴν τσάπα του στὸ χαράκωμα καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος μὰς.

— Ναί, φώναξε, ὅλα γιὰ τὴν Ἑλλάδα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΑΓΩΝΑ Η ΥΨΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΣΤΟ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ

Ἦταν στὶς 17 Φλεβάρη 1914. Μοιραία καὶ κρίσιμη χρονία γιὰ τοὺς Βορειοηπειρώτες! Ὁ ἐνδοξὸς Ἑλληνοεὐρωπαϊκὸς στρατός, ριγμένος ἀπὸ καιρὸ στὴ δίνη τοῦ πολέμου, εἶχε στήσει τὰ περίφημα τρώπια τῆς νίκης του, σὲ κάθε γωνία τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Ὁ Ἕλληνας τοῖς κ' ὁ φαντάρος, ἀκατάβλητοι σὰν πάντα, ἀγωνίστηκαν ἀγῶνες σκληροῦς. Ὑπομειναν καρτερικά ὅλες τίς ἀναγκασιτάτες στερήσεις ἐνὸς πολέμου ἀπορραϊστικοῦ καὶ θανάσιμου.

Χύθηκαν ἀφθονοὶ τὸ Ἑλληνικὸ αἷμα, μὰ ἐμμέρισε κάποτε κ' ἡ περιπόθητη αὐγὴ, ποὺ ὁ θρυλικὸς ἐκείνους στρατός πάτησε κυριαρχικὰ τὴν δουλωμένην Ἠπειροφωτισμένην τὴν δάφνην του!

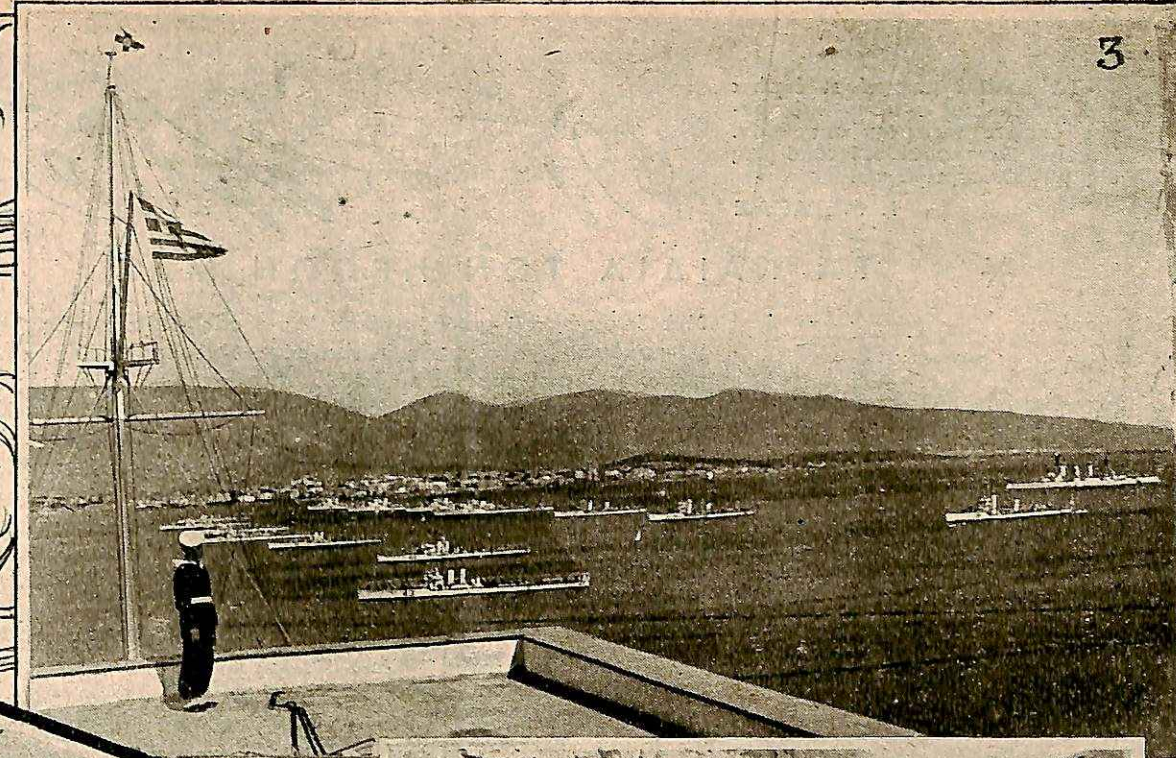
Μ' ἀλλοίμονο! Ἦταν τόσο διδάσκαλὸς αὐτὴ τὴν γῆ καὶ ἡ ἑλληνικὴ κυβερνήσι, ἀναγκασμένη ἀπ' τίς Μεγάλαις Δυνάμεις, παραχωροῦσε καὶ πάλι τὴν Βόρειο Ἠπειρο στὴν ἐθνικὴ τυραννίαν!

1

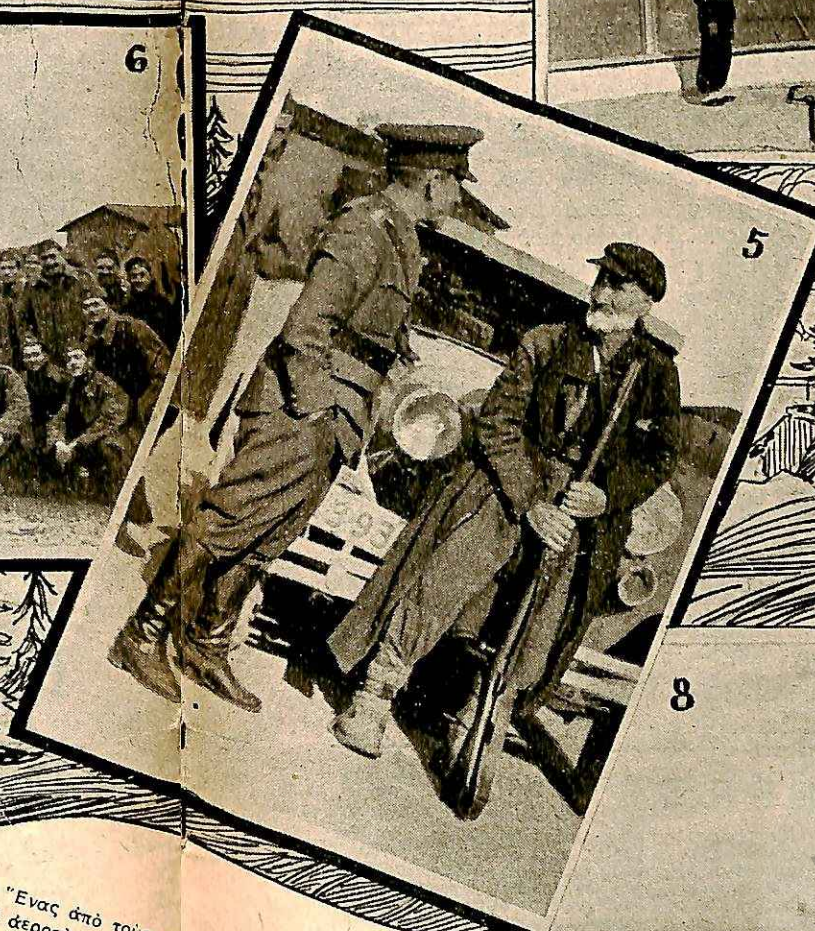
2

3

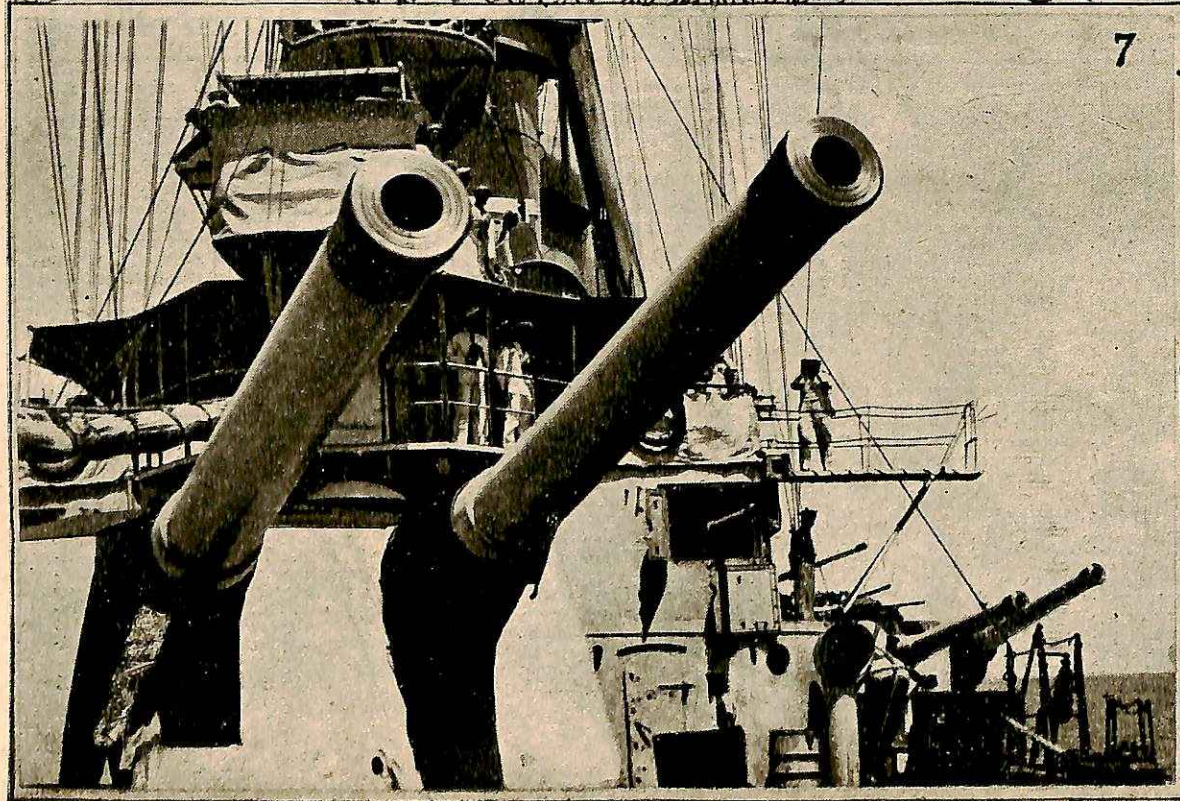
6

5

4

7

1) Ένας από τους γενναίους 'Ικάρους μας πριν επιβή του αεροπλάνου του. 2) Μία άποψη της Κορυτσάς από το εξώστου του Δημοσίου, όπου κυματίζουν η 'Ελληνική και η 'Αλβανική σημαία. 3) Τα πολεμικά μας πλοία έτοιμα να εκδίκηθούν τον 'Ελληνα. 4) Οι 'Ελληνίδες εργάζονται δια να εφοδιάσουν τους στρατιώτες μας με μάλλινα. 5) Καί οι έκατοντούτηδες γέροι έπλησαν τα όπλα για ια υπερασπισθούν την ελευθερία της Πατρίδος μας. 6) Μία ομάδα πολεμιστών από τους πρώτους που εισήλθον εις την Κορυτσάν. 7) Τα κανόνια των πολεμικών μας εις μάτην αναστήτουν τον κρυπτόμενον (ιταλικόν στόλον. 8) 'Η 'Ελληνική σημαία κυματίζει υπεργηφάνως και εις αυτήν την «Mare nostro» του ψευδοκαίσαρος της Ρώμης.

8

I. ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Μιά ἔκκλησι τοῦ μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν μᾶς δείχνει τὸν τρόπο καὶ μᾶς ἀνοίγει τὸ δρόμο νὰ φροντίσουμε καὶ μεῖς ἔμπρακτα καὶ ἄμεσα γιὰ τὰ παιδιά τῶν παλληκარიῶν μας, ποὺ ἀγωνίζονται ἐκεῖ ἀπάνω στὰ ἡπειρωτικά βουνὰ γιὰ τὴ δική μας τιμὴ, τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσία. Γιατὶ ἂν δὲν ἦτανε οἱ πατέρες αὐτῶν τῶν παιδιῶν βρίσκονταν σὲ μεγάλο κίνδυνο τὸ κάθε τι μας πολῦτιμο, ἄλλο καὶ ὀλίκο. Ἡ τιμὴ τῆς φυλῆς μας καὶ ἡ περιουσία τοῦ λαοῦ μας. Οἱ πατέρες αὐτοὶ ὅμως, ποὺ προσήλθον ἀμέσως στὴ βασιτικὴ φωνὴ τῆς Πατρίδος, χωρὶς κυριολεκτικὰ νὰ ρίξουν μιὰ ματιά πίσω τους, νὰ διευθετήσουν τὰ τῆς οἰκογενείας των, θὰ πολεμοῦν ξένοιστοι, ὅταν ξέρουν πῶς τὰ παιδιά τους δὲν ἔχουν νὰ πάθουν ἀπὸ τὴν ἀπουσία τους. Ἡ φροντίδα μας γι' αὐτὰ πρέπει νὰ ἀναπτυχθῇ στὸν πιὸ μεγάλο βαθμὸ.

“Όσες από μᾶς μπορούνε ἄς ἔχουν
στο τραπέζι τους ἕνα φτωχὸ παιδί ἐ-
πιστράτου. Ἐνα πιάτο περισσότερο

σας βεβαιῶ πῶς δὲν μᾶς φαίνεται, οὔτε καὶ βαρύνει τὸν προϋπολογισμό μας. Δυὸ κουταλιές ἀπὸ κάθε μερίδα φικιάνει τὸ πιάτο τοῦ φτωχοῦ παιδιοῦ. Κανένα ἑλληνικὸ σπίτι δὲν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς ἕνα φιλοξενούμενο παιδί στὸ τραπέζι. Κι' ὅσες μάλιστα μποροῦν ἀπὸ τὸ κοιμίζουν καὶ στὸ σπίτι τους. Ἄς τὸ φροντίζουν γενικὰ σωματικὰ καὶ ψυχικά.

Ἀγαπημένες μου Φαλαγγίτισσες, σείς που πάντα πρωτοστατήσατε στο κάθε καλὸ καὶ ὠφέλιμο, κάνετε τὸ ἔργο σας. Φωτίσατε ὅλους στὸ σπίτι σας ὅτι σήμερα εἶναι ἐπιβεβλημένο σὲ ὅλους μας νὰ κάνουμε θυσίες. Ἀκόμα καὶ νὰ τρῶμε πιὸ λίγο. Καὶ τὴν ἡσυχία μας ἄς θυσιάσουμε γιὰ τὸν κοινὸ σκοπὸ. Τὶ ὠραῖο ποὺ εἶναι τὸ συναίσθημα ὅτι ἡμεῖς προσφέραμε ὅτι μπορούσαμε γιὰ τὴ Νίκη τῆς ἀγαπημένης μας Πατρίδας, γιὰ τὸ μεγάλωμά της.

Σεῖς οἱ μελλοντικές μητεροῦλες, μάθετε ἀπὸ τῶρα τὴ δουλειά σας. Πάρετε τὸ μικρὸ φτωχὸ φιλοξενούμενο ὑπὸ τὴν προστασία σας. Ξεπλῶστε τὴν ἰδέα αὐτὴ καὶ θερμάνετε τὶς καρδίες μὲ τὴ δική σας φλόγα, ὅπως κάνετε γιὰ κάθε τι ἔθνικ. Ἡ σταυροφορία σας θὰ εἶναι τόσο ἱερή!

Κανένα ἑλληνικὸ σπίτι ἂς μὴ μείνῃ
χωρὶς τὴ χαρὰ τῆς φιλοξενίας ἑνὸς
πτωχοῦ παιδιοῦ ἐπιστράτου!

Σ. Καρ.

Για έναν όμως φυλετικά άνωτερο άνθρωπο και για μια πολιτιστικά βλαπτική συνειδησιή υπάρχουν και κάποιες άλλοι πιο πολύτιμοι από τη ζωή. Κι' αυτό είναι η τιμή της Παναγίας.

Ή αξία αυτή αποτελεί το κορύμφομα των αξιών της ανθρωπότητας, οι οποίες μόνοι όταν διατηρηθούν άσπυλη και αμόλυνη νιώθει την εσωτερική του ανωτερότητα ο άνθρωπος. Μόνοι τέτοια άτομα αποτελούν τους εξαιρετικούς λαούς. Δεν είναι σήμερα μεγαλύτερα και μεγαλύτερη.

ποσύνη, αν ποῦμε πως ο ἕλληνο-
λάος είναι ένας ἀνώτερος, ἔ-
νας ἐκλεκτός λαός. Πρὶν ἀπὸ τὴν
28 Ὀκτωβρίου ἴσως ναὶ μὴ μὰς
πίστευαν οἱ ἔξωτιν ὅταν λέγαμε
κάτι παρόμοιο γιὰ τὴν ἀνώτερη
πᾶσα τῆς φυλῆς μας. Τῶρα ὁ-
μως, ἐνῷ στὰ χεῖλιά μας εἰσάγα-
σαν τὰ ἐπαινετικά λόγια γιὰ τὸ
λαὸ μας, μιλοῦν οἱ πράξεις μὲ
μὴ σκετορεῖα φωνῇ πὺρ βοᾶ
καὶ ἀκούεταί ὡς τὸ κόσμου τὰ
πέρατα. Πράξεις πὺρ χρυσοῦς
βρῦλους θὰ γράψουν γιὰ τις κα-
τοῦν γενεὲς τῆς Ἑλλάδος. Πρά-
ξεις πὺρ θὰ χρησιμεύουν να κεν-
τρίζουν καὶ να προκαλοῦν τὴν
μίμηση ἄλλων λαῶν, τῆς μίμησης
τῆς ἐλληνικῆς περφηφάνειας, τοῦ
ἐλληνικοῦ θάρρους, τοῦ ἑλληνι-
κοῦ ᾠρωσμοῦ. Μὰ καὶ κάτι ἄλλο
μὴδᾶ σήμερα ἔντονα καὶ δυνατὰ
μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ μας.
Ἡ αὐτοθυσία! Σὰν σὲ συναγε-
ρὸ σηκώθηκε τὸ σύνολο στὴν ἑκ-
κλησίαν τοῦ Ἀρχηγοῦ του. Κανεῖς
να μὴ μείνῃ πίσω. Σὰν να πρό-
κειται να μείνῃ ἔξω ἀπὸ τις λαυ-

περὲς πόλεις τοῦ Παραδείσου.
Νὰ προσφέρῃ, νὰ δώσῃ καὶ πάλι
νὰ δώσῃ! Νὰ ρίξῃ στὸν ἀγῶνα,
τὸν ὕπερ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς, τὴν
ψυχὴ τοῦ, τῆς ζωῆ τοῦ, τὸ αἷμά
τοῦ, τὸν πλοῦτό τοῦ, τὴν ἐργα-
σία τοῦ, τὴν καλοπέρασί τοῦ, τὸ
μπόλικο ψωμί τῶν παιδιῶν τοῦ,
τὸν ὁλόκληρο τοῦ.

Μιλώντας στο ραδιόφωνο τις προάλλες, ο ύπουργος της Έθνικας Προνοίας κ. Ήλιος Κριμπίας σ' έναν σύντομο μ' περιεκτικό λόγο έτόνισε αυτή τη θρυλική ελληνική προσφορά των δανών για την ανώτατη αυτή αξία, που αναφέραμε, υπό την τιμή της Πατρίδος. Είπε πολύ χαρακτηριστικά στην ομιλία του: «Ο όδολος της χήρας του Ευαγγελίου έγινε σημερινή ελληνική πραγματικότητα». Αλήθεια, πόσα σύμβολα και πόσες παραβολές, πόσα δόγματα και πόσα παραμύθια δεν έγιναν σήμερα ελληνικές πραγματικότητες! Ή ελληνική φυλή γράφει σήμερα μία νέα της ιστορία μ' ένα κοντόλι τόσο νε-

ρὸ καὶ τόσο ἀσταλέιν, πού οὔτε
χρόνι, οὔτε ἀνθρώπιν θά μπορέ-
σουν νὰ το τακτοποιῶν. Ἰστορία
πὺ καὶ κεφάλαια τῆς ὑπέροχα θά εἶ-
ναι ὅχι μόνον οἱ ἡρώων ἀλλὰ οἱ
ἀνδραγαθήματα, ἀλλὰ οἱ ὅτι
καὶ οἱ ἀνιστορήτες δολοκλήρες
τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς σ' ὅλες τῆς
γυῖες τοῦ κόσμου δολοκλήρες
τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς πὺ ντυθῆ-
κε τῆ λαμπρῆ πορφύρα ὅλων τῆς
τὸν ἐνδοξῶν παρελθόντων γιὰ νὰ
βασιλεῖ ἐπιβλητικῇ καὶ φωτοδόξῳ
πρὸς τὸ Μεγάλον τῆς Μέλων. Γι'
αὐτὸ τὸ Μέλων δουλεύομε ὅλοι
σήμερα — χαρὰ σ' ἐμάς! — ἀπὸ
τὸν ἀνάστατο τοῦ Ἑλίου μας
Ἀρχηγὸ ὡς τὸν ἔλαχιστο τοῦ
λαοῦ μας οὐντροφο μὲ μὴ πιστὴ
καὶ μ' ἕνα πείσμα ἀγνῶστο καὶ
σὲ μὴ τοὺς ἴδιους δὲ τὰ τώρα.
«Ὁ ὅσολος τῆς χήρας τοῦ Εὐ-
αγγελίου ἔγινε σήμερα ἑλληνικῇ
πραγματικότης!». Γι' αὐτὸ κάθε
ἐλαχίστη μας προσφορά εἶναι ἕ-
να ψηφί σὺν μεγάλῳ μωσαϊκῷ,
πὺ λέγεταί σήμερα ἑλληνικῇ
Πατρίδα, ἑλληνικῇ Τιμῇ.

Σ. Κ.

K. Y. A. M.

“Όπως όλες οι υπηρεσίες, που ξεπετάχτηκαν τώρα τελευταία, μετά την 28^η Οκτωβρίου, δηλ. μετά την κηρυχή του πολέμου, έτσι βιάστηκε και η Κεντρική Ύπηρεσία Άλληλεγγύης Μετώπου, δραστηριότητα με ένθουςιασμό και αυθοσσία, όπως όλα τα γραφεία και τα τμήματα που δημιουργήθηκαν τώρα που η χώρα μας βρίσκεται σε εμπόλεμο κατάσταση από την Έθνική Οργάνωση Νεολαίας. Θαρρείς κανείς ότι δ. τι καταπιαστή η ελληνική νεότητα κάτω από τη ζωογόνο πνοή του Άρχηγου της προεδρείας κ' αδιάνει σαν να έχη την ελκυσία του Θεού. Έφτασε μια δαλιόλογη εκκλησία Του γιά να φέρη τα μεγάλα αποτελέσματα. Ε'νισχύσατε με δ. τι έχετε την μεγάλην αυτήν προσπάθειαν και με όλες σας τις δυνατόειες!“. Έτσι επήλθε και λακωνικά και μέσα σε 5 μέρες μαζεύθηκαν όχι χιλιάδες, ούτε μυριάδες, αλλά εκατομμύρια. Και μάλοστα ενώ συγχρόνως γίνοντο τόντο άλλοι έρωνοι και τόσες άλλες προσφορές. Δέκα μέρες μετά την κηρυχή του πολέμου έστάλησαν κιόλας στους ήρωές μας εκεί άπάνω χιλιάδες κουβέρτες, πουλόβερ, κάλτσες, γάντια, τσιγάρα, κασκόλ, κάπτες, σοκολάτες, τσιγάρα, μπισκότα, σούκα, κουλούρια κ' ένα σωρό άλλα ωφέλιμα πράγματα.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἐκπληκτικὸ ὅτι μὲ μιὰ ἀπόφασι τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Προνοίας καὶ μὲ τὴν ἔγκρισι τοῦ Ἀρχηγοῦ Ὠριστηκῆς ἐκτελεστικῶν ὀργανοῦ τῆς Μεγάλης Ἐπιτροπῆς Κοινωνικοῦ Ἐράνου ἀκόμα καὶ γιὰ τὴ διὰθεσι τοῦ προϊόντος τοῦ ἐράνου αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Προνοίας καὶ γιὰτὶ ἀκόμα μὲ τὴν Περιφ. Ὑπ.πρ. Ἀλλὰβη, Μετ. τάχθηκε ἐπιτρόπια τῶν «Σπιτιῶν τοῦ Στρατιώτη». Ἡ Νεολαία σήμερα ψυγίζει μὲ τὸ ἀλληλεγμένον καὶ ἐνωτικὸ πνεῦμα τῆς ὁλοκληρητῆ τῆν Ἑλλάδα. Εἶναι εὐτυχημένη γιὰτὶ βρῆθηκε στὴν ἑξαιρετικὴ αὐτὴ ἐποχὴ καὶ γιὰτὶ τάχθηκε ἐκτελεστὴς τῶν μεγάλων σκοποῦν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς.

Τί σημασία ἔχει πῶς ἐφέτος
δὲν εἴμαστε σὲ θεοὶ ν' ἀγοράσου-
με νέο φόρεμα. Μποροῦμε τὸ πα-

ληθὶ νὰ τὸ κάνουμε καινούργιο. "Ε-
ται ἀπαντῶ σ' ἕνα νέο κορίτσι
ποῦ μοῦ ἔδειχνε προχθὲς τὸ περ-
σινὸ του φορέμα. Ἐφέτος βέβαια
ὅλες μας θὰ κάνουμε τὸ ἴδιο, γιὰτὶ
θέλουμε καὶ μεῖς τις οἰκονομίες
μας νὰ τις μεταβάλλουμε σὲ ζεστά
μάλλινα γιὰ τοὺς στρατιῶτες μας.

Α' ΣΥΓΕΔΙΟ.

Τὰ μεγάλα κομπιά θὰ φύγουν. Τὸ ἀνοιγµα θὰ γαζωθῇ καὶ κάρω θὰ πηλὴ µία πρόσθετη κομπιέτα ἀπὸ τὸ ὅραµα πού εἶχε τὸ διπλωµένο πρὶν ὀρέµα. Τρία νόστιµα κομπιά θὰ στολίσουν τὸ κορσάζ. Μικρὲς τσέπες καὶ γιαντάς ἀπὸ πικέ. Μανίκια μακρὰ ἢ κοντὰ, ὅπως σὰς ἀρεσεύει.

B' Συγέδιο.

Μπορεί να μη' αντί γιακά ε-
να-γαρνίρισμα από χρωματιστά
μεταξωτά με ύψηλο γιακά. Το ι-
διο και τα τραπεζάκια. Τα μανικά-
καθώς βλέπετε μπορούν να γίνουν
και μακρύτερα και κοντά. Έχει τό-
τε ένα νόστιμο νόστιμο στυλ.

*

Χαρομένο, περρωμένο, πλημυρισμένο από την λεβεντιά, της Έλληνικής φυλής, μάς ήρθε το μήνυμα, πάνω στ' αρχοντεία περά της Ελληνικής Δόξης, να κινηθείς από της θρυλικής βουκοκορπής της Πίνδου, από τις οδύλλικα, αντίησαν στον μυρωμένο αέρα οι καμπάνες. Κάθε τους γτύπος και ένας παλιός, κάθε τους βούκιμα και μία λαογάρτα. Ορισμένους εξεβύλιεται η Έλληνική Σημαία, Έλληνική Ψυχή, για να κημιακή ευτυχήμένη κι' Ιερή, όπως πάντα, στον καταγάλανο ουράνο. Στ' κάθε της Αλκίωμα ξεπρόβαλ' κι' από ένας ύμνος, ύμνος που ζωντανεύει τις θούσιες που γίνονται κάπου μακριά, στ' αιματοδοξαμένους ραχούλες και βέρνει στις ευγενικές ψυχές το μοσχολόβο της Δάφνης που ξαναβάζει εκεί ψηλά. Ξαναζούν οι ήρωες. Ζωντανεύουν οι θούσιες, η δάφνη ξαναβραστάνει και γιγαντώνεται πάλι στην έλπα. Τό 21 ζωντανεύει, ξαναζήτ' το παρελθόν. Ζούμε σε όραμα. Μά όταν η καρδιά μιλά τα δράματα γίνονται πραγματικότητα, που την ζούμε, την νιώθουμε, την δημιουργούμε.

Μιά μάνα πηγαίνει γονατιστή στην «Παναγία την Ύψαιναν» να προσκυνήσει τη χάρι της που άλωσε την ποδιά της και μάζεψε τις σφαίρες των εχθρών, χαρίζοντας τη νίκη στα παιδιά της χώρας που τη δόξασε. Τέτοια είναι η πίστις της Έλληνικης φυλής στην Παρθένο Μητέρα του Θεού — την Παλλάδα Αθηνά, ντυμένη με τις νέες θρησκείας τα πέπλα. Οι εκκλησίες της είναι ό Παρθενών. Άγρότερος, σάν περάσουν χρόνια και χρόνια, ο θρόνος θέ να περιβήλῃ τη σημερινή πίστι με το άσπρο του λυκαυγέις με τα χρυσά αστέρια και τα πυκνά σκοτάδια, και το γονατιστό προσκύνημα θα γίνῃ δημοτικό τραγούδι που θα μαγεύῃ τις Έλληνικὲς ψυχές. Καί κάποτε καρδιές θα ελπούν στην ἰμάντα του σημερινού πολέμιστῃ που με τὴν πίστι της στή νίκη ἔθεβρε στην καρδιά του ἥρωα τὴν ὀρμή του πολέμου.

Χαρούμενα παιδιά, παιδιά της δημιουργίας
τοῦ 36 πηδῶντας μὲ γέλιτα καὶ ξεφωνητά
γεμᾶτα ἀγαλλίασι, διαλαλοῦν τὸ πάρσιμα τῆς
Κορυτσᾶς καὶ προχωροῦν νὰ σχηματίσουν τὴν

Φάλαγγες τῶν νέων Μακεδόνων, πού θά δοῶ-
σουν μία μέρα τήν Ἑλλάδα, τήν Ἑλλάδα τῆς
Αὐγουστίνης Δημουλῆς. Ἡ νίκη τῆς ἡρώ-
της ποσταντέλλας καί τοῦ ἀερόπορου πού πε-
ρούσις καί πάλι μαζί μέ τήν γαλανόλευκη τῆς
Κορσάρας γίνεται γι' αὐτές τῆς καρδούλης θρύ-
λος, ὄνειρο πού τό βλέπουν μέ τό ματιά τῆς
ψυχῆς τους, τό παύσαντο, τό ἐξηλυσαν. Τό
προσπάθειά τους τό τόσο γλαφυρό μαρτυροῦν καί
μία κρυφή ἐλπίδα κρυμμένη κάτω ἀπό τό χαμο-
γέλιο. Μόνα τους ὀρκίζονται μέσα τους, ἀπό
λύτωση παιδικῶν ὄρκων, ἀπό ἐλπίσιν ποτὶ
ξένο κατακτητὴν ἀπὸ πατρίδα τό ἀψιλόβεστο
χωμάτι τῆς Νέας Ἑλλάδος καί ἀπό θυσία
σθεῖν εὐπρόσθετο θυσιάζει στὸν Βοῦθ τῆς Πα-
τρίδος τὸν στεραιωμένον ὁ ἄματι καί ὁ δάτι. Ἐ-
λκυστὴν παιδικὴ προσφορά τὴν θυσία τῶν ἡ-
ρώων μας. Τὴν νοιάζουν τὴ νίκη, γιατί ἡ νίκη
εἶναι καί δική τους, γι' αὐτοὺς εἶναι περφηανὴ
ἐνθουσιασμὴ, οὐδάρᾳ.

ΑΣΗΜΗΝΑ ΔΕΔΟΥΣΗ

*

Βαρύς ἄρχισε ὁ χειμῶνας καὶ μέσα
στὶς πόλεις. Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσο
τσουχτερό θὰ εἶναι τὸ κρύο ἐκεῖ ἐ-
πάνω στὰ βουνὰ τῆς Ἀλβανίας! Ἄν-
τὰ δικά μας τὰ χέρια ἐξυλιάζουν, σκε-
φθῆτε τὰ χέρια τῶν παιδιῶν καὶ ἀδελ-
φῶν μας ποὺ πολεμοῦν ἐκεῖ ἐπάνω.
Τὰ χέρια αὐτὰ ποὺ αγωνίζονται γιὰ
τὴ νίκη πρέπει νὰ εἶναι ζεστά, γιὰ νὰ
μποροῦν νὰ κρατοῦν καλὰ τὴν θρυ-
λικὴ ἑλληνικὴ ξιφολόγη ποὺ ἐκτοπί-
ζει καὶ ἀτονεῖ τὸν ἐχθρό. Γι' αὐτὸ ἀ-
νάμεσα στὰ ἄλλα μάλλινα ποὺ ἐτοι-
μάζετε, πιασθῆτε νὰ πλέξετε καὶ με-
ρικὰ ζευγάρια γάντια.

“Ένα από τὰ διάφορα εἶδη σᾶς δι-
νουμε γιὰ πρότυπα. Πολλῶν εἰδῶν
γάντια ὑπάρχουν. Μὲ δάχτυλα, σὰν
ποὺ δείχνει ἡ εἰκόνα μας, μὲ μισὰ δά-

χτυλα, για να μπορούν λέει να κα-
πνίζουν εύκολα τα παλληκάρια μας.

Και χωρίς δάχτυλα, μόνο με αντίχειρα, όπως ήτανε πριν από 25 χρόνια τα γάντια των κυριδών. Υπάρχουν και άλλα, σαν εκείνα που φορούν οι χιονοδρομοί, μονοκόμματα πάνω πλεγμένα.

Σείς κάνετε ὅτι εἶδους θέλετε.
Φροντίστε μόνο νὰ ἔχουν μεγάλο λά-
στιχο, νὰ εἶναι δηλ. μακρὰ γιὰ νὰ
παίρνουν μέσα τὸ μονίκι τοῦ ἀμπεχο-
νι. Τότε προφυλάσσεται καλὰ ὁ πα-
λειμιστὴς μας ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὸ
ἀγέρα.

Στην εξήγησι αὐτῇ ποὺ σὰς παραθέτουμε προσθέσατε παντοῦ 6-8 πόντους, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ γάντι εὐρύχωρον. Σεῖς σὰν ἔξυπνα κορίτσια βέβαια δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μένετε κολλημένε στὸ σχέδιον. Αὐτὸ εἶναι μόνον μιὰ μικρὴ ὑπόδειξις.

Για να μαθαίνετε

Μαγική εικών

Το αυγό

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

Τρίγωνον

**** 1η σειρά: Μία των
**** Κυκλάδων, 2α σει-
*** ρά: Στενός συγγε-
** νής, 3η σειρά: Τρέ-
* ξιμο, επί ύδρων,
4η σειρά: Αναφορική άν-
τωνυμία, 5η σειρά: Σύμφω-
νον.

Και καθέτως τὰ ἴδια.
Α. Γ. ΒΑΤΙΔΗΣ

Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦν λιμένα τῆς Μεσογείου.

1) Εὐαγγελιστής, 2)
Πρωτεύουσα ἐνδόξου Εὐ-
ρωπαϊκοῦ κράτους, 3) Δί-
δεται ὡς τροφή εἰς τὰ ζῶα,
4) Κράτος τῆς ΒΔ. Εὐ-
ρώπης, 5) Ἑλληνικὸν ἀντι-
τορπιλικὸν τὸ ὁποῖον ἐξῆ-
θισεν Ἱταλικὸν ὑποβρύχιον,
6) Νῆσος τοῦ Α. Αἰγαίου,
7) Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχηγοῦ
μας, 8) Περιφέρεια τῆς
Πελοποννήσου.

Γ. ΚΑΡΡΟΤΣΙΕΡΗΣ

Γρίφος

Ὁ ἦ + φορὰν ὄνοι 11
Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 9ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζον-
τίως: 1 Ἰσπανία, 2 Τόπος, Ρά,
3 αὐ—τόπος, 4 Ἀήμιος, 5 Ἰση-
—Σκη, 6 αἶ—έν, 7 Αἰτωλία,
8 νά—Εἰρη, 9 Κράτος—ἀς, Κα-
θέτως: 1 Ἱταλία—ἐκ, 2 Σουη-
δία, 3 πλ—μῆ—ἰνα, 4 ἀξ—δαν,
5 Νότος, 6 Ἰσοκλές, 7 ἡνία, 8
Ροήν—ἀρα, 9 πᾶς—ἦν—ἰς. Με-
σοστιχίς: Πάθος, Πάθος, Πά-
θος, Πάθος, Πάθος, Πάθος,
Στοιχειόγραφος: Κύρος—
Κύπρος, Κρυπτογραφί-
κόν: Ἰσοκράτης, Ἰσά, Τροία,
Ἀσία, Σιτάρι, Κρασί, Ὄσσα,
Ἰστός, Κριτής, Κόττα, Γνω-
ρ—ἰ—ε—ε: Ἡ τράπουλα, ὁ τυ-
φλός, ὁποῖος ἔχει τὸ μεγαλύτερον
κεφάλι, ὁ ὁμοῖος τοῦ καθενός.
Αἰνιγμα: Ὁ παππὸς, ὁ πα-
τέρας κι' ὁ γιός, Ποικ. Ἀ-
κροστιχίς: Σικόνο (Σά-
μος, Βιέννη, Πεκίνο, Σαχάρα,
Μεσόγειος, Βόρνεο, Μιλάνο).
Οἱ ἀριθμοὶ: 2+1+2+1+2+
1000+9+5+8+6 = 1043 (διο-
ρία, ἐνδύο, Διομήδης, δεκανέας,
κογχύλια, χτένια Πεντέλη, ἐντο-
μοτόκον, Ἀλέξης). Λεξιγρι-
φος: Πειραιάς (Πι—Ρέας).
Γρίφος: Οὐδὲ μὲ λαιδορεῖς,
ἀλλ' ὁ τόπος. Ἀκροστιχίς:
Γερμανία (Γαλλία, Ἑλλάς, Ρω-
σία, Μάρκον, Ἀγγλία, Νορβη-
γία, Ἰσπανία, Ἀλβανία). Με-
ταγραμματισμός: Πάρος
—Πάθος. Ἀθροίσμα 20: Δὲν
ἦτο δυνατόν νὰ γίνη ἀθροίσμα
ζυγοῦ ἀριθμοῦ, ἀφοῦ θὰ προστι-
θετο μονοὶ ἀριθμοί, (1, 3, 5,
7, 9) μονές φορές (πέντε).

—Τί ἀκαταστασία εἶναι
αὕτη; Ποῦ εἶναι ἡ Ἀντω-
νία;

Ὁ κύριος ζητεῖ τὴν ὑπη-
ρέτριά του, ἡ ὁποία εἶναι
ὡστόσο μέσα στο δωμάτιο.

Τὴ βλέπετε;

Κρυπτογραφικόν

1234567890 = Συγκοινω-
νία...
17890 = Μνήμα.
87690 = Φωτίζει.
52670 = Ὁχι νεότης.
5732 = Οἶκ. ζῶον.
267 = Ἀρχ. θεά.
89690 = Καταβά-
ται ὑπὸ τῶν
πολιτῶν
πρὸς τὸ
κράτος.
Γ. Δ. ΜΑΝΩΛΟΣ

ΤΟ ΦΙΔΙ

Εἶναι ἓνα παιχνιδάκι εὐκόλο καὶ κατάλληλο γιὰ νὰ δια-
σκεδάξῃ τὸ μικρὸ σας ἀδελφάκι, ποῦ τώρα τὸ χειμῶνα, μετὰ
τὸ κλείσιμο τῶν σχολείων, μένει ἀλόκληρη τὴν ἡμέρα στὸ σπίτι.

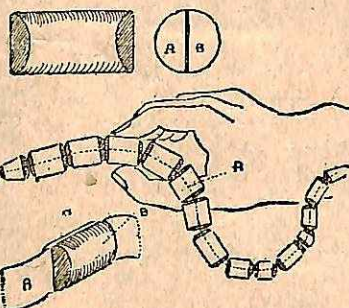
Γιὰ τὴν κατα-
σκευὴ αὐτῆς χρειά-
ζονται δέκα πέντε
περίπου στρουγγυ-
λοὶ φελλοί, ἓνα
μέτρο ταινία (μὴ
λωρίδα πανί), ὁ-
λίγη γόμμα καὶ ἓ-
να μαχαίράκι.

Θὰ κόψετε στὴν
ἀρχὴ τοὺς φελλοὺς
στὴ μέση, στὸ μᾶ-
κρος τοὺς, ὅπως
φαίνεται στὴ δεύ-
τερη εἰκόνα τῆς
πρώτης σειράς
(Α—Β). Οἱ φελ-
λοὶ ἔτσι θὰ διπλα-
σιασθοῦν καὶ θὰ
σχηματισθοῦν ἡμικύλινδροι καὶ θὰ «φαγωθοῦν» στὶς ἄκρες
(ὅπως στὴν πρώτη εἰκόνα, ἀνω ἀριστερά). Ἐπειτα στρώνετε
καὶ τὶς δύο ὀψεις τῆς ταινίας μετὰ κόλλα καὶ εφαρμόζετε τοὺς
φελλοὺς ἀπ' τὸ ἐσωτερικὸ τοὺς μέρους, ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἐπίπεδοι
(εἰκὼν κάτω ἀριστερά).

Μεγάλῃ προσοχῇ ὅμως πρέπει νὰ καταβληθῇ γιὰ νὰ μείνῃ
μεταξὺ τῶν φελλῶν ἓνα μικρὸ διάστημα (3-4 χιλιοστά). Χω-
ρὶς αὐτὰ τὰ διαστήματα τὸ φεῖδι σας δὲν θὰ ἔχῃ τὴν εὐκίνη-
σά ποὺ πρέπει.

Τὴν κατασκευὴ συμπληρῶναι ἓνας ἄλλος φελλός, ὁ ὁποῖος
σκαλίζεται καταλλήλως μετὰ τοῦ μαχαίρι καὶ παίρνει τὴ μορφή
τοῦ κεφαλοῦ τοῦ ἐρπετοῦ. Μετὰ λίγο χρῶμα — πράσινο, καφέ,
κίτρινο — τραβάτε στὸ τέλος μερικὲς γραμμὲς καὶ σχεδιάζετε
μεγάλια στίγματα στὸ σῶμα τοῦ φεϊδιού.

Ἡ κατασκευὴ σας εἶναι ἔτοιμη.
Ἄν ἐπιτύχετε, πρέπει τὸ ἐρπετὸ σας μετὰ τὶς κατάλληλες
κινήσεις δεξιὰ καὶ ἀριστερά — μετὰ τὸ χεῖρ ἢ μ' ἓνα σπαγγάκι
ποὺ δένετε στὸ κεφάλι — νὰ προχωρῇ σπασμωδικά, ὅπως τὸ
πραγματικὸ φεῖδι, μετὰ διαφόρους ἐλιγμούς.

Ἐνα μικρὸ «θαῦμα» ποὺ
μᾶς ἀνεκοίνωσεν ὁ κ. Α. Α.
Φ. Παπαγιάννης καὶ μετὰ
τὸ ὁποῖον μποροῦμε νὰ ἐκπλή-
ξωμε τοὺς φίλους μας:

Παίρνουμε ἓνα αυγὸ καὶ
τὸ βάζομε ἐπὶ πέντε συνε-
χεῖς ἡμέρες μέσα σὲ δυνα-
τὸ ξύδι. Ἐπειτα καλοῦμε
τοὺς φίλους μας καὶ λέμε
σ' αὐτοὺς ὅτι μποροῦμε νὰ
περάσωμε ἓνα αυγὸ ἀπὸ τὸ
στόμιο ἑνὸς μπουκαλιοῦ,
στόμιο ποὺ ἐννοεῖται ὅτι εἶ-
ναι πολὺ στενότερο ἀπ' τὴν
διάμετρο τοῦ αυγοῦ. Ὁ-
λοὶ θὰ ποῦν ὅτι εἶναι ἀδύ-
νατο αὐτό, γιατί ἀπ' τὴν
πίεσι τοῦ αυγοῦ θὰ σπάσῃ.
Τότε παίρνετε τὸ αυγὸ σας
καὶ σιγά-σιγά τὸ περνάτε
στὸ στόμιο τοῦ μπουκαλιοῦ.
Καὶ ὅλοι θὰ θαυμάσουν γιὰ
τὴν ὑπερφυσικὴν δυνάμει
σας!...

Χρειαζέται προσοχὴ νὰ
μὴ καταλάβουν οἱ φίλοι
σας ὅτι γιὰ τὸ θαῦμα χρη-
σιμοποιεῖτε ἓνα ὠρισμένο
αυγὸ, ποὺ ὑπέστη ὠρισμένη
ἐπεξεργασία. Γι' αὐτὸ εἶ-
ναι καλὸ νὰ ἔχετε 2-3 ἄλ-
λα αυγά, μετὰ ὁποῖα μπο-
ροῦν νὰ δοκιμάσουν ὅσοι
θέλουν. Καὶ ὅταν φθάσῃ ἡ
σειρά σας νὰ βγάλετε μετὰ
τρόπο τὸ εἰδικὸ αυγόν.

Ὁ μάγειρος, ποὺ ὑπαγορεύει
τὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν τοῦ
ἐστιατορίου, εἰς τὸ ἐπιβατικὸ
ἀεροπλάνο:

— Ὁρᾶτε! Γράψε, καὶ πάπια
κατασρόλας.

Τὶ εἶχε...

Ἡ ἐπισκέπτρια ἐξετάζον-
τας τὸν μικρὸ Πίπη, γυιὸ
τῆς φίλης τῆς, ποὺ βλέπει
γιὰ πρώτη φορά.

— Ἐχεῖ τὰ μάτια τοῦ πα-
τέρας του, τὸ στόμα τῆς μη-
τέρας του, τὴ μύτη τῆς γι-
γίας του...

— Ναι, βεβαίως! ὁ Πί-
πης. Ἐχω καὶ τὸ παντα-
λόνι τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ
μου.

Τὴν ἔπαθε...

Κάποιος συναντᾷ ἓναν
γνωστὸ του, ποὺ εἶχε νὰ
τὸν δῇ ἐδῶ καὶ πέντε χρό-
νια.

— Εἶμαι ἐνθουσιασμένος
ποῦ σὲ ξαναβλέπω. Ἐπίτρε-
πέ μου λοιπὸν νὰ σοῦ ἐπι-
στρέψω ἐκεῖνο τὸ ἑκατο-
στάριον ποὺ μοῦ εἶχες δα-
νεῖσει. Νὰ τὸ χρέος μου.

Ἄφου τὸ ἔβαλε στὴν τσέ-
πη του, ὁ ἄλλος ἀπαντᾷ.

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ
ἀλλὰ τὸ εἶχα ξεχάσει τε-
λείως.

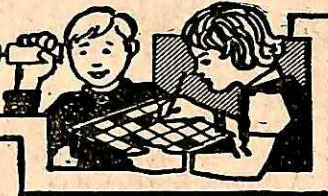
— Διάβολο! Ἐπρεπε νὰ
μοῦ τὸλεγες πρὶν.

Μουσικὴ καὶ χαρτιά...

Ὁ Μουσικός. — Χθὲς
βράδυ ἔπαιζα Σουμπερτ
δυσὸ δολόκληρης ὥρας.

Ὁ Χαρτοπαίκτης. —
Καὶ ἔχασες;

Δυσκολεύονται

ΕΝΘΥΜΙΑ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως:

1) Σύμφωνον. 2) Θάλασσα εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν. 3) Τὸ
μαλλὶ τῶν προβάτων. 4) Ἐρρίφθη εἰς τὴν καμίνον (ἀνδρὶκὸν ὄνομα).
5) Εἶναι τὸ ἀντί-
θετον τῆς πείθους
— Ζῶον (καθαρ.).
6) Κίνησις τοῦ
σκακιού — Δὲν δι-
αφέρουν σὲ τίπο-
τα (οὐδ. πληθ.).
— ΡΟΖ. 7) Πό-
λις τῆς Ἀνατολι-
κῆς Μακεδονίας.
8) Σκύρος (καθ.).
— Τὰ γράφουν οἱ
ἐφημερίδες — Ἡ
Ὁργάνωσίς μας.
9) ΝΙΣ — Δυὸ
φορές. 10) Ὅχι
ἀστέρας. 11) Ἀ-
σθενεία. 12) Ἀ-
ψητή. 13) Φωνήεν.

Καθέτως:
1) Σύμφωνον. 2)
Δεσποινίς (ξεν.).
3) Στρατιωτικὸν
πρόσταγμα ποὺ
προηγείται συνή-
θως τοῦ «Τροχά-
δην». 4) Ἐγγρα-
φὸν τὸ ὁποῖον ὁπο-
δοῦμεν εἰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Δημοσίου συνήθως, διὰ νὰ ζητήσω-
μεν κάτι. 5) Ἀριθμητικὸν (οὐδ.). — Δικό σου. 6) Συμπερασματικόν
— Ἄνθος — Κραυγάζω. 7) Μᾶς σκεπάζει στὸ κρεβάτι. 8) Γενεά
(8ημ.). — ΑΑΑ — Τρέξιμο ὄγρου. 9) Ναυτικὸς Ἀθλητικὸς Σύλλογος
— Δῶσε (ἀρχ.). 10) Κλείνουν τὶς πόρτες (ἀρχ. πληθ.). 11) Νεκρός.
12) Τὸ ἴδιόν σου (ἀρχ.). 13) Σύμφωνον.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ ΓΡΗΣ ΚΙ' ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

Μιά φορά κι' ἓναν καιρὸ ἦταν μιὰ
γρηά. Φτωχιά καθὼς ἦταν ἡ κακο-
μοῖρα, δὲν εἶχε νὰ πάρῃ ξύλα. Κι'
ἦταν μῆνας Γενάρης κι' ἔκανε κρύο
πολύ. Μιά μέρα λέει: «Δὲν πάω
πάνω στὸ βουνὸ νὰ μαζώξω κανένα
ξυλαράκι;» Καὶ παίρνει ἓνα σχοι-
νάκι κι' ἓνα σακκουλάκι, κι' ὅπου
εὗρισκε κανένα κουτσουράκι τὸ δά-
ζει στὸ σακκουλάκι τῆς, κι' ὅπου εὗρισκε
πάλι κανένα ξυλαράκι, τὸ δένει στὸ
σχοινάκι τῆς. Καὶ καθὼς πάγαινε
τὸν ἀνήφορο στὸ βουνὸ, ἔπιασε μιὰ
ψιχάλα. Σ' ἔκεινο τὸ βουνὸ ἦταν μιὰ
σπηλιά καὶ λέει: «Δὲν πάω σ' ἐκεῖ-
νὴ τὴ σπηλιά νὰ καθίσω νὰ περάσῃ
ἡ βροχή;» Κι' ἔπηγε σ' ἐκεῖνὴ τὴ
σπηλιά. Καὶ καθὼς μπήκε μέσα στὴ
σπηλιά, βλέπει δώδεκα παλληκάρια,
καὶ τοὺς λέει:

— Δός μας, γρηά, τὸ σακκουλά-
κι σου, τῆς λέν' ἐκεῖνοι.
Κι' ἡ γρηά τοὺς ἔδωσε τὸ σακ-
κουλάκι τῆς, καὶ πᾶν αὐτοὶ καὶ τὸ γιο-
μίζουν ὅλο φλωριά.

— Δός μας, γρηά, τὸ σακκουλά-
κι σου, τῆς λέν' ἐκεῖνοι.
Κι' ἡ γρηά τοὺς ἔδωσε τὸ σακ-
κουλάκι τῆς, καὶ πᾶν αὐτοὶ καὶ τὸ γιο-
μίζουν ὅλο φλωριά.

— Δός μας, γρηά, τὸ σακκουλά-
κι σου, τῆς λέν' ἐκεῖνοι.
Κι' ἡ γρηά τοὺς ἔδωσε τὸ σακ-
κουλάκι τῆς, καὶ πᾶν αὐτοὶ καὶ τὸ γιο-
μίζουν ὅλο φλωριά.

— Δός μας, γρηά, τὸ σακκουλά-
κι σου, τῆς λέν' ἐκεῖνοι.
Κι' ἡ γρηά τοὺς ἔδωσε τὸ σακ-
κουλάκι τῆς, καὶ πᾶν αὐτοὶ καὶ τὸ γιο-
μίζουν ὅλο φλωριά.

— Δός μας, γρηά, τὸ σακκουλά-
κι σου, τῆς λέν' ἐκεῖνοι.
Κι' ἡ γρηά τοὺς ἔδωσε τὸ σακ-
κουλάκι τῆς, καὶ πᾶν αὐτοὶ καὶ τὸ γιο-
μίζουν ὅλο φλωριά.

— Δός μας, γρηά, τὸ σακκουλά-
κι σου, τῆς λέν' ἐκεῖνοι.
Κι' ἡ γρηά τοὺς ἔδωσε τὸ σακ-
κουλάκι τῆς, καὶ πᾶν αὐτοὶ καὶ τὸ γιο-
μίζουν ὅλο φλωριά.

— Δός μας, γρηά, τὸ σακκουλά-
κι σου, τῆς λέν' ἐκεῖνοι.
Κι' ἡ γρηά τοὺς ἔδωσε τὸ σακ-
κουλάκι τῆς, καὶ πᾶν αὐτοὶ καὶ τὸ γιο-
μίζουν ὅλο φλωριά.

— Δός μας, γρηά, τὸ σακκουλά-
κι σου, τῆς λέν' ἐκεῖνοι.
Κι' ἡ γρηά τοὺς ἔδωσε τὸ σακ-
κουλάκι τῆς, καὶ πᾶν αὐτοὶ καὶ τὸ γιο-
μίζουν ὅλο φλωριά.

Ἀνοίγει τὸ σακκουλάκι τῆς, κάνουν «βροῦ»
τὰ φεῖδια.

Γεωγραφικὴ ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικά τῶν κάτωθι
ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦν Κράτος τῆς ΝΔ. Εὐ-
ρώπης.

1) Κράτος τῆς Ἀσίας,
2) Κόλπος τῆς Στερεᾶς
Ἑλλάδος, 3) Πόλις τῆς Πε-
λοποννήσου, 4) Παράλιος
πόλις τῆς Αἰγύπτου, 5) Νῆ-
σος τοῦ Αἰγαίου, 6) Ἑλ-
ληνικὸν πέλαγος, 7) Χώρα
τῆς Ἀφρικῆς.

Α. Γ. ΣΑΝΝΑΣ

Μαγικὸν Γράμμα

Τὴν ἀνταλλαγὴ ἑνὸς γράμ-
ματος τῶν κάτωθι λέξεων,
δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλ-
λου ἀναγραμματισμοὶ ἄλ-
λοι τόσαι λέξεις. Ἄρτα,
νόσος, πόλος, πόνος, Λαῦ-
ρα, ἀνά.

ΣΠ. Γ. ΧΑΛΑΣ

Σὰν ἔφθασε στὸ καλυβάκι τῆς, ἀ-
νοίγει τὸ σακκουλάκι τῆς καὶ τί νὰ
ἰδῇ; Ὅλο φλωρὶ γιομάτο. Τότες κά-
θισε κι' ἄρχισε νὰ περνᾷ καλὰ.

Ἀπέναντί τῆς καθότανε μιὰ ἄλλη
γρηά πρὶν φτωχιά ἀπ' ἐκεῖνη. Τὴν ἔ-
βλεπε ποῦ ἔδωκε ὅλο φλωριά, καὶ
μιὰ μέρα τῆς λέει:

Ποῦ τὰ βρες ἐσὺ αὐτὰ τὰ φλωριά;
— Μὰ καὶ ἐμένα, τῆς λέει ἡ γρηά,
σὰν πῆγα πάνω στὸ βουνὸ γιὰ ξυ-
λαράκια, μ' ἔπιασε ἡ βροχή, καὶ
μπήκα μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, καὶ
βρῆκα δώδεκα παλληκάρια, καὶ μοῦ
γιομίσανε τὸ σακκουλάκι φλωριά.

— Δέ μοῦ λές νὰ πάω κι' ἐγώ;
— Νὰ πᾶς, τῆς λέει ἡ γρηά.

Καὶ σηκώνεται καὶ πηγαίνει, βρί-
σκει τὰ παιδιά, καὶ τὰ χαίρεται.

— Πῶς ἦρθες ἀπ' ἐδῶ, γρηά; τῆς
λέν' ἐκεῖνα.

— Ἦρθα, παιδιά μου, γιὰ κανένα
ξυλαράκι.

— Ἀμ ποῖός μῆνας εἶναι πρὶν κα-
λός, γρηά;

Ὅλοι, κακὸ χρόνο νάχουνε, παι-
δάκι μου, ὅλοι μουτζωμένοι εἶναι.
Ἐκεῖνὸς τῆς γυρέψανε τὸ σακκουλά-
κι τῆς. Τὸ παίρνουν λοιπὸν τὸ σακκουλά-
κι τῆς καὶ πᾶνε καὶ τὸ γιομίζουν ὅλο
φεῖδια κι' ὁφού τὸ πήρε τῆς λένε.

— Γρηά, πρόσεξε νὰ μὴν τ' ἀνοι-
ξης στὸ δρόμο.

— Καλὰ, παιδιά μου, τοὺς λέει,
καὶ κινάει καὶ πάει στὸ σπίτι τῆς.
Κι' ἀφοῦ ἔκλεισε τὶς πόρτες καὶ τὰ
παράθυρα, ἀνοίγει τὸ σακκουλάκι τῆς,
κάνουν «βροῦ» τὰ φεῖδια, τὴν δι-
πλώνουν καὶ τὴν τρώνε. Καθὼς κα-
ταλάβατε καὶ σεῖς, τὰ δώδεκα παλ-
ληκάρια ποὺ μέναν στὴν σπηλιά ἦ-
ταν οἱ δώδεκα μῆνες.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ο Άρχηγός της Κυβερνήσεως και Γενικός Επιθεωρητής της Ε.Ο.Ν. κ. Ιωάννης Μεταξάς απέστειλε προς την Κεντρική Διοίκηση την κάτωθι επιστολήν μαζί με ένα όλμον εκ των κυριευθέντων υπό του ένδοξου στρατού μας Ιταλικών λαφύρων:

«Αποστέλλω εις την Ε.Ο.Ν. πρὸς φύλαξιν εις την αἰθουσαν τελετῶν όλμον, δωρηθέντα μοι υπό του ένδόξως κατακτῆσαντος αὐτὸν Συντάγματος Πεζικοῦ. Τὸ δῶρον αὐτὸ παραδίδω εις τὴν Ἑθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας διὰ νὰ τὸ διατηρῇ πάντοτε ὡς ὑπερήφανον δείγμα τῶν ὑπερόχων κατορθωμάτων τοῦ Ἑθνικοῦ μας Στρατοῦ, εἰς τὸν ποῖον ὑπηρετοῦν ἄλλως τε καὶ μυριάδες μελῶν της.

Τὸ λάφυρον αὐτὸ ἂς χρησιμεύσῃ εἰς τὸ νὰ ὑπενθυμίσῃ εἰς τὰς ἐπερχόμενας γενεὰς τῆς Ε.Ο.Ν. τὴν ὑποχρέωσιν τῶν νὰ εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι νὰ ὑπερασπισθοῦν τὰ Ἰδανικά μας, τὴν Τιμὴν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος μας μέχρι τελευταίας πνοῆς εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς παραδειγματιζόμενοι ἀπὸ τὸν ἡρωισμόν τοῦ στρατοῦ μας καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανιστῶν, ποὺ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὴν Πατρίδα».

Ο Άρχηγός της Κυβερνήσεως καὶ Γενικός Επιθεωρητής της Ε.Ο.Ν. Ιωάννης Μεταξάς

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ο Άρχηγός καὶ Γενικός Επιθεωρητής της Ε.Ο.Ν. Ι. Μεταξάς διὰ διαταγῆς ἐκφράζει τὴν ἄκραν του εὐαρέσκειαν πρὸς τὴν δύναμιν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ρεθύμνης, διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς Ἑθνικὰς Ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερε καὶ προσφέρει εἰς τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα μας.

Ἐπίσης ὁ Ἀρχηγός δι' ἄλλης του διαταγῆς ἐκφράζει τὴν ἄκραν του εὐαρέσκειαν εἰς τὴν δύναμιν τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρκადίας διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς Ἑθνικὰς Ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερον καὶ προσφέρουν εἰς τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα μας.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Φαλαγγίτισσαι τοῦ 5ου Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε.Ο.Ν. Βορρᾶ ἐπεσκέφθησαν προχθὲς τὸ 5ον Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον καὶ διένειμαν ἕκ μέρους τῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης διάφορα δῶρα εἰς τοὺς ἡρωικοὺς τραυματίας μας. Αἱ ἐν λόγω Φαλαγγίτισσαι διενήργησαν μεταξὺ των ἔρανον, τὸ προϊόν τοῦ ὁποίου ἀ-

νερχόμενον εἰς χιλιάς δραχμὰς διέθεσαν διὰ τὴν ἀγορὰν γλυκισμάτων καὶ σιγαρέτων, τὰ ὁποία ἐμοίρασαν ἐπίσης εἰς τοὺς γενναίους πολεμιστὰς μας.

Ἀκολουθῶς τὰ κορίτσια τῆς Ε.Ο.Ν. ἐτραγουδῆσαν διάφορα πατριωτικὰ ἄσματα, ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν τραυματιῶν μας.

Ὑπὸ ἄλλων συνεργειῶν τῆς Π.Υ. Α. Μ. συνεχίσθη καὶ χθὲς ἡ διανομὴ εἰς τοὺς ἡρωικοὺς τραυματίας μας φρουτῶν, εἰδῶν ρουχισμοῦ καὶ ἀτομικῆς χρήσεως καθὼς ἐπίσης ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκίπισσα Αἰκατερίνη παρηκολούθησε τὴν διανομὴν τῶν δῶρων ὑπὸ τῶν Συνεργειῶν τῆς Π.Υ. Α. Μ. Πρωτευούσης εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ συνεχάρη τὰ κορίτσια τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὰς περιποιήσεις ποὺ ἐπιδαψιλεύουν εἰς τοὺς ἡρωικοὺς τραυματίας μας.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ Π.Δ.Α.Π.

Ο Κινηματογράφος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης τῆς Ε.Ο.Ν. συνεχίζει τὴν προβολὴν μορφωτικῶν καὶ ψυχαγωγικῶν ταινιῶν του, προέβαλε κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ὡραίας ταινίας εἰς τὸ ὄργανοτροφεῖον Χατζηκώστα, εἰς τὸ Ἀναμορφωτικὸν σχολεῖον Ἀρρένων, εἰς τὸν οἶκον Κωφαλάων, εἰς τὸ Ἐφηβεῖον Ἀθέρωφ καὶ εἰς τὴν Λέσχην Ἑργαζομένου κοριτικοῦ Καλλιθέας.

ΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ. ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἦρχισε λειτουργοῦν εἰς τὴν πλατεῖαν Συντάγματος τὸ Περίπτερον τῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὸ Περίπτερον τοῦτο θὰ γίνεταῖ δεκτὴ πᾶσα προσφορά εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος, προοριζομένη διὰ τοὺς ἡρωικοὺς στρατιώτας μας καὶ τὰς οἰκογενείας των.

Ἐπίσης καθίσταται γνωστὸν ὅτι τὸ περίπτερον δίδει εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας μαλλὶ διὰ τὴν κατασκευὴν μαλίνων εἰδῶν διὰ τοὺς ἡρωικοὺς πολεμιστὰς μας.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Ἀπὸ τῆς 15ης μέχρι 30ης Νοεμβρίου τὸ Συνεργεῖον Σταθμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων Φθιωτοδοφωκίδος μετέβαινεν εἰς Σταθμὸν Λιανοκλαδίου ὁσάκις διήρχοντο ἀμαξοστοιχίαι μεταφέρονται τραυματίας εἰς Ἀθήνας καὶ στρατιώτας εἰς τὸ μέτωπον καὶ διένειμεν εἰς αὐτοὺς σιγάρρα, γλυκίσματα κλπ.

Τόσον εἰς Λαμίαν ὅσον καὶ εἰς τοὺς σχηματισμοὺς Φαλαγγιτιστῶν ζωηροτάτη κίνησις ἐκ μέρους τῶν Φαλαγγιτιστῶν καὶ βαθμοφόρων αὐτῶν ὅσον

ἀφορᾷ τὴν κατασκευὴν μαλίνων εἰδῶν διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν μαχομένων στρατιωτῶν μας.

Μετὰ τῆς αὐτῆς ζέσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐργάσθησαν κατὰ τὸ ὥς ἂν διάστημα αἱ Φαλαγγίτισσαι Ἀμφίσσης, Λιδωρικίου καὶ Ἀμυγδαλίδας ἐνεργῶς ἔρανον εἰδῶν μεταξὺ τῶν κατοίκων ὑπὲρ τῶν στρατιωτῶν μας.

Η ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ ΜΑΣ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἡ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης, διωργάνωσε τὴν πρώτην Ψυχαγωγικὴν παράστασιν διὰ τοὺς νοσηλευομένους εἰς τὸ 5ον Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον ἡρωικοὺς τραυματίας μας.

Καλλιτεχνικὰ τμήματα καὶ ἡ Χορωδία τῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. ἐτραγουδῆσαν διάφορα πατριωτικὰ τραγούδια καὶ ἐξέτελεσαν ὡραιότατα σκέτη.

Ἐξ ἄλλου ἡθοῖοι τοῦ θιάσου Ἡῶστα Μουσούρη εὐγενῶς προσφερθέντες ἔπαιξαν μερικὰ σκηνὲς ἀπὸ τῆς Ἐπιθεώρησιν «Μπράβο Κολοῦλλο».

ΔΩΡΑ ΤΗΣ Π.Υ.Α.Μ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης, διενεμήθησαν προχθὲς εἰς ἀναχωροῦντας πολεμιστὰς μας 7380 πακέτα σιγάρρα, 30 ὁκάδες σῦκα, 20 ὁκάδες καρύδια, 15 ὁκάδες ἀμύγδαλα καὶ 600 πορτοκάλια.

Εἰδικὰ Συνεργεῖα τῆς Π.Υ.Α.Μ. ἀσχολοῦνται μετὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀπὸρων οἰκογενειῶν τῶν ἐπιστρατευθέντων εἰς τὰς ὁποίας παρέχεται κάθε δυνατὴ βοήθεια καὶ προστασία.

Ἄλλο Συνεργεῖον τῆς Π.Υ.Α.Μ. Πρωτευούσης ἀπέστειλε χθὲς περὶ τὰς 200 ἐπιστολάς τραυματιῶν μας καὶ ἐπεκονώησε μετὰ ἀρκετὰς οἰκογενείας νοσηλευομένων εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Νοσοκομεῖα ἡρώων μας.

ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ο Φαλαγγίτης τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ Ιωάννης Θωμόπουλος ἀνεῦρεν εἰς τὸ Χαλάνδριον πορτοφόλι τὸ ὁποῖον περιεῖχε 3000 δραχμὰς καὶ ἔσπευσεν ἀμέσως καὶ τὸ παρέδωκεν εἰς τὸ ἀρμόδιον Ἀστυνομικὸν Τμήμα.

Ο Διοικητὴς τοῦ Τμήματος συνεχάρη τὸν Φαλαγγίτην διὰ τὴν ἀξίει-παινον πράξιν του.

ΤΙ ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ Η Κ.Υ.Α.Μ. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπέστειλεν ἀπὸ τῆς 25ης - 1 Δεκεμβρίου διὰ τοὺς

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησης

ἡρωικοὺς μας πολεμιστὰς τὰ κάτωθι εἶδη:

4513 φανέλλες μάλλινες, 4412 ζεύγη κάλτσες, 3436 πουλόδερ, 2268 πακέτα σιγάρρα, 872 κασκόλ, 1076 μαντήλια, 192 ζεύγη γάντια, 34 κουκούλες 422 σκελές, 457 πετσέτες, 803 ζωνάρια, 7 ζεύγη ἀρθύλες, 903 ὁκάδες σταφίδα, 447 ὁκάδες φασόλια, 208 ὁκάδες πατάτες, 76 κιθώτια πορτοκάλια, 200 βιβλία, 826 κουβέρτες, 5 κιθώτια μπισκότα, 101 μπουκάλες κοινὰ καὶ 1 κάπα.

Ο Κ. ΑΙΜ. ΒΕΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΡΑΔ. ΣΤΑΘΜΟΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Καθ' ἑκάστην Παρασκευὴν καὶ ὥραν 7 καὶ 30 μ. μ. ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Αἰμίλιος Βεάκης θὰ ὁμιλῇ πρὸς τὴν Νεολαίαν ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἡ ἑναρξίς τῶν ὁμιλιῶν τοῦ κ. Βεάκη ἔγινε τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν δὴν τρέχοντος μηνὸς καὶ ὥραν 7 καὶ 30 μ. μ. μετὰ θέμα ὁ «Τσολιάς».

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν. Ἐνταῦθα

Κύριε Διοικητά,
Λαμβάνω τὴν τιμὴν ὁ κάτωθι ὑπογεγραμμένος Σκαπανεὺς (ὕπενυμωτάρχης) τοῦ 1ου Τάγματος Ὑποδιοικήσεως Ἀρρένων Ἀθηνῶν Παν. Α. Βοκοτόπουλος νὰ προσφέρω εἰς τὸν ἔρανον τῶν ἐφθέρων μας τὰ κάτωθι εἶδη:

1860 ζεύγη κάλτσες,
65 φανέλλες ἀνδρ. καὶ γυναικείας,
15 » παιδικές,
12 κασκόρ καὶ
6 ζεύγη γάντια μάλλινα παιδικὰ.

Μετὰ πάσης τιμῆς εὐπειθέστατος ὁ μικρὸς συναγωνιστὴς
Π. Α. Βοκοτόπουλος

Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν.

Ἐνταῦθα

Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν πρόθυμον συμβολὴν κατὰ τὸν χθεσινὸν ἑορτασμὸν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν νικητῶν τοῦ στρατοῦ μας ἐν Ἀθήναις καὶ σὰς συγχάριμεν διὰ τὴν τελεῖαν ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος τῆς Ὀργανώσεως σας.

Παρακολουθοῦμεν μετ' ὑπερηφάνειας καὶ συγκινήσεως τὴν ἔξοχον δρᾶσιν τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος καὶ νομίζομεν καθήκον ἡμῶν νὰ σὰς ὑπενθυμίσωμεν ὅτι εἰς ταύτην ἐμπιστεύεται τὸ Ἔθνος τὸ μέλλον καὶ τὰς τύχας του.

Β. Α. Σ. Δ. τῇ 2 Δεκεμβρίου 1940
Βερνάρδος Ἐλευθερίου
Ἀντιστράτηγος

Πρὸς τὸν κ. Ἐπιθεωρητὴν τῆς 3ης Περιφερειακῆς Ἐπιθεωρήσεως τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἐνταῦθα

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὅπ' ἀριθ. 86)25 ὑμετέρου ἐγγράφου, δι' ὃ προσφέρεσθε νὰ ὀργανώσῃτε δαπάνη τῆς ὅπ' ὀμάς Ἐπιθεωρήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. τοῦ «Σπίτι τοῦ Στρατιώτου» ἐν Καβάλλᾳ, σπεύδομεν νὰ ἐκφράσωμεν ὅμιν μετὰ τῆς ἀποδοχῆς τὰς θερμὰς εὐχαριστίας καὶ συγχάρητριάς μας διὰ τὸ νῦν δέγμα τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν, ἃς ἡ Ε.Ο.Ν. προσφέρει εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Στρατόν.

Ὡς οἴκημα διὰ τὸ «Σπίτι τοῦ Στρατιώτου» ἐν Καβάλλᾳ θέλετε χρησιμοποιοῦσιν τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀσμανοῦ ἀριθ. 5 Γαλλικὴν Σχολὴν Ἀρρένων, εὐγενῶς προσφερθεῖσαν ἡμῖν ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Ἀποστολῆς τῶν Λαζαριστῶν, καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως γνωρίσητε ἡμῖν τὴν ἡ-

μέραν, καθ' ἣν θὰ ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ τὸ «Σπίτι τοῦ Στρατιώτου».
Ἐν Καβάλλᾳ τῇ 2α Δεκεμβρίου 1940
Βερνάρδος Ἐλευθερίου
Ἀντιστράτηγος

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ. ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ ΜΑΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ στείλῃ σὲ κάθε μας στρατιώτη, ναύτη καὶ ἀεροπόρῳ ἓξ ἑνα ἀτομικὸ πακέτο, τὸ ὁποῖον θὰ περιεχῇ διάφορα χρήσιμα δῶρα καὶ γλυκίσματα. Ἡ προσφορά αὕτη θὰ εἶναι μιὰ μικρὴ ἐνδείξις ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης τῆς Νεολαίας πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἑλευθερίαν τῆς ἀγαπημένης Πατρίδος μας.

ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΚΑΙ Η ΕΛΛΙΟΣΥΓΚΟΜΙΔΗ

Συνεργεῖα Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Πρωτευούσης ἀρχίζουν ἀπὸ σήμερον τὴν συλλογὴν ἐλαϊοκαρπῶν τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς Καισαριανῆς.

Ἐν συνεχείᾳ οἱ Φαλαγγίται θὰ ἀσχοληθοῦν μετὰ τὴν συλλογὴν ἐλαϊοκαρπῶν καὶ ἄλλων ὀργανισμῶν, ὡς ἐπίσης καὶ μετὰ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐλαϊοκαρποῦ τῶν κτημάτων ἐπιστρατευθέντων γεωργῶν τῆς Περιφερειακῆς Πρωτευούσης.

Η ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΕΥ- ΘΕΝΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΣ

Ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐκνοποίησε πρὸς ἀπόσας τὰς ὑπηρεσίας τῆς Τραπεζῆς τὴν κάτωθι ἐγκύκλιον:
Λαμβάνω ἐπιστολάς ἐκ τοῦ μετώπου ἀπὸ ὑπαλλήλων τῆς Τραπεζῆς, ποὺ ἐκδηλοῦν μετὰ ἀσχυκράτητο ἐνθουσιασμὸν τὴν πίστιν τους

στὴν Πατρίδα καὶ τὸν ἱερὸ ἀγῶνα τοῦ Ἑθνους.

Μετὰ εὐχαριστοῦν ἀκόμη γιὰ τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἡ Διοίκησις τοῦ Ἰδρυάτος λαμβάνει διὰ τοὺς ὑπαλλήλους της. Τοῦτο μετὰ συγκινήσεως ἀκούει περισσότερο, διότι μαρτυρεῖ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς των, ἀφοῦ καὶ ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται — Φρούροι τῆς τιμῆς τῆς Ἑλλάδος — δὲν παραλείπουν τὰ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς προϊσταμένους των.

Καὶ μετὰ εἰς τὴς ὀλίγες τινι γραμμὰς ἐπικαλοῦνται τὴν προστασίαν μου διὰ τὰς οἰκογενείας των καὶ τίποτε ἄλλο.

Ὑπερήφανος ἀκόμη μιὰ φορὰ γιὰ τὰ ὑπερόχα αἰσθήματα πατριωτισμοῦ καὶ αὐτοθυσίας ποὺ δονοῦν τὴς ψυχῆς των εἰς τὰ μέτωπα ἀγωνιζομένων ὑπαλλήλων τοῦ Ἰδρυάτος — αἰσθήματα ποὺ κατακλύζουν τὴν ψυχὴν κάθε Ἑλλήνου — παρακαλῶ ἀλλὰ καὶ διατάσσω:

Αἱ οἰκογενεαὶ τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀγροτικῆς Τραπεζῆς τῶν γενναίων παιδιῶν ποὺ ἐκλήθησαν ὅπο τὰ ὅπλα ἀποτελοῦν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀπομεινάντας εἰς τὰς θέσεις μας ἱερὰν παρακαταθήκην τὴν ὁποίαν ἐκείνοι μας ἐνεπίστευσαν.

Πάντες συνεπῶς οἱ ὑπαλλήλοι τῆς Τραπεζῆς ὀφείλουν νὰ εὐρίσκωνται εἰς ἄμεσον καὶ διηνεκὴ ἐπαφὴν πρὸς τὰς οἰκογενείας τῶν στρατευθέντων ὑπαλλήλων, παρέχοντας εἰς αὐτὰς πᾶσαν προστασίαν.

Ἰδιαίτερος παρακαλῶ νὰ παρακολουθῇται ἡ ἀποστολὴ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἀποδοχῶν τῶν στρατευθέντων, καὶ νὰ μεριμνῶσιν οἱ προϊστάμενοι καὶ λοιποὶ ὑπαλλήλοι περὶ τῆς καταστάσεως ἀπὸ ἀπόψεως ὑγείας τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν των, ἐρχόμενοι ἀνά πάσαν στιγμὴν καὶ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἀμεσοὶ ἀρωγοὶ καὶ ρυθμισταὶ τῶν ἀναγκῶν των.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12η Νοεμβρίου 1940

Ο Διοικητὴς
Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΤΩΝ Π.Υ.Α.Μ.

Ἡ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρκადίας περιυπέλεξε ὑπὲρ τῶν ἡρωικῶν πολεμιστῶν μας 648.166 δραχ., 13.706 κουβέρτες, 705 πουλόδερ, 3.198 χαρτοφακέλλα, 1.623 ὁκάδες μαλλὶ, 1.130 πακέτα σιγάρρα, 26.000 ὁκάδες τρόφιμα καὶ 30.000 πορτοκάλια. Ἐπίσης ἡ Π.Υ.Α.Μ. Ἀσσηθῶν 800.000 δραχ., 3.453 κουβέρτες, 40 χιλιάδες ὁκάδες πατάτες, λαδί καὶ διάφορα δημητριακὰ ἀξίας 150.000 δραχμῶν.

Ἡ Π.Υ.Α.Μ. Λαρίσης 166 κουβέρτες, 4.152 ζεύγη μάλλινες κάλτσες, 616 μάλλινες φανέλλες, 192 πουλόδερ, 450 ὁκάδες μαλλὶ, 500 ὁκάδες φασόλια καὶ διάφορα ἄλλα εἶδη.

Ἡ Π.Υ.Α.Μ. Μεσσηνίας 1.067 πουλόδερ, 369 κουβέρτες, 175 κουκούλες, 264 κασκόλ, 563 φανέλλες, 219 ζῶνες καὶ διάφορα ἄλλα εἶδη.

Ἡ Π.Υ.Α.Μ. Ἠλείας 448.000 δραχμές, 3.394 κουβέρτες, 222 μάλλινες φανέλλες, 108 σκελές, 284 πουλόδερ, 300 χαρτοφακέλλα καὶ διάφορα ἄλλα εἶδη.

ΝΕΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΜΕΤΩΠΟΥ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. προσέφερον οἱ κάτωθι τὰ ἑξῆς ποσὰ ὑπὲρ τῶν ἡρωικῶν μαχομένων στρατιωτῶν μας καὶ τῶν οἰκογενειῶν των:

Ν. Τσαγκάρης 1.000, Γραφεῖον Ἐλέγχου Διαστάτηριον Ἀγγλικῆς Πρεσείας 1.000, Νικολαΐδου 100, Σ. Πανωρίος 100, Μ. Ρουσσοῦ 200, Ι. Σίτη 100, Λεκάκη 150, Ἀργυρίδης 100, Μεγαλοοικονόμου 300, Ἀποστόλη 150, Μπόρος & Σία 100, Παπαμαῦρου 100, Καραγιαννῆς 100, Μαρκάκου 100, Δρακοντοῦ 100, Μουντρίχα 100, Ἀθανασιάδου 100, Νίκα 100, Σερέτη 100, Κ. Ἐγγλέζος 100, Γαβρὰ 100, Κ. Φωτοπούλου 100, Ἀναστασίου 100, Στεφ. Ἀπέργης 100, Λιδανίου 100, Κ. Χριστοδουλίου 100, Σ. Ἀμείδας 300, Τρακάδας 100, Σκιαδᾶς 100, Εὐαγγ. Καϊμωκτίδης 1.000, Γιαννουλῆς 100, Μαντουκα 100, Ε. Παπαντωνίου 100, Βίγκου 100, Κ. Κάνου 100, Βιγαλῶνης 300, Καραγιαννοπούλου 300, Εὐσταθιάδης 100, Δροσόπουλος 100, Πάλλης 100, Ἐπιφανίδου 500, Ζούκας 200, Βασιλόπουλος 200, Ἀδραμ 100, Ἀργυρῆ 100, Α. Μενιδιώτης 100, Σουρίδης 100, Γιαννουλῆς 100, Κόλλια 100, Στεφανίδης 100, Ἀποστο-

ΤΡΙΤΗ 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Η από ημερών άρξαμένη γιγαντομαχία εις τὰ περί της λίμνης Ἀχρίδος ὅρη κατέληξεν εις τὴν κατάληψιν τῆς ὁχυρωτάτης θέσεως Πόγραδετς καθὼς καὶ τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἡ ὁποία κατόπιν σφοδρὸν βομβαρδισμόν κατέληφθη αἰφνιδίως διὰ τῆς ἐξολογγῆς.

Αἱ καταληφθεῖσαι θέσεις εἶναι τοσόν προνομιοῦχοι, ὥστε διὰ τὸν ἐχθρὸν νὰ θεωρῇται ἡ ἀπώλεια τῶν ὡς ἀνεπανάρρωτος συμφορὰ.

Ὁ ἐχθρὸς ὁπισθοχωρῶν ἀτάκτως κατὰ μῆκος τῆς λίμνης Ἀχρίδος, ἐγκατέλειπεν ἐκατομμύρια χιλιῶν φυσίγγων, σαρῶν, κινωτιῶν, μὲ χειροβομβίδας, ἀμετρήτους ὄλκους, ἀντίκλινα καὶ παντοειδῆς ὅπλα.

Ἐπίσης ἐπὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἀχρίδος κατελάδομεν ἀδικὰ δύο βαρὰ πυροβόλα καὶ πλῆθος φυσίγγων μεθραλλιοβόλων. Μεταξὺ τῶν συλληφθέντων εἰς τὴν περίοχον τοῦ Πόγραδετς καὶ τῆς Ἀχρίδος αἰχμαλώτων, ὑπάρχουν πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοί.

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ἐκδόθεν ὅτι ἀριθ. 37 πολέμικον ἀνακοινωθέν, ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν ἀναφέρεται ἡ κατάληψις τοῦ Πόγραδετς ἔχει ὡς ἀκολουθεῖ:

Εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ μετώπου τὰ στρατευμάτα μας προελαύνοντα ἔθεσαν ὑπὸ τὰ πυρὰ τῶν τῶν ὁδὸν ἀπὸ Ἀγίων Σαράντα πρὸς Ἀργυροκάστρον.

Περὶ τὴν Πρεμετὴν τὰ ἡμέτερα τμήματα κατέλαβον νέας θέσεις. Περιήλθον εἰς χεῖρας τῶν σημαντικῶν ἀριθμῶν αἰχμαλώτων καὶ διάφορα ὕλικά, μεταξὺ τῶν ὁποίων τέσσαρα πυροβόλα.

Ἐπὶ τῶν ὁρέων τῆς Ὄστροβίτσας ἐπιτυχεῖς ἐπιθέσεις μας διέλυσαν ἐχθρὴν καὶ τμήματα. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι, ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλίται.

Βορείως τοῦ Πόγραδετς συνεχιζέται ἐνδοϊκὸς ὁ ἀγὼν.

Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξεδόθη τὸ ἑξῆς ἀνακοινωθέν:

Ἡ ἐχθρὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς καὶ πάλιν τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας εἰς τὴν οὐδεὶς στρατιωτικὸς στόχος ὑπάρχει, με ἀρκέτας ζημίας εἰς κτίρια καὶ καταρρέουσιν ἐνὸς ναοῦ.

Οἱ Ἴταλοι μὲ τὴν ὀλιγοήμερον κατοχὴν τῆς πόλεως Φιλιάτων, τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ πολέμου, φερόντες ἀπηγόρευον τοὺς κἀκὼθι Ἕλληνας. Μιλιτάρη φραγκίσκον φαρμακοποιὸν, Ἀθανάσιον Κέκαν Ιατρόν, Εὐάγγελον Βασιλῆην ἑμπόρον, Ἀχιλλέα Γουλάν ἑμπόρον, Ἀλέξανδρον Κομνιανὸν δημοδιδάσκον, Σταύρον Νταῦρον ἑμπόρον, Λάζαρον Παπὰν καὶ Κωνσταντίνον Στρατὴν κτηματίαν, Διὸν Βουτῆν καὶ Βασίλειον Τόττην κτηματίαν, Θεωδῶν Καραμπίαν παντοπώλην, Νικόλαον Βαρίνον, Γεώργιον Βαντζόραν, Βασίλειον Σαυρόν ἑμπόρου, Θεολόγον Μενίαν, Ἀθανάσιον Θεολόγον καὶ Θεωδῶν Θεολόγον κτηματίαν.

Πάντων τῶν ἀνωτέρω ἡ τύχη ἀγνοεῖται.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

Τὸ ἀνακοινωθέν τῶν ἐν Ἑλλάδι βρετανικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνακοινῶσε χθὲς τὴν μεσημέριαν τὰ ἑξῆς:

«Διαρκούσης τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ χθεσινὴ ἀεροπορικὴ δραστηριότης ὑπῆρξεν ἀσημαντός, λόγῳ τῶν καιρικῶν συνθηκῶν, τὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας ἐπέτεθσαν ἐπιτυχῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς νοτιοδυτικῆς Ἀλβανίας, ἡ ὁποία ἐχρησιμοποιοῖτο διὰ τὴν μεταφοράν ἀπὸ μικροῦ ὕψους καὶ παρὰ τὸ ἀντιαεροπλανοὺν πυρ, ἡ ὁδὸς ἐπλήγη, κατεστράφη δὲ μὴ σημαντικὴ γέφυρα. Προηγουμένως εἶχον βομβαρδισθῇ στρατιωτικὰ κτίρια εἰς τὴν περίοχον Τεπελενίου, ἐκ τῶν ὁποίων μερικὰ ἐκρηκνύοντο. Ἐξ ὁλῶν τῶν ἐν λόγω ἐπιχειρήσεων ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπανήλθον ἀθίκατα».

ΤΕΤΑΡΤΗ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Αἱ πολέμικαι ἐπιχειρήσεις ἐπ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου συνεχιζόνται παρὰ τὸ ἐπικρατοῦν δρι-

μύτατον ψυχὸς καὶ τὴν καλύπτουσιν τὸ ἔδαφος χιονά, ἰδίως εἰς τὸ κέντρον.

Μεταξὺ τῶν ὁψωμάτων βορειοδυτικῶς τοῦ Πόγραδετς διὰ μέσου τῶν κορυφογραμμῶν καὶ εἰς μέγα βάθος παραπλήσιος τῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἑρσέαν, τὰ στρατευμάτα μας πρὸς ἐξόντα διαρκῶς τὸν ἐχθρὸν, λυσσώδως ἀντιστάμενον, καταλαμβάνουν συνεχῶς ἀντικειμενικοὺς στόχους.

Ἐπίσης σφοδρότατοι μάχαι συνάπτονται περὶ τὴν Πρεμετὴν ἐνθεν καὶ ἐνθεν τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀδου καὶ τῆς ὁδοῦ πρὸς τὸ Τεπελένι. Συνελήφθησαν νέοι αἰχμάλωτοι καὶ περιήλθον εἰς χεῖρας μας ἀφθονοὶ ὕλικοι.

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ ὅτι ἀριθ. 38 ἐπίσημον ἀνακοινωθέν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὴν περίοχον ΠΟΓΡΑΔΕΤΣ κατελήφθησαν κατόπιν ἐντατικῶν ἀγώνων νέα ὕψωματα. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ περιήλθον εἰς χεῖρας μας αὐτόματα ὅπλα, ὅλμοι καὶ τρία πυροβόλα.

Εἰς τὸ λοιπὸν Μέτωπον ἐσυνεχίσθη ὁ ἀγὼν μὲ προόδους τινὰς τῶν στρατευμάτων μας.

Ἡ ἀεροπορία μας ἐβομβάρδισεν ἐπιτυχῶς φάλαγγας καὶ ἀποθήκας εἰς τὰ μετόπισθεν τοῦ ἐχθροῦ. Παρετηρήθησαν μεγάλα ἐπικρατεῖα.

Ἡ ἀεροπορία διώξεως συμπλακεῖσα μετὰ τῆς ἀντιπάλου κατέρριψε δύο ἐχθρικά ἀεροπλάνα.

Ἐν ἡμέτερον δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν βάσιν του.

Ἐξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐδόθη πρὸς δημοσίευσιν ἡ κατωθὶ ἀνακοίνωσις:

Παρὰ τῆς ἐχθρικής ἀεροπορίας ἐγένοντο χθὲς οἱ κατωθὶ βομβαρδισμοὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, στραφέντες κατὰ τοῦ ἀμύχου πληθυσμοῦ.

- 1) Εἰς Φιλιάτρα μὲ ἀσημαντὸν ἀριθμὸν θυμάτων καὶ ἐλαχίστας ζημίας.
- 2) Εἰς Πρέβεζαν μὲ μικρὸν ἀριθμὸν θυμάτων καὶ ζημίας εἰς οἰκίματα.
- 3) Εἰς Λευκάδα μὲ ὀλίγα θύματα καὶ ἀσημαντὸν ζημίας.

Ἐκ τῶν θυμάτων τῶν χθεσινῶν βομβαρδισμῶν τὰ περισσότερα εἶναι γυναῖκες καὶ μικρὰ παιδία. Αἱ βομβαρδισθεῖσαι πόλεις οὐδὲν ἀπολύτως στρατιωτικὸν ἐνδιαφέρον ἔχουν.

ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρετανικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνακοινῶσε χθὲς τὰ ἑξῆς:

«Βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας ἐνήργησαν χθὲς λίαν ἐπιτυχῇ ἐπιδρομῇ ἐναντίον σημαντικῶν στρατιωτικῶν στόχων τοῦ Αὐλώδου. Παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν κακοκαιρίαν καὶ τὴν παρουσίαν μεγάλου σχηματισμοῦ ἐχθρικών ἀεροπλάνων καταδιωκτικῶν, ἡ ἐπιθεσις ἐξετελέσθη ἐπιτυχῶς, ὅλαι δὲ αἱ ριψαίσεις βόμβαι ἐθεάθησαν πίπτουσαι ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ στόχου. Πυρκαῖα ἐξερράγη εἰς τινὰς μεγάλας οἰκοδομὰς πλησίον τοῦ λιμένος, ταύτην δὲ ἐπικολοῦθησαν σειραὶ ἐκρήξεων. Δέσμη βομβῶν ἔπεσε κατὰ μῆκος τοῦ προβλήτου, ἐπλήγη δὲ ἐν ἀμύχῳ πλοῖον. Κατέρριφθη ἐν ἐχθρὶκὸν ἀεροπλάνον τύπου «Κ. Ρ. 42».

Ἐἰς τὴν περίοχον τοῦ Ἀργυροκάστρου ἐν τῶν καταδιωκτικῶν καὶ συνήεν ἀεροαρχιαν καὶ κατέρριψε φλεγόμενον ἀναγνωριστικὸν ἀεροπλάνον τύπου «Ρ. Ο. 37».

Ἐξ ὁλῶν τῶν ὡς ἀνω ἐπιχειρήσεων ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπανήλθον ἀθίκατα εἰς τὰς βάσεις τῶν».

Πληροφορούμεθα ὅτι κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς ἐναντίον τοῦ Αὐλώδου ἐπιστροφήν του, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀγγλικῶ ἀεροπορικῶ σχηματισμοῦ ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἐπρόκειτο περὶ μίας τῶν καλλιτέρων μας ἐπιδρομῶν. Λόγῳ τῆς νεφώσεως ὑπεκρομένην νὰ κατέβωμεν χαμηλὰ, ὅπου μὲς ἀνέμενον τὰ ἐχθρικά καταδιωκτικὰ, δὲν εἶχον τύχην ὅπως. Καθὼς κατεδιώκον τὸν ἐν ἐκ τῶν κυμάτων ἐφόδου, ἔπερον κῆμα ἐπῆλθε καὶ ἐρριψε τὰς βόμβας του ἐπὶ τὸν στόχον. Διεκρί-

ναμεν μεγάλην φλόγα, μὲ ὕψηλὴν στήλην καύρου καπνοῦ ἀνῶθεν αὐτῆς, ἐν μέσῳ μερικῶν κτιρίων. Ἐφαίνετο ὡς νὰ εἴχομεν πληθεῖ κατὰ τὸ πολὺ σημαντικόν. Ὅλα αἱ βόμβαι καὶ ἐσθμείωσαν εὐστοχίαν. Ἐν τῶν ἐχθρικών καταδιωκτικῶν ἐδέχθη τὰ συγκεντρωμένα πυρὰ ἐνὸς κύματος ἀεροπλάνων μας καὶ κατέπεσε καθέτως μὲ καπνὸν ἐξερχόμενον τοῦ κινητήρος του. Ἡ κεραία τοῦ αἰσθητοῦ μου κατέρριφθη, ὁ ἀρχηγὸς δὲ ἐνὸς σημείου ἐδέχθη μόνον σφαῖραν ἐπὶ τοῦ κρᾶνους τοῦ καὶ αὐταὶ μόνον ὑπῆρξαν αἱ ζημίαι τὰς ὁποίας μὲς ἐπρὸς ἐν τῷ ἐχθρῷ. Ὅλοι ἐπανήλθον ἐν τάξει εἰς τὰς βάσεις μας».

ΠΕΜΠΤΗ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Ἀγὼν ἐκτάκτου σφοδρότητος διεξαγόμενος ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν εἰς τὰ περίε τοῦ Πόγραδετς, συνεχίζεται μὲ φανταστον ἡρωισμόν καὶ αὐτοθυσίαν τῶν ἡμετέρων.

Συνεπεία τῶν ἀκαθέκτων ἐπιθέσεων τῶν στρατευμάτων μας, ὁ ἐχθρὸς ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ με βαρυστάτας ἀπώλειαι τὰ βορείως τοῦ Πόγραδετς ὕψωματα, ἀήρσας ἐπὶ τούτων ἐκατοντάδας νεκρῶν καὶ πλῆθος πολέμικου ὕλικου.

Ἀκόμη μεγαλύτερας σφοδρότητος ἀγῶνες διεξάγονται ἐπὶ τῶν ὕψωμάτων τῆς Ντούνι-τας, εὐρισκομένων εἰς τὴν ἰδίαν περίοχον.

Ἐξ ἄλλου πρὸς Νότον καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν, ὁ ἐχθρὸς κινεῖται ἐν πλήρει συγχοῇ ἀπὸ τῶν Ἀγ. Σαράντα πρὸς τὴν Χειμάρραν. Ἡ αὐτὴ συσχυσίς μετὰ τῶν ἐχθρῶν στρατευμάτων παρατηρεῖται καὶ κατὰ τὴν ὑποχώρησιν τοῦ ἀπὸ τοῦ Ἀργυροκάστρου καὶ τὸ Τεπελένι, τὸ ὁποῖον εὐρισκεται ἐντὸς ἀκτίνος βολῆς τοῦ ἐλληνικοῦ πυροβολικοῦ.

Ἡ ὁδὸς Ἀγ. Σαράντα-Πρεμετῆς Ἀργυροκάστρου βλήθεισα ἀγρία, ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ μας κατεστράφη τελείως εἰς πλείστα ὅσα σημεῖα.

Ἡ σημαντικώτερη ἐπιτυχία τῶν στρατευμάτων ἔγκειται εἰς τὴν κατάληψιν τῆς σπουδαιότητος στρατιωτικῆς βάσεως τῆς πόλεως Πρεμετῆς καὶ τῶν περὶ αὐτῆς σπουδαίων ὁροσειρῶν.

Τὰ ἐχθρικά στρατεύματα ἀποβύοντα συνεχῶς κατευνεύονται περὶ τῆς Πρεμετῆς πρὸς τὴν Χειμάρραν.

Τὸ γεγονός τῆς καταλήψεως τῆς Ὄστροβίτσας καὶ ἀρκετῶν ὕψωμάτων καὶ χωρίων, ἐδημιούργησε διὰ τὸν ἐχθρὸν εἰς τοὺς τομεῖς τοῦ κέντρου ἀφορητὸν κατὰστασιν.

Ἡ κατάληψις τῆς Πρεμετῆς, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς σπουδαιότητα βάσιν, εἶχεν ὡς ἐπακολούθημα τὴν αἰχμαλωσίαν 500 καὶ πλέον Ἱταλῶν, καὶ νέαν πλουσίαν «συγκομιδὴν» εἰς παντὸς εἴδους πολέμικου ὕλικου, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ 6 πυροβόλα.

Κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις περὶ τὴν Πρεμετὴν, πείσματα ἀντίστασιν προέβλεπον τὰ λεγόμενα «Τάγματα θανάτου» τῆς Μεραρχίας Φερράρα, τὰ ὁποία ὁπεστηρίζαν ἐν δάσος εὐρισκόμενον εἰς τὸ πεδῖον τοῦ ἀγῶνος. Τὰ «Τάγματα θανάτου» ὑπέστησαν ἀληθῆ πανωλεθρία.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἐξαιρετικὴ ἐπίσης εἰς ἑκτασίαν καὶ ἀποτελέσματα ὑπῆρξεν ἡ δράσις τῆς ἀεροπορίας μας. Ἑλληνες ἀεροπόροι ἐβομβάρδισαν σφοδρῶς ἐχθρικάς φάλαγγας ἐν πορείᾳ.

Ὁμᾶς βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα ἐπέτεθ ταυτοχρόνως ἐναντίον καταυλισμῶν εἰς Ἑλλάσαν καὶ εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Σκούμη. Καὶ εἰς τὴν πρώτην ὅσον καὶ εἰς τὴν δεύτεραν περιπτώσιν τὰ ἐλληνικά βομβαρδιστικὰ ἐπέστρεψαν σῶα εἰς τὰς βάσεις τῶν ἐπιτυχόντων πλήρους τῶν ἀντικειμενικῶν τῶν σκοπῶν παρὰ τὴν ζωηρὰν ἀντίδρασιν τοῦ ἐχθρικοῦ πυροβολικοῦ.

ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

Ἐκ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη χθὲς τὴν νύκτα τὸ ὅτι ἀριθ. 39 πολέμικον ἀνακοινωθέν τῆς 4ης Δεκεμβρίου 1940:

«Σκληροὶ ἀγῶνες ἐπὶ τῆς δυτικῆς τοῦ Πόγραδετς ὁρεινῆς περιοχῆς ἐστέφθησαν ὑπὸ σημαντικῆς ἐπιτυχίας.

Πείσματα ἀντίδρασις τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὴν περίοχον βορείως Πρεμετῆς ἐκάμφθη κατόπιν ἰσχυρῶν ἐπεμβάσεων τοῦ πυροβολικοῦ μας. Ἐπὶ τῆς ἐκατέρωθεν τῆς ἀμαξίτης ὁδοῦ ζώνης, ὁ ἐχθρὸς ἐνήργησε προσβολὰς δι' ἀρ-

μάτων ἀποτυχούσας. Κατελάβομεν τὴν Πρεμετὴν.

»Ὁ ἐχθρὸς ὑπέστη βαρείας ἀπωλείας. Συνελάβομεν ἄνω τῶν 500 αἰχμαλώτων καὶ ἐκυριεύσαμεν 6 πυροβόλα καὶ ἀφθονον ὕλικον.

»Ἐπιτυχιστάτη ἐπίσης ὑπῆρξεν ἡ σημερινὴ δράσις τῆς ἀεροπορίας μας. Ἀναγνωρίσεις καὶ βομβαρδισμοὶ σταθερῶν καὶ κινητῶν στρατιωτικῶν στόχων ἐξετελέσθησαν μὲ διαπιστωθέντα ἐπιτυχῇ ἀποτελέσματα. Ἐν ἐχθρὸν ἀεροπλάνον κατέρριφθη ἐν ἀερομαχίᾳ. Ἀπαντὰ τὰ ἡμέτερα ἐπέστρεψαν ἀθίκατα εἰς τὰς βάσεις τῶν».

Ἐξ ἄλλου τὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξέδωσε τὴν κατωθὶ ἀνακοίνωσιν:

«Ἡ ἐχθρὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὴν Πρέβεζαν καὶ τὴν Ζάκυνθον, μὲ ἐλαχίστα θύματα ἐκ τοῦ ἀμύχου πληθυσμοῦ καὶ μικρὰς ζημίας εἰς οἰκίματα.

»Κατὰ συμπληρωματικὰ τηλεγραφήματα τῶν ἀρμοδίων ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, μεταξὺ τῶν ἀπαχθέντων ὑπὸ τῶν Ἱταλῶν ὡς ὁμῶν κατὰ τὴν ὑποχώρησιν πᾶσι ἀπὸ τὰ ἐλληνικὰ ἐδάφη, περιλαμβανόμενοι καὶ οἱ κατωθὶ Ἑλληνας: Ν. Ἀπ. Σιούτης, Θεοφ. Ἀπ. Σιούτης ἐκ Πυροδυστηνῆς καὶ Παντ. Θεοδοσίου ἐκ Γρατικοῦ Ἡγουμενίτσας. Ἡ τύχη τούτων ἀγνοεῖται».

ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρετανικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνακοινῶσε τὰ ἑξῆς:

«Αἱ ληψθεῖσαι ἀναφοραὶ ἐπιβεβαιῶν ὅτι, ἐκτὸς τῶν δύο Ἱταλικῶν ἀεροπλάνων, τὰν καταστραφέντων ὑπὸ τῶν βομβαρδιστικῶν σχηματισμῶν μας τὴν 2αν Δεκεμβρίου, εἶχον κατέρριφθαι καὶ ἑτέρα δύο ἐχθρικά ἀεροπλάνα. Εἰς τὴν περίοχον τῆς Πρεμετῆς τὰ καταδιωκτικά μας ἐπέτεθσαν ἐναντίον δύο ἐχθρῶν ἀναγνωριστικῶν ἀεροπλάνων, τύπου «Ρ. Ο. 37» καὶ τὰ κατέστρεψαν».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Τὰ ἐλληνικά στρατεύματα ἐξηκολούθησαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν θριαμβευτικὴν προέλασιν τῶν ἐπ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου, ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ μέχρι τῶν ὁρέων τῆς λίμνης Ἀχρίδος ἐπὶ τῆς Γιουγκοσλαβικῆς μεθορίου.

Ὁ ἐχθρὸς ὑποχωρεῖ ἀτάκτως μετὰ μεγάλων ἀπολείων, αὐτῶν δὲ καθήμενός ὁ ἀριθμὸς τῶν συλλαμβανόμενων αἰχμαλώτων καθὼς καὶ αἱ ποσότητες τῶν περιεχομένων εἰς χεῖρας μας λαφύρων.

Βορειοδυτικῶς τῆς Πρεμετῆς ὁλόκληρος Ἱταλικὴ μεραρχία ἐβερρίθη ἀπὸ τὰ ἐλληνικά πυρὰ.

Τὸ σημαντικώτερον ὅμως γεγονός εἶναι ὅτι ἡ Ἱταλικὴ ὑποχώρησις ἐν τῷ συνόλῳ τῆς κατευθύνεται πρὸς δυσμὰς, ἥτοι ὁ ἐχθρὸς ἀπωθεῖται πρὸς τὴν θάλασσαν.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἡ ἐλληνικὴ βομβαρδιστικὴ ἀεροπορία κατέφερε καὶ πάλιν σοβαρώτατα πλήγματα κατὰ τοῦ ὑποχωροῦντος ἐχθροῦ.

Τὰ ἀεροπλάνα μας κατέβοντα εἰς χαμηλὸν ὕψος ἥρσιαν σφοδρὸν βομβαρδισμόν ἐναντίον μηχανοκίνητου φάλαγγος τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἡ ὁποία διελύθη καὶ κατεστράφη.

Ἐν συνεχείᾳ ἐβλήθησαν κατ' ἐπανάληψιν διὰ βομβῶν μεγάλου διαμετρήματος στρατώνες, οἱ ὁποῖοι ἐκαλύπτοντο ἐπὶ πολὺ ἀπὸ πυκνοῦς καπνοῦς.

Ἐπίσης ἐβλήθησαν δέσμαι βομβῶν ἐντὸς ἐχθρῶν χαρκαμάτων ὅπου εἶχον καταφυγεῖ Ἱταλὸι στρατιῶται.

Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας μετὰ τῶν πληρωμάτων ἐπέστρεψαν σῶα εἰς τὰς βάσεις τῶν. Ἄλλως σχηματισμὸς βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων μας ἐπέτεθ ἐναντίον ἄλλης μηχανοκίνητου Ἱταλικῆς φάλαγγος, τὴν ὁποῖαν κυριολεκτικῶς ἀπεκτείναν.

Ἀπὸ χαμηλοῦ ἐπίσης ὕψους ἐβλήθησαν με καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα δέσμαι βομβῶν ἐπὶ καταυλισμοῦ τοῦ ἐχθροῦ.

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

Τὸ ὅτι ἀριθ. 40 ἀνακοινωθέν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Ὁ ἀγὼν ἐσυνεχίσθη καὶ σήμερον ἐπ' ὅλου τοῦ Μετώπου. Τὰ στρατεύματά μας ἐσθμείωσαν νέας προόδους, ἰδίως εἰς τὸν κεντρικὸν τομεᾶ, παρὰ τὴν ζωηρὰν ἀντίδρασιν τῆς ἐχθρικής ἀεροπορίας».

Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινῶνται τὰ κατωθί:

Ἡ ἐχθρὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε πάλιν χθὲς τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας, ἀνευ θυμάτων καὶ μὲ ἐλαφράς ζημίας εἰς κτίρια.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρετανικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνακοινῶσε χθὲς τὴν μεσημέριαν τὰ ἑξῆς:

«Εἰς λυσσώδη ἀερομαχίαν συναφθεῖσαν χθὲς ὑπεράνω τῶν ἐχθρῶν γραμμῶν, τὰ καταδιωκτικά μας ἀεροπλάνα, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ ὑποστοῦν ἀπώλειαν κατέρριψαν μέγαν ἀριθμὸν ἐχθρῶν ἀεροπλάνων. Ἑλληνικῆς πηγῆς πληροφορίαὶ δηλοῦν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν καταστραφέντων ἐχθρῶν ἀεροπλάνων ἀνέρχεται εἰς δέκα, ἀναμένεται ὅμως ἐπίσημος διαβεβαίωσις τοῦ γεγονότος.

»Ἐχθρὴν στρατεύματα, ὑποχωροῦντα ἐσπασμένως εἰς τὴν περίοχον Τεπελενίου — Κλεισούρας, ὑπέστησαν ἐπιτυχῇ ἐπιθεσὶν ὑπὸ βομβαρδιστικῶν καὶ καταδιωκτικῶν σχηματισμῶν τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας.

»Εἰς τὸν σχηματισμὸν μας ἐβομβάρδισε τὴν ὁδὸν τῶν καὶ συγκεντρώσεις στρατευμάτων εἰς Κλεισούρας, ἀμέσως δὲ πλήγματα ἐσθμειώθησαν ἐπὶ τ

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ,,

Ἀλβανία, 8 ἔχθρικά ἀεροπλάνα κατερρίφθησαν ὀπισθίκα καὶ κατεστράφησαν, 7 ἄλλα ὑπέστησαν σοβαρὰ βλάβας καὶ ἐξεδόθησαν ὁποῦ τῶν πλοίων μας εὐρισκόμενα εἰς δυσχερὴ θέσιν, καὶ ἄρκετα ἄλλα ὑπέστησαν ἐπίσης βλάβας.

» Ὅλοι οἱ πιλότοι μας καὶ τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν ἀσφαλῶς εἰς τὰς βάσεις τῶν.

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Ἡ Ἀλβανικὴ προέλασις συνεχίσθη καὶ σήμερον μὴν αὐτὴν σφοδρότητα τῶν προηγουμένων ἡμερῶν καὶ μετὰ νέας καὶ συνεχεῖς ἐπιτυχίας. Παρὰ το γεγονός ὅτι ὁ καιρὸς ἐξαιρετικῶς καλὸς καὶ τὸ στρώμα τῶν χιόνων ἔγινε παχύτερον, ἡ προώθησις τῶν τμημάτων μας καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ μετώπου ἐξηκολούθησε κατὰ τὴν συντηρητικὴν τοῦ ἐχθροῦ.

Οἱ ὑποχωροῦντες Ἴταλοι ἀναγκάζονται νὰ εὐρισκύνται διαρκῶς ἐν κινήσει, χωρὶς νὰ τοὺς παρέχεται καιρὸς πρὸς ἐγκαταστάσιν γραμμῶν ἀμύνει.

Ἐξ ἄλλου ἡ προσπάθεια τοῦ ἐχθροῦ ὅπως ἐγκαταστήσῃ νέαν γραμμὴν ἀμύνει βαρύτερον ἐντὸς τοῦ ἐσθάρτου τῆς Ἀλβανίας ἀποτυγχάνει συνεπεί τῶν σφυροκοπημάτων τῆς ἀεροπορίας μας.

Τὰ ἐχθρικά τμήματα, καταδιωκόμενα ὑπὸ τῶν ἡμετέρων, ἀπεχώρησαν σήμερον ἐξ ὁλοκλήρου τῆς περιοχῆς βορείως τῶν Ἀγ. Σαράντα, ἐγκαταλείψαντα ἄρθρον ὕλικον καὶ σημαντικὸν ἀριθμὸν αἰχμαλώτων, ἀξίωματικῶν καὶ ὀπλίων.

Τὰ ἐξ Ἀργυροκάστρου ὑποχωροῦντα ἐχθρικά τμήματα κατεβύνονται πρὸς τὴν περιφέρειαν Τεπελενίου.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΕΛΒΙΝΟΥ

Ἡ ἐξέλιξις τῶν ἐπιχειρήσεων εἰς τὸν νότιον τομέα ἐπιτρέπει τὴν δημιουργίαν τῆς βεβαίητος ὅτι ἡ πτώσις τοῦ Ἀργυροκάστρου εἶναι ζήτημα εἰκοσιτετραώρου τοῦ πολυ.

Ἡ κατάληψις τοῦ Δελβίνου, πραγματοποιηθεῖσα χθές, διευκολύνει σημαντικῶς τὴν πτώσιν τοῦ Ἀργυροκάστρου.

ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 42 Πολεμικὸν Ἀνακοινωθὲν τῆς 7ης Δεκεμβρίου, ἔχον ὡς ἑξῆς:

«Τοπικοὶ ἐπιτυχεῖς ἀγῶνες εἰς διάφορα σημεῖα ἐφ' ὅλου τοῦ μετώπου. Συνελασόμεν αἰχμαλώτους τινάς, ἐν οἷς καὶ ἀξιωματικοί. Κατελήφθη τὸ Δελβίνον».

Ἐπίσης τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξέδωκε χθές τὴν νύκτα τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν:

«Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐνήργησε χθές εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας περιωρισμένης ἐκτάσεως ἐπιδρομῆς. Βώμει ἀρρίφθησαν εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἰονίου καὶ εἰς μίαν πόλιν καὶ ἐν χωρίον τῆς Ἡπείρου. Θύματα καὶ ζημίαι δὲν ὑπάρχουν».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρετανικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνακοινεῖ σήμερον

ΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ.Υ.Α.Μ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 309)

Λίδης 100, Λυκίδης 100, Πολίτου 200, Ἀντωνάκοπουλος 200, Ὡδεῖον Ἀθηνῶν 500, Ζαχαρή 100, Μπίση 1.000, Πρέσης 100, Κωσταύμη 100, Σκαπετοπούλη 150, Ἀνδριτσάνος 100, Κων/τίνος 100, Παρασκευάπουλος 100, Σκελλαρίδης 100, Γεωργιάδης 100, Ἀργυροπούλης 100, Ζαχαρίου 200, Ρέππου 100, Ἀντωνάου 100, Γεωργίου 100, Παντελῆς 400, Δρίτου 100, Κερίνου 100, Πετρόπουλος 100, Μπουκάκη 200, Σμυρνάκης 100, Τσοῦπη 100, Μαργαριτάκης 100, Ἀργυροκούτρης 100, Κουκάς 200, Ἀνώνυμος 200, Δαμασκιάδου 150, Τσόγκας 100, Κουτσάκης 300, Μελίδης 250, Γεωργιάδης 100, Κουτσάκης 100, Παπαγγελίδης 100, Μανωλάκης 100, Στράβη 100, Στάθουρας 100, Μεταξῆ 100, Δεγαῖτου 100, Μπαλῆ 100, Σταματόπουλος 100, Παπανικολάου 100, Σώκρας 100, Βούλης 200, Λόης 100, Ρενιέρη 100, Ρομπούλος 200, Μελαχροίνης 100, Κουρακόστας 100, Ἀποστολόπουλος 100, Πήτας 200, Βέργος 100, Μπουχγιάνης 150, Ἀβραμίδης 100, Καραμανώλης 100, Νεγρελίδης 500, Ἀλεξίου 200, Βερρόπουλος 300, Βράτσος 150, Μουτσού 100, Λαζαροῦ 100, Καραβανόπουλος 100, Μανιῆς 100, Γαρόνης 200, Ἀργυράκης 200, Μακρή 200, Κορδάτος 100, Γεωργιάδης 100, Γκιζώρης 200, Ἀνθούλης 100, Σταθόπουλος 100, Κυπράνος 100, Πρωτοπαπῆ 100, Σιμα-

(χθές) τὴν μεσημέριαν τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ νέαν ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ Αὐλῶνος, χθές, ἀπὸ μέρους βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας, στήλη μαύρου καπνοῦ ἀνυψώθη ἀπὸ ἀποθήκην πυρομαχικῶν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξεργάσθη βώμει. Ἐπίσης βώμει ἐξεργάσθησαν εἰς σημείον ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένα φορητὰ αὐτοκίνητα, καθὼς καὶ μεταξὺ στρατιωτικῶν κτιρίων. Ἐξ ὧν τὸν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν ὁσῶς».

ΔΕΥΤΕΡΑ, 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Ἡ πτώσις τοῦ Ἀργυροκάστρου, ἡ ὁποία ἀνεμνετο ταχεῖα κατόπιν τῆς ραγδαίας προελάσεως τοῦ στρατοῦ μας καὶ τῆς καταλήψεως τῶν περὶ αὐτοῦ ὄχυρων θέσεων, συντελέσθη χθές τῇ μεσημέρειαν καὶ αἱ πρῶται ἑλληνικαὶ φάλαγγες εἰσῆλθον ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν πόλιν.

Ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν Ἀργυροκάστρου ἰταλικὸς στρατὸς, μετὰ τὴν πτώσιν καὶ τὸν τελευταῖον ἐπιστάμνον ἀμύνει τῶν, ἐγκατέλειψε τὴν πόλιν, τραπείε εἰς ἀτακτον φυγῇ, ἀφού προηγουμένως ἐβόησε καὶ ἐρήμωσε κυριολεκτικῶς αὐτήν. Τὰ ἑλληνικά στρατεύματα κατέβησαν νὰ συλλάβουν σωρείαν αἰχμαλώτων, οἵτινες δὲν κατόρθωσαν νὰ ἀκολουθήσουν τὸν κύριον ὄγκον τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ.

Τὸ ἀνευρεθὲν καὶ κορυφὴν πολεμικῶν ὕλικῶν παντὸς εἶδους εἰς τὴν πόλιν ἐκείνη ἀνυπολογίστου ἀξίας. Εἰς τὸν Ἀργυροκάστρουν οἱ Ἴταλοι εἶχον συγκεντρώσει ὅλα τὰ ἐφόδια, τὰ ὁποῖα προὔτιθεν νὰ χρησιμοποιήσουν διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἑλλάδος.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ἄμα τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς καταλήψεως τοῦ Ἀργυροκάστρου ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀπηύθυνε τηλεγράφημα συγχαρητῶν τῶν Διοικητῶν τῶν στρατευμάτων, τοὺς ἀξιωματικούς καὶ στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι κατέλαβον τὴν πόλιν.

Ἀργότερον ὁ Ἀρχηγὸς ἐπεκινώνησε προσωπικῶς μετὰ Διοικητῶν τῶν στρατευμάτων, τὸν ὁποῖον συνεχάρη καὶ τοῦ διεβίβασε νὰ σφίξῃ τὰ χεῖρα τῶν ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν διὰ τὸ λαμπρὸν κατόρθωμά των.

ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη τὸ κάτωθι ὑπ' ἀριθ. 43 ἀνακοινωθὲν ἐπὶ τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων:

«Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὰ Στρατεύματά μας διεξήγαγον ἐπιθετικούς ἀγῶνας εἰς διαφόρους τομεῖς τοῦ μετώπου.

» Οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ἔσχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κατάληψιν νέων ἐπικαίρων θέσεων ἐντὸς τοῦ Ἀλβανικοῦ ἐδάφους.

» Κατελήφθη τὸ Ἀργυρόκαστρον».

Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινούνται τὰ κάτωθι:

τὸς 100, Παπαδημῆς 200, Μαρή 1.000, Γεωργιάδης 100, Φωτεινοπούλου 100, Κρητικὸς 100, Θεοδώρα 100, Μάνου 100, Παπαδιέρου 200, Παπαλεωνάρδου 2.000, Ροντομάνη 100, Τσιφλίου 100, Κοσμίδης καὶ Πουζάκης 500, Παζικόπουλος 100, Σενούλης 100, Βαλιδάκης 100, Σταθόπουλος 100, Κασαντρίου 100, Ἀδάμ 100, Σούτσου 100, Φωτηρόπουλος 100, Ἀλεξίου 100, Σοφιάνης 100, Ριμνὸν 100, Σταματόπουλος 118, Καπονάνος 100, Γερακάρης 100, Κωνσταντόπουλος 100, Ἀλεξανδράτος 500.

Κα Σιστοδάρη 1.000, Τσαντίλης 1.000, Καζή 500, Δουσιανή 100, Ἀνδρ. Μεταξῆς 200, Εὐαγγελίδης 500, Πρεσβυτεράκης 100, Παρδάλη 100, Κουρθενέρης 200, Κ. Δημητριάδης 100, Βούρας 100, Μαγουλάς 100, Κωνσάκης 100, Δημητρίου Κοπόνου 100, Σινιόσγλου 100, Ἀνώνυμος 100, Σελῆς 100, Μάρκου Ἰωάννης 150, Κα Βασιλάκη 100, Κ. Σκέπτης 100, Κα Σόμπα 100, Κα Σταμάτης 100, Κος Νισανιάν 100, Κος Γουφάπουλος 100, Κα Σαρβελή 120, Κα Ρακέδη Ἑλένη, Κα Ζαγκιδρόουλη 100, Ε.Β.Ε.Σ.Κ. 100, Ζ. Κουζούρης 100, Σμηττόνγλου 100, Λαζαροῦ 100, Γκουφῆ 100, Καραβανόπουλος 100, Ε. Ζουτρούδου 100, Σκαρδαπάνος 500, Μαρία Σενάκη 1.000, Β. Ζανουδάκης 100, Ἰωάν. Κοράκης 100, Κερετῆς 100, Τσαλκικοῦ 100, Σανθόπουλος 100, Δεμίλη 100,

«Ἡ ἐχθρική ἀεροπορία ἐδομάρτισε χθές τὴν Λευκάδα, ἀνευ θυμάτων καὶ μὲ μικρὰς ζημίας εἰς οἰκήματα».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρετανικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοινώσε χθές τὴν μεσημέριαν τὰ ἑξῆς:

«Ὁ χηματισμὸς ἀεροπλάνων τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας ἐπέτεθ' ὡς ἐναντίον ἐχθρικών πλοίων ἐξ ὧν ἀλβανικῶν ἀκτών. Ἀμειστον πλῆγμα κατηνέχθη ἐπὶ τῇ πρῶται ἐνὸς πλοίου, ἐνὸς πολλὰ ἄλλα βώμει ἐπέσαν ἐγγύτατα αὐτοῦ.

» Ἀεροπορικὴ ἐπίθεσις, ἐνεργηθεῖσα κατὰ τοῦ Αὐλῶνος ὑπὸ κακὰς καιρικές συνθήκας καὶ ὑπὸ σφοδρὰν ἀντίστασιν ἐχθρικών καταδικτικῶν ἀεροπλάνων, ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχίας, καθ' ὅσον ὅλοι αἱ βώμει ἐπέσαν ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ στόχου, τὰ ἀποτελέσματα τῶν ὧμων δὲν ἐξηκριθώσαν.

» Τὸ ἐχθρικὸν ἀντιτοπικὸν πλῆγμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποστῇ ἐπίθεσιν ἐξ ὧν ἀκτών τῶν Ἀγίων Σαράντα καὶ ἐβέβη δύο ἄμεστον πλῆγματα, ὡς εἶχεν ἀναφέρει τὸ ἀνακοινωθὲν ἡμῶν τῆς 5ης Δεκεμβρίου, ἐκυριεύθη ὑπὸ μοναδικῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ. Τὸ ἀντιτοπικὸν εἶχεν ὑποστῇ τὸσον σοβαρὰς βλάβας, ὥστε ὑπεχρεώθη νὰ πλεύσῃ πρὸς τὸν πλησιέστερον λιμένα, ὅστις ἦτο ὁ τῶν Ἀγίων Σαράντα».

ΤΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΟΥ κ. ΜΕΤΑΞΕΑ

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον κ. Ἀλέξ. Παπάγον τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

«Ἀρχιστράτηγον Παπάγον,

Ἐπὶ καταλήψει Ἀργυροκάστρου ἐκφράζω πρὸς ὑμᾶς καθὼς καὶ τὸν ὅψ' ὑμᾶς στρατὸν καὶ ἰδίως τοὺς καταλαβόντας τὸ Ἀργυρόκαστρον, τὰ θερμώτατα συγχαρητήρια. Ἑλλάς πανηγυρίζει

Ἰωάννης Μεταξᾶς

Πρόεδρος Κυβερνήσεως

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΠΑΠΑΓΟΥ

Ὁ Ἀρχιστράτηγος κ. Παπάγος ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Α. Ε. Πρόεδρον Κυβερνήσεως, Ἀθήνας Ὑποβόλλω θερμώτατα εὐχαριστίας διὰ τὸ ἐπὶ τῇ καταλήψει Ἀργυροκάστρου συγχαρητήριον ὑμῶν τηλεγράφημα. Αἱ ἀλλεπάλληλοι νικαὶ τοῦ στρατοῦ μας προσφέρονται ὡς ἀνταπόδοσις τῆς πολυμύθου καὶ πατριωτικωτάτης ὡμῶν προσπαθείας κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ἀρχιστράτηγος Ἀλ. Ε. Παπάγος»

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΤΑΣ

Ἐπίσης ὁ Ἀρχιστράτηγος κ. Παπάγος ἐξέδωκε τὴν κάτωθι διαταγὴν πρὸς ὀρισμένην στρατιωτικὴν μονάδα:

«Διὰ τὴν νέαν σειρὰν τῶν νικῶν τοῦ ἐνδοῦ στρατοῦ μας, τὴν καταλήξαντες εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ Ἀργυροκάστρου, ἀπευθύνω εἰς ἅπαντας καὶ ἰδίως εἰς τοὺς καταλαβόντας αὐτὸ θερμώτατα συγχαρητήρια μου.

Γενικὸν Στρατηγεῖον

Ὁ Ἀρχιστράτηγος Ἀλ. Ε. Παπάγος»

Παντελῆ Ἑλεῦθ. 100, Κατσούλης 1.000, Ἐταιρεία Α.Γ.Φ.Α. 1.000, Ἐταιρία Χριστόπουλος 10.000, Ἐταιρεία Δεκίας 1.000, Κα Γρηγοροπούλου 200, Χατζηχαμπέρη 100, Οἰκονομίου 200, Μιχαηλίδης 500, Κα Κανελλοπούλου 100, Κος Τσάμης 100, Κα Τζίνου 200, Κα Ζωγράφου 100, Κα Κατσαμπάση 100, Κα Ζαχαρή 100, Κ. Φακινῶ 100, Κατίνια Φουφρή 100, Ζαγρένης 100, Βαλάντας 100, Ράξας 100, Κ. Νικολαΐδης 200, Δάδαρης 500, Κ. Γκαλιτῶ 100, Κ. Ἀστανῶ 100, Κ. Μέρτζανη 100, Ἀσπας, Καρτενίου 100, Κα Δημητρίου 150, Ἀρσένης 100, Ζιχῆς 200, Σοφία Μητροπούλου 100, Ἀμπλιαντῆς 100, Ἑλένη Παναγιωτοπούλου 100, Κος Ταμπάουλου 100, Καριώτου 100, Κατίνης 100, Μαρασῶ Τριφύλλη 2 ἐσθάρκα καὶ 100 ὄρχ., Κυριακοῦ 200, Πετράκης 100.

ΕΙΔΗ ΠΡΟΣΕΦΕΡΟΝ ΟΙ ΚΑΤΩΘΙ:

Ματσικόκου 2 κουβέρτες, 2 πουλόβερ, 1 χαλί, Γεωργαντῆς 20 πακέτα τσιγάρα, 7 ζεύγη κάλτσες κ. ἄ. Ρήγας 24 δωδεκάδες κουβέρτες χαλί, Πρωτοπαπῆς 20 κουτιά τσιγάρα, 3 ὑποκάμισα ἀνδρικά, Μάρας 10 ζεύγη κάλτσες, 3 κουβέρτες, Γκέρσους 2½ ὄκ. βούτου, 1½ ὄκ. μέλι, Μασουλῆ 14 κουκκὲς μαλλί, Πειραική — Πατρικῆ 5η προσφορά 2 τεμάχια κάμπος ἀξίας 1.751 δραχ.

(Ἡ συνέχεια τῶν εἰσφορῶν εἰς τὸ ἐπόμενον)

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ. Τὸ πεζογράφημα «Μία κουθέντα δύο σκαπανέων» εἶναι μᾶλλον... φιλολογικὴ διαφήμις τῶν Κινηματογράφων, ἐκλαμβανόμενον ὡς ἐπιχειρήσεως. Πῶς καὶ γὰρ ποῖο λόγο νὰ δημοσιεύσῃ; Ἀν ἀφωροῦσε τοῦλάχιστον τὸ ἑλληνικὸ θέατρο, ποῦ περὶ ἀληθινὰ δύσκολος ἡμέρες ἐξ ἀφορμῆς τῶν πολεμικῶν συνθηκῶν, θὰ μπορούσε νὰ κολασθῇ τὸ πρᾶγμα. Ἀλλὰ τοὺς Κινηματογράφους! Εἶναι πάντοτε γεμάτοι καὶ πάντοτε θησαυρίζουν. Διερωτώμεθα ἀκόμη, γὰρ ποῖο λόγο νὰ βάλετε, ἀντὶ ὑπογραφῆς μίᾳ περιπεπλεγμένη τζιφρα; ΑἴΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΝ. Δὲν πρέπει νὰ γίνεταί διακρίσις στὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ. Ὅλες εἶναι οἱ ἱστίες κ' ὅλες διαδίδονται μετὰ τὴν ἴδιαν ἀγάπην καὶ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον. Ἀν ἔχῃς ὀρισμένη προτίμησι, λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σ' εὐχαριστήσω. Τὸ «Μία μέρα ἀγανακτήσει» δὲν ἐδημοσιεύθη εἰσὶ λόγῳ ἐλλείψεως χώρου. Ναί, χίλιες φορές ναί! Θὰ νικῶμεν τὸν ἱταλὸ μὴ δειλὸ, τὸν μικρόφυγο ἐχθρὸ μας. Θὰ τὸν νικήσωμε, θὰ τὸν ταπεινώσωμε καὶ θὰ τοῦ ἐπιβάλωμε τοὺς δροῦς τῆς εἰρήνης μετὰ τὴν ἐπιφύλαξιν στὸν σκληρὸν του τράχηλον. — ΝΙΤΣΑΝ ΓΙΑΤΡΑΚΟΥ. Μὰς γράφεις: «Ἀχ! πῶς ἤθελα νὰ ἦμουν ἀγόρι γὰρ νὰ ὑπηρετήσω τὴν πατρίδα μου. Ἀλλὰ δὲν πειράζει! Καὶ κορίτσι ποῦ εἶμαι θὰ κάνω ὅτι μπορῶ γὰρ νὰ τὴν βοηθήσω». Κι' ἐμεῖς συμπληρώνομε: Ἡ συμβολή σου ὡς κοριτσοῦ θὰ εἶναι ἐξ ἴσου σημαντική. Ὅπως σὲ τὴν ἐποχὴ τῆς εἰρήνης, ἔτσι καὶ σὲ τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου ὑπάρχουν δουλειές, ποῦ δὲν μποροῦν νὰ γίνουν παρὰ μόνον ἀπὸ γυναῖκες. Ἡ πρότασί σου, γὰρ τὴν προκρίνεις διαγωνισμοῦ, εἶναι εὐγενής, ἀλλ' ὅχι καὶ ἐφαρμοστέα, λόγῳ τῶν δυσκολῶν περιπτώσεων. Αὐτὸ θὰ γίνῃ ἄλλως τε αὐθιμότητος. Τὸ ποίημα «Τὸ καλοκαίρι» πολὺ πρὸ χειρὰ γραμμένον. Ἰδοὺ ἡ δεύτερα στροφή:

Κι' ὑποσχέται διακοπές, ποῦ περιμένουν ὅλοι, ποῦ θὰ γεμίσουν ὁ ἑσπέρης καὶ θὰ ἀδείασι ἡ πόλις.

Εἶπες ποτὲ σοῦ: «Μοῦ ὑποσχέσαι ὅτι θὰ ρῆθῃς». Πῶς λοιπὸν τὸ ἔγραψες ὑποσχέται. Τὸ πεζογράφημα «Τὸ γαϊδούρι τοῦ Μπουρινιάν» θὰ δημοσιεύσῃ.— Β. ΜΗΤΡΟΚΟΛΙΑΝ. Σχετικῶς μετὰ τὸ πεζογράφημα «Οἱ μικροὶ ἥρωες» μὰς γράφετε «ἐπὶ εἰρήνῃ εἰς εἰρήνῃ μακροσκελές, οὐτε εἰς εἰρήνῃ γραμμένον ἀπὸ τὰς δύο σελίδας». Πῶς ὅμως ἀπὸ μὴ τοῦ ποῦ, ἀπὸ καὶ μακροσκελές εἶναι — δέκα πυκνωτικαί σελίδες μεγάλου σχήματος — καὶ γραμμένον εἰς δύο ὅψεις τοῦ χαρτί; Περιμένετε κατὰ ἄλλο συντομώτερον καὶ γραμμένον σύμφωνα μετὰ τὴν ὑποδείξεσιν, τίς ὁποῖες ἐπανελημμένους ἔχομε δώσει ἀπὸ τὴ στήλη αὐτή.— ΝΙΚ. Γ. ΑΛΑΒΑΝΟΝ. Τὸ πεζογράφημα «Οἱ δύο πόλεις» εἶναι γραμμένον καὶ οἱ δύο ὅψεις τοῦ χαρτί. Δημοσιεύω ἐδῶ ἕνα μικρὸν, ἀλλὰ χαρακτηριστικὸν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἐν λόγω πεζογράφημα σοῦ:

«Εὐθὺς ἀμέσως, ὅταν ἀντήχησιν τὸ ἐγερτήριο τοῦ ἔθνους σάλπισμα, θυμῆθησαν τὸ καθήκον τους, τὸν σκοπὸ ποῦ τοὺς εἶχε ὀρίσει ὁ μεγάλος τους Ἀρχηγὸς καὶ φάνηκαν ἑλληνόπουλα... φάνηκαν ἑλληνίδες. Ἐτρεξαν... κούρασαν... κρούσαν... ἐξενίκησαν... χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν γιὰτὶ μέσα τους ἡ φλόγα ἡ ἀσθεσία τῶσαν καὶ τῶσαν ἐνδόξων γενεῶν ἄναψε τὴν πυρκαϊὰ ποῦ λέγεται: ΠΙΣΤΙΣ... ΚΑΘΗΚΟΝ».

Ἐδρασαν μετὰ τὸς ἀξίους ἀρχηγούς των πίσω αὐτοί, μακριὰ ἀπὸ τὸ καπνὸν καὶ τὸν θόρυβον τῆς μάχης, δίνοντας τὴν ἐλευθερίαν στὸ στρατὸ νὰ κοιτᾷ μόνον τὸ μέτωπο μου, μόνον τὸν ἐπιτιθέμενον ἐχθρὸ τοῦ γένους μας, τὸν μυστρὸ δολοφόνου τῆς Ἑλλάς καὶ νὰ τὸν τιμωρῇ μετὰ τὴν βοήθειαν τῆς προσληθείσης ὑπέρτας τοῦ κόσμου, ἡ σὺχος γὰρ τὸ σπῆτιν του, γὰρ τὴν γυναῖκα του, τοὺς γονεῖς του, τὸ παῖδί του. ΑΝΥΠΟΓΡΑΦΟΝ, φλογαγίτην 9ου τάγματος. Ἀπορρίπτεται διότι εἶναι ἀνυπόγραφον, ἀλλὰ καὶ ἀτεχόν. Ἡ ἀστυρικὴ πολιτὶς ἔχει καὶ αὐτὴ τὴν ἀξίωσιν, τίς δυσκολίες τῆς καὶ τὴν... ἐμπνευσί τῆς.— ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ Δ. ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑΝ. Εἶναι ὄρατο, ἀλλ' ἔχει μετρικὰ σφάλματα. Πρόσεξε τὸ τελευταῖο τε-

τράστιχο. Δὲν θὰ ἀφῆρη. Ἐπίσης τὸν τρίτον στίχον μετὰ πλεονάζουσας συλλαβῆς. Διόρθωσε το καὶ ἐναυστήσε το. Θὰ τὸ δημοσιεύσωμε.— ΔΡΑΚΟΝ. Ἰδοὺ τὸ ποίημά σου:

Ω ΕΛΛΑΣ

Τὸ Ἑλλάδα χρυσὴ δοξαμένη πατρίδα μετὰ γυνὸν τὸ σπαθί ἕνα βράδι σὲ εἶδα.

Μ' αἶμα εἶχε βαφτεῖ κι' εἶχε γίνῃ πορφύρα βασιλεύων τρανῶν ἡ σερμὴ σου χλαμύδα.

Τὸ Ἑλλάς σ' εἶχα δὴ στὰ βουτιά τῆς Ἡπείρου μετὰ γυνὸν τὸ σπαθί ἐναντίον σιδήρου.

Τῶν φρατῶν στρατοῦς ἡ σπαθία σου σκορπούσε, γιὰτ' ἀντρίκια καρδιά μέο' στὰ στήθια χτυπούσε.

Τὸ Ἑλλάδα γλυκεῖα σ' εἶχα δὴ ἕνα βράδι, κι' ἡ φωνή μου καρδιά ἐξανάβωσε πάλι.

ΗΛ. ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΝ. Γιατὶ καὶ οἱ δύο ὅψεις τοῦ χαρτί; Σὲ κάθε τεύχος συνιστοῦμε νὰ γράφετε μόνον στὴ μιᾶν ὀψί. Καὶ ὅμως τὸ διαβάσαμε. Παρατηροῦμε: ἀπαρτήσις γεγονότων χωρὶς τὸν ἀπαιτούμενον ἐνθουσιασμὸν παλιν.— ΑΓΓΕΛΟΝ ἸΣΑΝΟΥ. Τὸ «Σκόπερος» δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημοσιεύσῃ διὰ τοὺς λόγους, ποῦ εὐκόλως μαντεύει. Εἶναι μετὰ πολεμικὸ καὶ τώρα... τώρα

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀλλάσσουν διεύθυνσιν νὰ μᾶς ἐσωκλείουν εἰς τὴν ἐπιστολήν των δραχμὰς 5 δι' ἐξόδα ἀλλαγῆς τοῦ πλακιδίου των.

